

Dương Thụy

tuyla ngta tuyla chon

HÈ CỦA
CÔ BÈ
MẶT GÒC

Table of Contents

Mục lục
Con Gái Sài Gòn
Mưa Phùn
Cắt Đuôi
Con Quý Nhỏ
Hai Người Đến Từ Phương Xa
Thực Tập Trường Đời
Người Anh Việt Kiều
Những Con Cọp Trong Gia Đình
Người Mẫu Về Hưu
Con Gái Việt Nam
Gái Hôm Rằm
Hương Đầu Mùa
Yêu Và Quý
Ông Nhỏ
Công Tử Bạc Liêu
Lòng Hâm Mộ
Hạnh Ngộ Đầu Xuân
Viên Đạn Thứ Tư
Mây Trắng
Colette
Củ Khoai Lang
Sống Nửa Cuộc Đời
Ngôi Sao Của Tôi
Một Ca Cấp Cứu
Hè Của Cô Bé Mất Gốc

Mục lục

Con Gái Sài Gòn
Mưa Phùn
Cắt Đuôi
Con Quý Nhỏ
Hai Người Đến Từ Phương Xa
Thực Tập Trường Đồi
Người Anh Việt Kiều
Những Con Cọp Trong Gia Đình
Người Mẫu Về Hưu
Con Gái Việt Nam
Gái Hôm Rằm
Hương Đầu Mùa
Yêu Và Quý
Ông Nhỏ
Công Tử Bạc Liêu
Lòng Hâm Mộ
Hạnh Ngộ Đầu Xuân
Viên Đạn Thứ Tư
Mây Trắng
Colette
Củ Khoai Lang
Sống Nửa Cuộc Đời
Ngôi Sao Của Tôi
Một Ca Cấp Cứu
Hè Của Cô Bé Mất Gốc

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Con Gái Sài Gòn

Vừa ra khỏi ga Hòa Hưng, leo lên chiếc xe Honda của tôi là anh Hoàn nói ngay:

- Em sẽ là một hướng dẫn viên cho anh chứ!
- Thì lý tưởng cỡ như anh hồi em ra Hà Nội là cùng chứ gì.
- Trời! - Anh Hoàn la lên - Đừng có trả thù chứ!

Năm ngoái tôi ra Hà Nội chơi, vào mùa đông. Một người hàng xóm gốc Hà Nội giới thiệu cho tôi cháu trai của bác ta: "Nó là thổ địa ở Hà Nội, cháu cứ bám lấy nó sẽ khám phá được nhiều điều thú vị". Quả thật, cái tay sinh viên năm thứ nhất trường Mỹ thuật Công nghiệp này đáo để ra phết. Ngay lần gặp đầu tiên, anh chàng đã cho tôi một khám phá thú vị về con trai Hà Nội: trắng trẻo, lịch sự, đẹp trai và hơi... ranh ma. Ngày cuối còn ở lại thủ đô, tôi "thành thật khai báo" cho Hoàn biết suy nghĩ của tôi về con trai Hà Nội. Mới đầu anh chàng gật gù, ra chiều đặc ý với những từ "trắng trẻo, lịch sự, đẹp trai", đến khi tôi tiếp lời một cách thản nhiên "... hơi ranh ma" thì anh chàng lườm tôi một cái sắc lẹm (con trai mà biết lườm!):

- Em ơi! Đừng có nhìn cả lũ con trai Hà Nội chỉ qua một thằng anh này. Họ không có "hơi" đâu mà là... "rất". Nhé!

Lần này Hoàn vào Sài Gòn, tha hồ cho tôi trả đũa lại những gì anh ta đã dành cho chuyến du lịch của tôi năm ngoái. Tuy nhiên cần phải trấn an anh chàng, kéo hẳn đề phòng thì "rách việc".

- Anh Hoàn yên tâm - Tôi ngoái đầu lại - Em không trả thù đâu. Làm con gái Sài Gòn phải biết rộng lượng, đừng đối với người ta những gì mình không muốn người ta đối với mình.

- Chừng nào anh bước lên tàu về lại Hà Nội mới tin chắc là cô em Sài Gòn không xỏ anh.

- Nếu anh nghi ngờ thì kiếm người khác hướng dẫn đi, ai thèm làm guide không công chứ! Cho anh biết, tui dẫn Tây đi một ngày được 20 "đô", lại còn được vô nhà hàng máy lạnh ăn uống phủ phê!

- Chặc! Em ời là em! - Hoàn dài giọng thở hắt ra - Cũng may anh đã biết tính em, nếu là người khác sẽ bị sốc ghê lắm. Con gái Sài Gòn sao mà thực dụng quá, nhỉ!

Sáng nay, Hoàn đề nghị tôi dẫn đi xem phòng tranh mỹ thuật hay viện bảo tàng gì cũng được. Hình như người Hà Nội có vẻ thích tranh ảnh mà tôi thì chưa hề đặt chân đến những chỗ này.

- Em không rõ lắm về mấy cái phòng triển lãm tranh, nó không thuộc sở trường của em.

- Viện bảo tàng cũng được!

- Không biết luôn. Nhớ hồi nhỏ đi học, cô giáo có dẫn đi thăm bảo tàng. Bây giờ đâu có biết chỗ nào mà dẫn anh đi.

- Thế mà cũng bảo là guide - Hoàn khiêu khích - lại còn bảo được 20 đô mỗi ngày. Chả nhẽ khách nước ngoài không yêu cầu em dẫn đi xem bảo tàng hay nhà trưng bày, triển lãm gì sao?

- Có! - Tôi làm bộ chột nhớ ra - Họ hay đề nghị em dẫn đi một chỗ, có những món đồ lồng trong tủ kính và có chữ "xin đừng sờ tay vào hiện vật". Vậy chắc là bảo tàng đó!

- Vậy em chở anh đến đó đi! - Hoàn mừng rỡ.

Thế nhưng, tưởng sẽ làm hài lòng anh chàng sinh viên mỹ thuật, ai dè sau đó, Hoàn dí ngón tay trở lên trán tôi:

- Chơi xỏ anh nhé!

- Thì anh nói nhà bảo tàng hay nhà trưng bày, chỗ này cũng là nhà trưng bày chứ bộ. Nè, anh không thấy cái bảng: "Nhà trưng bày tội ác chiến tranh" sao?

- Anh muốn xem triển lãm nghệ thuật...

- Vậy mà tụi Tây khoái vô đây lắm đó! Ai biết đâu, tưởng anh cũng vậy!

- Em là "tinh vi" lắm đấy nhé. - Hoàn nhìn tôi cười méo mặt.

- Tại anh nói không rõ ràng. Thôi, chiều nay anh thích đi đâu, em sẽ dẫn anh đến đúng chỗ.

- Bảo đảm không?

- Chắc chắn!

Hoàn rút khăn tay lau trán, xắn tay áo lên cao, lại còn định mở bớt nút áo nữa nhưng tôi ngăn lại.

- Coi kìa, ai lại tự nhiên như người Hà Nội thế kia? Phanh ngực ra cho em xem à!

- Nóng quá - Hoàn hơi quê - Nóng kinh người. Lúc em ra Hà Nội, em co ro trong mấy chiếc áo to sù sụ, lại còn trùm đầu trùm cổ trông... gớm chết mà anh vẫn đèo sau lưng chạy khắp thủ đô đấy thôi. Còn anh chỉ mở có một cái cúc mà em đã khó chịu.

- Anh nóng nực như vậy thì chiều nay mình đi bơi đi!
- OK! - Hoàn sáng mắt - Ở hồ nào? Sài Gòn hồ có thuốc tẩy không?
- Ý anh nói hồ có mùi thuốc tẩy đó hả?
- Mình kiểm hồ nào sạch sạch đi!
- Có hồ thiên nhiên như hồ Tây hay hồ Gươm ở Hà Nội vậy đó.
- Tên gì?
- Hồ Kỳ Hòa.

- Anh nghe nói ở Sài Gòn có hồ Con Rùa nổi tiếng lắm. Có rộng bằng hồ Tây không?

Tôi nén cười, gật đầu. Vậy là anh chàng vào tròng rồi.

- Vậy chiều nay mình bơi ở hồ Con Rùa nhé! - Hoàn hào hứng - Xem có đẹp như hồ Gươm không!

Tôi nhớ lúc tôi ra Hà Nội, Hoàn dẫn tôi vào thăm đền Ngọc Sơn và chỉ chú rùa trong đó nói là Thần Rùa, được nhân dân thỉnh vào đền thờ, mỗi năm Thần Rùa nhúc nhích và bò về hồ một lần, sau một ngày lại bò vào đền, leo lên bệ thờ. Hoàn nói dóc mà mặt cứ tỉnh bơ làm tôi tin ngay, tuy nhiên sau đó tôi nhận ra mình đã mắc lừa. Lần này, tôi sẽ cho anh chàng được... bơi lội thỏa thích ở hồ Con Rùa.

Quả như tôi dự đoán, mặt Hoàn cứ nghệt ra:

- Hồ Con Rùa đây sao? Bé như cái lỗ mũi thế này à? Làm sao mà bơi được?

- Thì anh cứ nhảy đại xuống đi - Tôi tỉnh bơ - Em canh công an cho.

Hoàn hoang mang, ngỡ ngáo ngó tới ngó lui, miệng lẩm bầm:

- Chẳng nhẽ hồ Con Rùa trứ danh lại quái đản như thế này?

- Nó đó!

- Nay cô bé đáo để - Hoàn gần như hét vào mặt tôi - Cô bé chở anh đi đâu thế này? Anh chắc rằng đây không phải là hồ Con Rùa. Có vẻ gì là Rùa đâu, lại chỉ là một cái vũng bé tẹo như thế này?

- Không tin, anh hỏi bà bán thuốc lá đi!

Hoàn xăm xăm sấn tới bên bà bán thuốc lá:

- Đây có phải là hồ Con Rùa không hả bác?

- Chớ ở đâu nữa? - Bà bán thuốc lá ngớ người, lom lom nhìn cậu bé Bắc Kỳ - Ở ngoài mới vô hả?

Hoàn quê độ quay lại phía tôi:

- Anh nóng lên rồi đó nhe! Hồ thế này mà em dẫn anh đến bơi cái gì?

- Tại anh đòi đi Hồ Con Rùa, em đề nghị hồ Kỳ Hòa chứ bộ!

Hoàn lại đến bên bà bán thuốc lá:

- Bác ơi! Ở hồ Kỳ Hòa bơi được không?

- Được chứ sao không! - Bà bán thuốc lá hồ hởi - Ở đó rộng hơn ở đây nhiều, mà cậu cũng có thể đến Đầm Sen, đẹp lắm!

Tôi không ngờ vô tình mà bà bán thuốc lá xởi lời này đã giúp tôi. Người Nam bộ, thay vì nói "bơi", họ sẽ nói "lội". Hoàn hỏi ở hồ Kỳ Hòa có "bơi được không?" làm bà bán thuốc lá tưởng là bơi xuống, là chèo xuống, nên bà trả lời là được. Phen này, cho anh chàng tha hồ mà "bơi" nhé!

Hoàn bị tôi xô mũi đến hồ Kỳ Hòa, rồi Đầm Sen cũng chưa trắm mình xuống dòng nước mát được, lại còn bị tôi đi, bắt chèo xuồng, "bơi" vòng quanh hồ mệt thở hỗn hển.

- Tội nghiệp anh quá - Tôi làm bộ thương xót - Hay là ngày mai mình đi Suối tiên đi!

- Có tắm được không? - Hoàn không dám dùng từ "bơi" nữa - Đừng trêu anh mãi thế!

- Đã gọi là Suối Tiên thì phải có nước chứ!

- Thế hồ Con Rùa, hồ Kỳ Hòa rồi Đầm Sen cũng đều là hồ, là đầm, có tắm được đâu!

Tôi phá lên cười. Thôi, tha cho cu cậu. Quả là ở Suối Tiên có suối thật đó nhưng chỉ là suối nhân tạo bé tí!

- Không thích Suối Tiên thì mình đi "Saigon Water Park". Chỗ này bảo đảm tắm được. Anh có đọc báo Hoa Học Trò số Xuân không? Người ta có giới thiệu đó. Em không ghẹo anh nữa đâu.

o O o

Ngày mai, Hoàn lên tàu về Hà Nội rồi. Ba tôi mời anh chàng uống tí rượu.

- Dạ, cháu chỉ dám uống vài ba chén thôi ạ!

- Hả! - Ba tôi sững sốt - Vài ba chén? Vậy là ngon rồi. Té ra dân ở ngoài nhậu đô cao thiệt. Lấy cho anh cái chén, con.

Tôi mắc cười quá. Tôi biết cả Hoàn và ba tôi đều lầm. Chén ở ngoài Bắc, trong Sài Gòn gọi là tách, còn chén của người Nam là cái bát của người Hà

Nội. Nghe Hoàn nói anh uống được vài ba chén, ba tôi nghĩ là vài ba chén ăn cơm, nhiều quá! Hà hà! Phên này cho cu cậu ngất ngư luôn.

Uống được một "chén", Hoàn tá hỏa van ba tôi rồi rít. Anh chàng biết tôi cố tình nên căm lăm. Lúc tôi chở Hoàn về khách sạn, anh ta gần như gằm lên:

- Em đúng là ba que xỏ lá, chơi anh hết phen này đến phen khác.
- Có công nhận em cao tay ấ hơn không?
- Có, có! - Hoàn lè nè - Con gái Sài Gòn trông hiền thế mà thâm!
- Không phải thâm mà là thông minh. Còn con trai Hà Nội chỉ thích làm anh người ta mà bị người ta gheo hoài, quê quá!

Năm ngoái, nghe nói Hoàn là sinh viên, Hoàn lại xưng "anh" với tôi nên tôi nghĩ ít ra Hoàn cũng lớn hơn tôi một tuổi. Tôi hồn nhiên anh anh em em thật ngọt để rồi cuối cùng, Hoàn tỉnh bơ thú nhận vào ngày chót:

- Em bằng tuổi anh đấy! Anh là sinh viên, còn em chỉ học lớp 12 là vì ở ngoài này, tụi anh học sớm hơn trong đó một năm. Vả lại, trông em khờ khạo thế này thì làm em của anh là phải rồi!

Quá bất ngờ, phản ứng thế nào cũng thua hẵn một bậc, tôi đành ngoan ngoãn:

- Dạ! Nhìn cái bản mặt anh già hơn em thiệt!

o O o

Tàu hụ còi báo giờ chạy. Hoàn cười nhìn tôi chia tay:

- Này em - Hoàn leo lên tàu - Anh về nhé! Cảm ơn em đã chăm sóc anh tận răng và dẫn anh đi "bơi" đã đời. Lại còn cho anh đi thăm "Viện bảo

tàng" nữa.

- Vậy chứ chợ Bến Thành, nhà thờ Đức Bà, dinh Thống Nhất sao anh không kể?

- Quên! - Hoàn cười - Vả lại những chỗ đó không làm nổi bật lên tính cách con gái Sài Gòn. Khiếp!

Vừa nói xong, Hoàn quay người chui tọt vào toa, chẳng kịp cho tôi có thời gian trả đũa câu nào. Tàu lại hụ còi, rục rịch chuyển bánh. Tôi tính quay về thì Hoàn ló mặt ra cửa sổ:

- Em ơi! Dù gì anh thấy con gái Sài Gòn cũng tuyệt lắm.

- Còn phải nói!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Mưa Phùn

Hà Nội by night không rực rỡ, trắng lợt như Sài Gòn, tối nay lại càng trầm lặng, man mác. Cái lạnh của ngày giáp Tết len lỏi vào lòng tôi. Mai xa rồi...

- Em đi rồi... - Duy lên tiếng có vẻ tiếc nuối -... vắng hẳn tiếng cười.

- Không lẽ cả Hà Nội này sẽ chẳng còn ai cười?

Tôi hỏi lại và như thói quen tôi đệm vào câu nói của mình một chuỗi tiếng cười vô tư. Duy cho xe chạy chậm lại, tôi hơi sợ.

- Sao anh không chạy nhanh lên? - Tôi hỏi - Còn về lẽ để mấy anh chị kia chờ.

- Anh chỉ muốn thời gian chậm lại - Duy trầm giọng - Mai em đi rồi...

- Đi rồi thì đã sao? - Tôi không thích nghe cái giọng tí tê ấy - Thời gian vẫn cứ trôi một cách bình thường.

Duy không để ý thấy tôi có vẻ gắt, anh vẫn nói. Anh kể lễ kỷ niệm mấy ngày qua. Giọng anh buồn, nghe rất chân thật. Ở thì anh đã giúp tôi, đã nhiệt tình hướng dẫn tôi tham quan thành phố. Nhưng tất cả những điều đó không đáng để anh buồn bã quá sức khi tôi về Sài Gòn. Tôi thấy ngọt ngào khi phải nghe những lời thề lương, nặng nề.

- Có gì đâu mà anh làm em thấy... Anh đừng nói nữa có được không?

- Anh xin lỗi, nhưng...

- Anh chạy về nhà nhanh lên! Để người ta chờ - Một lần nữa tôi hối thúc
- Em lạnh lắm rồi!

- Tay em đâu?

- Trong túi!

- Đưa anh nắm cho đỡ lạnh! - Duy sẽ sàng đề nghị rồi đột ngột hỏi - Ngại gì?

Cũng chẳng có gì phải ngại, từ lúc tôi gặp Duy đến giờ anh nắm tay tôi khá nhiều lần. Lần đầu trong vũ trường, khi nhảy với nhau. Mấy lần sau lúc thì anh giúp tôi leo núi vào chùa Hương, lúc để đỡ xuống đò. Tôi không quan tâm đến những cái nắm tay đó. Còn lần này...

- Em để trong túi được rồi - Tôi từ chối - Cảm ơn anh Duy!

Tôi nghe Duy thở dài. Tự nhiên tôi thấy nặng nề. Lúc nhảy đầm, tôi chủ động đưa tay cho anh nắm, lúc đó tay tôi cũng rất lạnh. Duy tán tỉnh tôi vụng về và nhảy cũng không hay. Trong điệu rumba, gần như tôi phải đẩy anh đi thay vì theo luật, anh phải dìu tôi.

- Chắc anh phải theo em vào Sài Gòn quá! - Duy thì thầm - Cho không?

Tôi mỉm cười, không đáp. Tôi thấy nhớ người đó. Giờ này, trong lúc tôi đang nhảy với một người con trai mới quen được bốn tiếng đồng hồ ở Hà Nội, người đó ở đâu? Làm gì? Tết này người đó có phải đi công tác xa như năm ngoái không? Bất giác, tôi rùng mình, nhích người ra xa Duy. Biết đâu trong đám người ngồi dưới kia, trong bóng tối, có người đó. Từ lúc ở Hà Nội đến giờ, tôi cứ ao ước có một phép lạ xảy ra: người đó đi phiên dịch ở Hà Nội và tình cờ gặp tôi, giữa thành phố lạ không có những người quen hay trêu chọc, người đó sẽ mạnh dạn hơn.

Khi Duy nắm tay tôi leo dốc vào động Hương Tích, tôi lại nhớ đến người đó. Nhưng tôi không rút tay mình ra khỏi Duy như đã từng nhích người ra xa anh hôm ở vũ trường. Tôi cần bàn tay Duy trong lúc này.

Chưa bao giờ tôi dám nghĩ sẽ có một ngày tôi và người đó tay trong tay. Duy bóp chặt tay tôi, không phải anh chỉ muốn giúp tôi leo núi. Cái cách nắm tay đó, tôi biết. Trước Duy cũng có nhiều người con trai nắm tay tôi và cũng chỉ ở trong những trường hợp đại loại như tôi và Duy bây giờ. Chưa bao giờ tôi thấy mình xúc động trước những va chạm như thế. Còn đứng trước người đó, chỉ đứng trước thôi. Cảm nhận ánh mắt dịu dàng thân thương, tôi đã gai người. Rồi tôi ngờ vực, biết người ta có gì với mình không? Còn Duy, ngay từ giây phút đầu gặp mặt tôi đã linh cảm anh thích mình. Rồi từ những câu tán tỉnh vụng về đến những lời nói đơn giản nhưng thiết tha, tôi biết mình có phần nào mến Duy. Tiếc là chẳng bao giờ anh để tôi nghĩ đến anh quá ba mươi phút. Anh vô tình làm gì đó hay nói gì đó khiến tôi lại nghĩ đến người đó.

Có lần Duy chiếu video cho tôi xem dạo anh qua Paris chơi. Anh thuyết minh đâu là tháp Eiffel, đâu là đài phun nước. Tới đoạn có hình ảnh một ngôi nhà thờ, anh bảo:

- Đây là nhà thờ Maria trong truyện "Thằng cụt" của Victor Hugo đó!
- Là nhà thờ Đức Bà trong truyện "Thằng gù" - Tôi ngao ngán - Sao anh nói "cụt"?
- Anh không rõ thằng đó gù hay cụt nữa – Duy cười hiền lành - Chắc em đúng, sinh viên văn chương mà!

Người đó cũng được qua Pháp, cũng đến Paris và cũng quay phim. Chiếu cảnh nhà thờ Notre Dame de Paris, người đó còn giảng rõ nhà thờ xây dựng theo lối kiến trúc gì nữa.

Duy bận veston rất bảnh bao nhưng khi sờ mũi, anh chẳng có một cái khăn tay nào. Thấy anh lúng túng, tôi thương cho mượn khăn của mình. Vậy mà Duy phụ lòng tôi. Đang ngồi ăn miến lươn, anh hồn nhiên hỉ mũi ngay trước mặt. Lần đó, tôi bỏ dở tô miến đang ăn nửa chừng. Ngượng, quê, chán hòa lại chặn ngang cổ họng. Tôi nói dối lỡ bỏ ớt vào cay quá ăn không được. Tôi nhớ những trưa nắng gắt, đang đứng lớp, mồ hôi cứ túa ra đầm đìa, người đó nhẹ nhàng xin lỗi rồi đi ra hành lang rút khăn tay lau trán. Những buổi sáng trời lạnh, người đó khoác thêm chiếc áo gió đến trường. Mặt trời lên cao, người đó ra ngoài hay đi xuống cuối lớp. Những kỷ niệm về người đó làm thiện cảm tôi dành cho Duy không trọn vẹn. Duy hiền lành, thật thà với mọi người. Khác với những cậu ấm con ông cháu cha, Duy tuy không học lên cao nhưng rất chăm chỉ làm việc. Và tôi mến anh vì lẽ đó, chắc vì lẽ đó thôi.

- Tay em đâu rồi? - Duy lại đề nghị - Cho anh nắm đi! Anh sẽ làm nó nóng lên!

- Thôi, được rồi! - Tôi khổ sở từ chối - Anh chạy về nhanh đi!

- Mai em đi rồi, tất cả chỉ còn là kỷ niệm - Duy thì thầm - Sao chúng mình gặp nhau ít quá, rồi lại chia tay?

- Nếu muốn, anh cứ vô Sài Gòn đi! - Tôi nói to cố át cái không khí nặng nề - Anh sẽ thấy mặt em.

- Anh sẽ vào!

Duy đáp rất khẽ và chiếc xe chạy rất chậm. Tôi đâm hoảng:

- Coi như em chào tạm biệt anh tối nay luôn. Em cảm ơn anh mấy ngày qua đã giúp đỡ em rất nhiệt tình. Em rất nể anh, anh thật đáng hoàng, đứng đắn!

- Em đừng nói vậy anh còn buồn thêm - Giọng Duy rất tha thiết - Thà em vẫn nói với anh bằng cái lối đốp chát như mọi khi, anh thấy còn dễ chịu hơn.

- Ví dụ như nói: ở tuổi anh mà bày đặt để râu thì nhìn vừa già vừa đều đó hả? - Tôi cố gắng pha trò - Anh thích em nói vậy đó phải không?

- Thật ra thì mấy ngày qua, em nhận xét anh là người thế nào?

- Thì em nói rồi, đàng hoàng và đứng đắn!

- Cảm ơn em!

Tôi nghe Duy thở dài. Có phải tại lời nhận xét của tôi đã đè nặng lên tình cảm của anh? Anh không thể làm khác đi những gì tôi đã nghĩ tốt về anh. Duy hơi tăng ga.

- Đã nhiều lần em nói với anh là em có người yêu rồi - Tôi nhắc lại - Sao anh không tin?

Tôi biết mình nói câu này hơi ác nhưng tôi không muốn Duy cứ dây dưa chuyện này mãi. Khi nhận thấy Duy có tình cảm với mình, tôi sợ nên bịa đã có người yêu và tả người yêu mình là người đó. Duy không tin vì thấy tôi không nghiêm túc lắm.

- Nếu đến giờ phút này mà em còn nói điều này thì... - Duy cố nén một tiếng thở dài (lại thở dài) - Anh đành tin vậy.

- Có gì đâu mà "đành tin" - Tôi nghe giọng mình lạnh lùng - Nói thật, anh đừng đặt nhiều tình cảm vào em. Em... em thực tế, thực dụng lắm. Em cân đo đong đếm lắm. Em sống bằng lý trí nhiều hơn bằng trái tim.

- Sao em cứ nói xấu về mình như vậy. Anh thấy không phải. Cho anh nắm tay em đi!

Giọng Duy tha thiết quá. Tôi chắc lưỡi, rút bàn tay trái lạnh cóng của mình ra.

- Nè! Nhưng em nói trước em không có cảm giác gì đâu!

Duy đón lấy bàn tay tôi nắm chặt. Tôi mỉm cười thấy quả thật mình không hề có chút cảm giác nào. Chỉ thấy tay Duy ấm hơn tay tôi một chút.

- Gần tới nơi rồi! - Duy tiếc nuối - Người ta đang đứng chờ chúng mình kìa!

- Phản xạ tự nhiên, tôi rút tay mình ra. Tay Duy giờ cũng lạnh. Anh không đủ sức làm ấm tay tôi như đã hứa.

o O o

Tàu đã chạy được một ngày một đêm. Ngày mai về đến Sài Gòn rồi. Tôi sẽ gặp lại người đó và lại nhủ thầm như bao giờ: "Aimer c'est pour aimer et ne pas être aimée" (Yêu để mà yêu chứ không phải để được yêu). Sẽ có bao giờ, trong cuộc sống náo nhiệt và hối hả của Sài Gòn, tôi nhớ đến một người con trai ở thủ đô? Sáng hôm qua, Duy lặng nhìn theo tàu dần chuyển bánh trong làn mưa phùn lất phất.

Mưa phùn chẳng đủ để thấm ướt điều gì...

HÈ CỦA CÔ BÉ MẤT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Cắt Đuôi

- Mèo ơi, mở cửa, lẹ lên!!!

Đang rửa chén, có tiếng gõ cửa khẩn cấp của bà chị họ.

- Đợi một chút!

Rửa tay sơ cho trôi lớp xà bông, tôi lao ra cửa. Vậy mà cũng không kịp.

- Mau lên Mèo ơi! Trời ơi, trời!

- Vô đi, gì mà la dữ vậy? Bộ có nhu cầu gấp hả?

Chị Thỏ dắt xe vô nhà, thở hổn hển, mặt xanh rờn.

- Ủa, bà sao vậy? Trúng gió hả?

- Đóng cửa lại, mau!

Tôi làm theo như máy. Bà này bữa nay lạ. Hối người ta ra mở cửa, giờ đứng ra mà thở.

- Ê, bà bị bệnh "thần kinh vui tính" hay sao vậy?

- Bệnh cái gì! Bị một tên "dê xồm" nó theo muốn chết luôn.

- Chà, sướng nha! Bữa nay chị Thỏ có anh... Dê đưa về!

- Hứ, đồ... Mèo! Run thấy mồ luôn mà còn giỡn nữa!

- Sao, bình tĩnh kể tui nghe từ đầu đến đuôi coi!

Uống xong ly nước, bà chị kể:

- Từ nhà đưa bạn về, tui chạy đến gần cầu Bông thì phát hiện có con dê xồm nó theo...

- Thằng dê xồm chứ, "con" sao được? "Con" dê xồm nó theo anh nào chứ theo bà làm chi?

- Ờ, thì thằng. Im đi, tôi kể tiếp nè. Tui run quá xá, phóng xe như điên, nó vẫn dí sát đuôi. Tới chỗ đầu đường, tui quẹo vô hẻm cây khế rồi đi tắt đường Trần Khánh Dư về nhà. Bà thấy tui thông minh không?

- Xí! Gặp tui hả, tui cho nó chạy ngang hàng rồi nói với nó: "Em đừng theo chị về bên nhà chồng chị nữa, tiền đến đây đủ rồi, về đi!". Bảo đảm với bà nó cụp đuôi chạy dài.

- Bà đừng tưởng mình hay, thằng đó lỳ lắm! Lớn lên rồi sẽ biết.

- Chấp luôn. Tại không ai theo tui, chớ có thì tui cho "tới số" luôn.

o O o

Mới đó mà hơn một năm, bà chị Thỏ nhút nhát của tôi đã xuất cảnh qua Pháp đoàn tụ với cậu mợ Ba. Ở nhà, hai đứa con gái giờ chỉ còn lại một. Tôi không còn ai để hù dọa, lên lớp... Buồn ghê.

Đang miên man suy nghĩ trên đường về, tôi chợt nhận thấy một chàng mập đi xe cúp từ nãy đến giờ cứ dí sát bên xe đạp tôi hoài. Hồng lẽ thằng chả theo mình?

Tôi hoảng sợ đạp dấn tới. Nhưng hỡi ơi, xe đạp làm sao bằng xế nổ. Con đường Pasteur tôi đang đi lại là đường một chiều, có muốn quẹo trở lại cũng không được.

- Chị ơi chị, cho em đi chung với, ông kia theo em hoài! - Thấy một chị trên đường, tôi chạy sát bên làm quen.

- Tui sắp quẹo rồi đó!

- Dạ, em cũng quẹo theo. Em sợ quá.

Nhưng tới chỗ quẹo, chị ấy lẩn đâu mất tiêu. Gã mập lướt lên ép sát xe tôi.

- Em đi đâu về vậy? Anh đưa về nha.

Nhìn mặt hăn, tôi muốn hét lên: "Thôi đi, còn xổ sữa mà bày đặt. Đồ... Dielac!" nhưng lưỡi tôi lú lịm lại. Có lẽ trông tôi lúc này "quá" lắm hay sao mà hăn bật cười và tiếp tục tấn công:

- Sao em không nói gì hết? Anh đưa em về nhà!

Trời ơi! Tôi run lên vì khiếp. Hăn càng ép tôi sát rạt. Làm sao bây giờ, trời! Chợt óc tôi lóe lên một ý định.

Tôi cầm đầu chạy đến chốt đèn đỏ. Nhảy xuống xe, tôi dắt lên vỉa hè đến bên... chú công an.

- Chú... cho con... đứng cùng với. Có ông kia theo con hoài hà!

Chú ấy nhìn tôi. Có lẽ thấy tôi run rẩy quá ư tội nghiệp, chú mở miệng:

- Tự nhiên! Chú đang cô đơn đây!

Mừng rỡ, tôi đứng sát bên chú và quay đầu lại nhìn... kẻ thù. Hăn dừng xe bên lề đường, trở đôi mắt nhìn tôi. Kệ!

- Ngày nào chú cũng đứng đây hả chú? - Tôi bắt chuyện với ân nhân của mình - Chú có buồn không? Chú cho con tạm trú nhá! Chú ơi, chú nói

chuyện đi!

- Thì từ từ. Bé run lắm hả, anh ta đi rồi!

Thở phào nhẹ nhõm. Hẳn đi thiệt rồi. Có lẽ hẳn không ngờ tôi hành động như vậy.

- Chắc hết còn muốn "tạm trú" nữa phải không?

- Hì hì! Dạ... cũng còn. Chú cho con đứng thêm mười phút cho chắc ăn.

Lúc về, chú công an tốt bụng nói:

- Chú làm cảnh sát giao thông mười năm rồi, chưa bao giờ chú gặp tình huống này. Theo chú về đi. Lần sau có bị theo đuôi, chắc cháu biết cách cắt rồi phải không?

- Dạ, cảm ơn chú!

Tôi mắc cở leo lên xe đạp miết về nhà. Thở ới! Nếu còn chị ở đây, chắc chị chọc Mèo dữ lắm vì Mèo nói thì hay mà khi đụng chuyện thì run như cầy sấy và lưỡi cứ như bị... đứt rồi. Tôi tưởng tượng bà chị Thỏ nhe hai cái răng cửa ra cười chọc quê.

Tôi không biết các vị Phó Văn xử lý ra sao với câu hỏi "cái đuôi", chớ hành động "cắt đuôi" vừa rồi của tôi phải đáng được anh Chánh Văn nhận làm đàn em.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Con Quý Nhỏ

Hai đứa nó chơi thân với nhau là thế, vậy mà đùng một cái: nghỉ chơi! Không biết tụi nó có buồn, có hối tiếc với quyết định này không, riêng tôi thì rầu quá. Nghỉ chơi, có nghĩa là Ngọc Mai sẽ không tới nhà để rủ nhỏ em tôi cùng đi học nữa. Nghĩa là tôi sẽ mất tiêu niềm vui được "nghía" nàng... Khổ đời! Lũ con gái hay hờn, chóng giận thế không biết!

Sau khi làm cho tôi chửng hửng vì cái hung tin ấy, nhỏ em tôi còn chêm thêm câu hỏi xanh rờn: "Bộ anh hai kết - nhỏ Mai hay sao mà hỏi thăm nó hoài vậy?". Tôi chỉ còn nước văng một câu: "Vô duyên!".

o O o

Đã một tuần trôi qua, nhỏ em tôi vẫn cứ đi học một mình. Bởi tôi cầm tinh con giáp thứ mười ba, thỏ đế, nên không dám hỏi nó, sợ nó ghẹo. Dường như đoán được tâm trạng của tôi hay sao, trưa nay vừa đi học về, nó giả bộ lơ đãng hỏi một mình nhưng đủ cho tôi nghe.

- Cái con Mai này, chắc nó còn giữ của mình cuốn Sử quá?

Nó liếc tôi xem có phản ứng gì không. Thấy chưa ép-phê, nó hỏi thẳng.

- Anh Hai nhớ giùm bé coi, nhỏ Mai có mượn sách Sử của bé không vậy?

- Ai mà biết sách vở của mày mà hỏi anh. Làm như anh là "quản thư viện" của mày không bằng!

- Không biết thì thôi, làm gì xài xể dử vậy?

Nó đổi giọng lâm bầm:

- Con Mai chớ chẳng ai vô đây hết. Tuần trước, có tiết Sử, nó mượn mình. Giờ lại giận nhau, làm sao đây?

Tôi thừa nước đục thả câu.

- Ủa, sao anh Hai thấy hai đứa bây đang vui vẻ, tự dưng giận ngang xương vậy?

Dường như đã đợi trước câu hỏi của tôi, nó chu môi.

- Tự nhiên đâu mà tự nhiên. Ai bảo nó cà chớn làm chi!

- Cà chớn là sao? - Không nén nổi tò mò, tôi hỏi.

- Cà chớn là... cà chớn đó! - Nó nhìn tôi dò xét - Mà anh Hai thắc mắc chi vậy?

- Anh thắc mắc vì anh... để ý bạn mà được không?

- Được! Nhưng trước khi để ý người ta thì phải xem họ đã có bồ chưa?

- Hả? Mà... mà nói cái... cái gì?

- Tui nói... nói cái điều... điều mà... tui vừa mới... mới nói!

- Đồ... đồ phát xít!

Không chịu nổi nữa, tôi bỏ đi ăn cơm trưa. Liếc xéo cái tủ kiếng để chén, tôi thấy mặt nhỏ em tôi ra chiều đắc ý lắm.

Cục tức óc ách đầy bao tử khiến tôi ăn cơm không vô. Leo lên gác nằm ngủ cũng không xong. Chà, tức ơi là tức. Không biết nó nói thật hay là giận

Mai rồi nói xấu người ta. Hồi nào đến giờ, hai đứa nó có bao giờ nói đến chuyện bồ bịch gì đâu? Trời, Mai ơi, anh đang phải nghe lời thị phi về em đây nè!

Tôi không mê tín, nhưng trước cơn "hoạn nạn" này... cứ thử một lần xem sao. Phóc ba bậc một xuống nhà dưới. May quá, má tôi mua nải chuối sứ về ăn, còn gần như nguyên, chỉ mất một trái trưa nay con quý nhỏ nó tùm - Kệ! Chắc không sao. Ôm nải chuối và cây nhang lên gác, tôi bắt đầu công việc "xin xỏ".

- Lạy ông địa, xin ông làm phước cho ngày mai hai nàng đồng đánh làm lành với nhau. Ngọc Mai sẽ đến nhà con như xưa kia... Lạy ông!

Úy trời đất ơi, đang say sưa cầu khẩn, tôi bỗng giật mình. Có cái gì đó sau góc tủ... động đậy. Ai trùm mền kín mít nằm đó. Con quý nhỏ chớ không ai khác. Sao hôm nay nó không đi học thêm, lại nằm ngủ ở đó. Trưa nóng mà trùm mền, khủng quá. Thôi chết, này giờ nó có nghe lời mình khẩn không?

- Ê, bé dậy đi học thêm, hai giờ rồi.

- Ừ... ừ... - Nó ngái ngủ - Cái ông này dzô dziên, bữa nay tui được nghỉ vì... vợ thầy đẻ. Lâu lâu mới được ngủ trưa một lần mà ông kêu làm chi?

- Sao không nói trước, còn nói anh dzô dziên nữa. Mày dữ quá nên Ngọc Mai nghỉ chơi là phải rồi!

Con nhỏ ngồi bật dậy, tỉnh rụi:

- Anh nói gì? Nói lại cho em nghe coi!

- Anh nói... cái điều... điều mà anh vừa nói!

- Hứ! Bắt chước. Em nói cho anh biết: em nghĩ chơi có lý do nghiêm chỉnh. Anh tò mò muốn biết quá phải không, nói đại đi.

- Ừ, vì... vì anh là anh mày, phải có nhiệm vụ để ý đến... tâm tư, tình cảm của em út, để còn hòa giải, còn... giáo dục mày chứ!

- Hì hì hì... - Nó phì cười - Được, muốn giáo dục phải hôn? Nghe em kể đây. Tại vì nó quen anh Quân rồi gặp anh Phong gheo, nó cũng cười dễ dãi nữa. Em nói nó không chịu nghe nên em giận. Con gái phải biết tự "ướp lạnh" mình, như em đây. Để anh nào muốn chinh phục phải có một trái tim rực cháy lửa chân thành mới làm tan nổi lớp băng bao bọc chứ!

Tai tôi ù đi, không thèm nghe nó triết lý về tình yêu, kem lạnh gì nữa. Chỉ còn nghe lặp lại Quân - Phong - Quân - Phong cứ như là tiếng vọng từ trái núi... à không, từ trái tim ê ẩm của tôi. Vài giây sau, tôi tự trấn tĩnh lại vì đôi mắt nhỏ em đang nhìn tôi chăm chăm. Lên giọng dạy đời, tôi phán:

- Đúng, em giận là đúng. Con gái phải có kem lạnh ở ngoài để con trai muốn chinh phục phải có... muốn để múc ăn cho hết lớp kem đi. Thế mới là ăn. Ủa, tao mới nói cái gì... kỳ quá hén!

Con quỷ nhỏ bò lăn ra cười như thể mới biết cười lần đầu. Tôi biết mình do quá giận đã ăn nói lung tung rồi. Sau cơn cười cuồng phong, nó đưa tay chùi... nước mắt.

- Cám ơn... hì hì... anh Hai... hì hì... dạy hay quá... hì hì!

- Phải, em cần phải giận. Không chơi với Ngọc Mai nữa!

- Hì hì... Nhưng mà em lỡ cười với nó sáng nay rồi... hì hì... Hết giận rồi. Sáng mai nó đến rủ em đi học.

Trời. Đúng là quỷ. Nó tự xoay như chong chóng... Và hình như nó đang... xoay tôi...

- Ủa, ai đem nải chuối lên gác chi vậy? Đã quá, cười nhiều đâm đói bụng.

Tôi giật mình. Hú hồn, cây nhang tôi chưa kịp cắm vào nải chuối đang nằm khuất dưới gầm giường. Ôi! ông Địa ơi, sao ông linh dữ vậy? Chưa kịp hưởng lễ, ông đã độ ngay sau mười phút.

Sáng nay, tôi lén đi chợ một mình mua nải chuối dâng ông Địa. Dù gì, tôi cũng không lỗ lỗ.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hai Người Đến Từ Phương Xa

Tố Nga hồi hộp đeo ba lô bước lên xe bus. Hôm nay là ngày đầu tiên nó đến trường mới. Hai chữ "trường mới" với ai thì vui chứ nó nghe rầu thúí bao tử. Nó đâu muốn sang nước Pháp lạ lẫm này, nhưng cả nhà phải đi theo sự thuyên chuyển công tác của ba. Chị Hồng Thu giỏi tiếng Pháp, qua đây vào đại học luôn. Còn nó, dân tiếng Anh, giờ bắt học lớp mười chung với tụi Tây, nó thấy rét quá!

Tố Nga len lén tìm đường đến văn phòng giáo vụ. Nó không dám một mình vào lớp. Cô thư ký đã hứa với ba sẽ giới thiệu nó với bạn mới cho bớt bỡ ngỡ. Cô đón nó, cười tươi và nhìn vào sổ:

- Chào Tông Ga!

Lúc đầu nó không hiểu cô đang chào ai nhưng nhìn xung quanh chỉ thấy có mình nó. Thì ra cô thư ký phát âm tên nó theo kiểu Pháp. Nó định sửa cô cách đọc lại cho chuẩn nhưng ngay lúc đó, một thằng con trai rụt rè bước vào, tay cầm tờ giấy hẹn giống y nó. Cô thư ký lại vui vẻ:

- Chào Ricky!

Thằng con trai tóc hơi quăn, da hơi sạm hơn và có vẻ lùn hơn tụi con trai bằng tuổi người Pháp. Đúng y như Tố Nga đoán, cô thư ký giới thiệu hai đứa với nhau:

- Đây là Tông Ga, từ Việt Nam sang. Còn đây là Ricky, người Tây Ban Nha.

Nó mỉm cười nhìn người bạn cùng cảnh ngộ vẻ thân thiện. Ricky nháy mắt khá lém chào lại. Nó nghĩ mình may mắn, dù sao nó cũng không phải là học sinh nước ngoài duy nhất ở trường này. Bất ngờ hơn, cô thư ký lại dẫn hai đứa cùng vào một lớp và đề nghị cô giáo chủ nhiệm cho hai học sinh ngoại quốc ngồi chung bàn đầu để tất cả các thầy cô dễ lưu tâm đến hơn. Ngày đầu tiên đi học ở đây thế là cũng không đến nỗi nào, nhất là được ngồi gần thằng bạn Tây Ban Nha quá sức "bánh toáng"!

Nhưng sự đời vốn không yên ổn như người ta hằng mong. Vừa sang ngày hôm sau là Tố Nga thấy bắt đầu có vấn đề. Nó tự biết mình không được bạn bè trong lớp quan tâm như Ricky. Hẳn dù sao cũng là người Châu Âu, ở sát nách nước Pháp nên dễ hòa đồng với tụi học sinh hơn. Hẳn nói cười, đùa nghịch, "hun" chụt chụt vào má tụi con gái tình bơ. Nó thì không, chính nó làm cho Ricky "xộ" khi phản ứng né tránh cái hôn chào xã giao của hẳn. Nó kiêu kỳ: "Tôi không quen, người Việt Nam không hôn nhau như thế này chỉ để chào". Ricky báo động ngay cho mọi người về phong tục của Tông Ga vì sợ có kẻ khác lại phải quê xệ như hẳn. Thấy nó "chảnh" quá, mấy thằng con trai khác trong lớp cũng ngại va chạm mà bọn con gái cũng không thêm chơi. Mấy ngày sau, Tố Nga hối hận, nó thấy việc kè má "chụt chụt" là chuyện hết sức bình thường, nhưng lỡ từ chối rồi nên không ai hôn nó hết. Bây giờ chả lẽ một người gốc Huế - hoàng tộc như nó phải chủ động đưa mặt ra! Tự nó làm mình xa rời tập thể chỉ vì ngu dại không cho Ricky hôn. Nó hứa phục hận tên Tây Ban Nha lùn này và cả tụi Pháp trong lớp bằng thành tích học tập.

Tố Nga không quá chủ quan khi tin vào sức học của mình. Tuy tiếng Pháp nó chưa giỏi nhưng vốn dân trường chuyên, mấy môn khoa học tự nhiên nó trội hơn hẳn. Trong lớp nhìn nó "sợ sợ", thầy cô nhìn nó "ớn ớn", nó thấy "đã đã". Đã nhất là lúc Ricky cười hề hề cầu tài với nó xin cho "cọp dê" bài kiểm tra. Được thôi! Nó ban phát tí tí những lời khơi mào cách giải, có lúc rộng rãi nó cho luôn đáp số để Ricky dò xem có làm trúng không. Nhưng nhất định không bao giờ nó cho hẳn xem bài hay chỉ rõ từ A tới Z.

Tóm lại, nó làm cho Ricky phải mang ơn nó nhưng thật ra lại không hưởng lợi được bao nhiêu. Thậm chí nhiều khi nó còn lợi dụng hoàn cảnh chửi hằn nào là lười, nào là dốt, nào là mất căn bản, kể cả từ "ngu" nó cũng không ngại miệng cho vọt ra thoải mái. Ricky ngoài mặt vẫn cười hề hề cầu tài với nó nhưng chắc cũng hận đầy mình. Ai biểu hằn ham chơi làm chi! Cuối tuần nào hằn cũng tổ chức nhảy nhót, rủ rê tụi trong lớp mở tiệc. Hằn tự hào truyền thống người Tây Ban Nha yêu thích lễ hội và còn tự xưng mình là Ricky Martin sôi động. Tụi Pháp mê hằn lắm, cứ xúm vào nhờ hằn chỉ cách hát bài "Gô gô gô! Àlê àlê àlê!". Tố Nga hay cười khẩy khi thấy trò hát hò này, nó nghĩ: "Bày đặt đòi phải chiến thắng, phải có chiếc cúp cuộc đời mà học dở như hạch!"

Tuy làm ra vẻ khinh thường Ricky và tụi bạn trong lớp nhưng kỳ thực Tố Nga rất muốn được hòa đồng, được mọi người yêu mến nhìn bằng cặp mắt thân thiện chứ không phải "sợ sợ". Nó hy vọng có cơ hội tốt sẽ chứng tỏ với bạn bè mình cũng chịu chơi chứ không chỉ là con mọt sách sống khép kín và sợ bị hôn. Cơ hội ấy cuối cùng cũng đến. Giờ kiểm tra toán rơi vào ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lễ Các Thánh. Tố Nga biết tụi trong lớp đã tha hồ tiệc tùng nhảy nhót theo sự bày đầu của Ricky thay vì làm bài tập nên đứa nào mặt mũi cũng u mê. Như thường khi, hằn cười hề hề hỏi cách giải. Nó vui vẻ nói cho hằn biết và còn hào phóng "chỉ cho tất cả mọi người biết luôn!". Nhưng lúc sắp hết giờ, nó phát hiện mình lộn nên cầm đầu sửa lại. Khi thầy thu bài xong, nó mới chợt nhớ ra Ricky và lũ bạn vẫn làm cách cũ như nó chỉ.

Ngày thầy trả bài kiểm tra, chỉ có một mình Tố Nga làm đúng hết, được điểm cao nhất. Hơn nửa lớp bị thi lại. Ricky nhìn nó đầy căm thù. Bao nhiêu uất ức từ trước đến nay trào ra, hằn hét toáng "Đồ lừa đảo!". Nó cũng oan, muốn phân bua nhưng lấp vấp nói tiếng Pháp không rành. Hết tiết, mọi người lục tục kéo sang lớp của thầy khác. Vừa ra khỏi lớp, Ricky quay sang hét tiếp: "Đồ độc ác! Thứ chơi xấu với bạn bè!". Một đứa bạn khác vô tình chen lấn làm rớt chiếc cặp trên tay Tố Nga, tiện chân Ricky đá phốc vào

tường. Tổ Nga bất bình, vọt miệng hét lớn bằng tiếng Việt: "Đồ lưu manh giả danh ca sĩ!". Mọi người không hiểu nó nói gì, phỏng đoán chắc là một câu thô bỉ lắm nên mới sử dụng tiếng Việt cho không ai hiểu. Ricky hùng hổ chỉ tay vào mặt nó la lối loạn xạ lên bằng tiếng Tây Ban Nha. Thế là tụi Pháp đứng đây hành lang trong giờ chuyển tiết chứng kiến một cảnh tiếu lâm. Chẳng ai hiểu hai đứa nước ngoài này nói gì. Anh xỏ tiếng Tây Ban Nha, ả tuôn từng tràng tiếng Việt. Gây gổ nhau một hồi, tự nhiên Tông Ga nấc lên khóc hù hụ làm đối thủ và khán giả ngớ người. Nhờ vậy mà cuộc đấu võ mồm theo hai trường phái khác nhau mới chấm dứt.

Hôm đó về nhà, Tổ Nga đòi ba cho nghỉ học hoặc nó sẽ quay về Việt Nam sống một mình. Chị nó an ủi dỗ dành, mẹ nó nỉ non ngọt nhạt, ba nó phân tích thiệt hơn:

- Đây là dịp để con nhìn lại chính mình - Ba nghiêm giọng - Thì ra hồi ở Việt Nam, con ý mình học giỏi nên hay nói nặng bạn bè. Người Việt mình hiền nhưng tụi Tây bên đây vậy đó. Nếu con không tìm cách để bạn bè mới trong lớp chấp nhận mà cứ đòi nghỉ học thì đó là thái độ bỏ trốn hèn nhát, tạo một cái nhìn xấu cho cả dân tộc Việt Nam!

Ba nó lúc nào cũng đao to búa lớn. Mẹ nó đơn giản hơn:

- Con đừng để mọi người nhìn con gái Việt Nam mình đã dữ mà còn bày đặt khóc nhè. Chị Hồng Thu đi học hòa đồng rất tốt, con trai theo ào ào đó thôi!

Đuối lý với cả nhà, nó chỉ còn biết viện lý do:

- Con ghét tụi nó gọi con là Tông Ga!

- Thì tên chị cũng bị phát âm sai - Chị an ủi - Hồng Thu nghe hay vậy mà ai cũng đọc là Ông Tuy.

Thế là cuối cùng nó cũng phải quay lại lớp, ngồi gần tên Tây Ban Nha đáng ghét. Nó muốn nói một lời phân bua hay thậm chí là xin lỗi nhưng Ricky không thèm nhìn mặt nó. Hắn tự nhiên học chăm hẳn lên, không tiệt tùng nhảy nhót gì nữa. Hắn quyết tâm ghê gớm lắm, nhất định không lặp lại cái cảnh cười hề hề cầu tài trong giờ kiểm tra với nó và thành công trong việc chứng tỏ không có nó hẳn cũng làm bài được suôn sẻ. Những lúc làm xong trước giờ, nó nhìn len lén qua thấy hắn căng thẳng, đôi mày rậm nhíu lại, đôi môi mọng đỏ bị hàm răng trắng cắn gần bật máu, những ngón tay vân vân lộn tóc loạn xoắn rơi xuống trán, chiếc mũi thật thẳng lấm tấm mồ hôi. Nó thấy hắn đẹp trai quá thể, đẹp hơn nhiều lần những lúc hắn nhảy nhót bắt chước Ricky Martin. Những lúc đó trông cũng đẹp trai nhưng ngu ngu thế nào. Còn những lúc hắn cười hề hề thì khỏi phải nói, hèn và xấu không thể tả.

Bây giờ hắn đã quyết tâm không còn cầu cạnh nó nữa thì nó cũng quyết chí học giỏi tiếng Pháp để phân bua với bạn bè. Nó lân la trước hết với đám con gái, xin được ngồi chung bàn trong giờ ăn trưa. Nó đem theo mấy món đồ xào Việt Nam ra mời mọi người ăn chung. Lâu lâu nó rủ vài đứa về nhà cho ăn cơm chiên Dương Châu. Tụi Tây tuy ít có cảm tình với Tông Ga nhưng thấy có dịp ăn món Việt miễn phí nên vui vẻ nhận lời. Tình bạn từ từ được cải thiện và vốn tiếng Pháp của nó cũng tăng lên nhờ chiến thuật "tấn công bằng đường bao tử". Nỗi oan cũ cũng theo những tô phở được bạn bè cảm thông. Cả nhà phụ vào giúp nó hòa đồng, mẹ nấu ăn, chị đàn tranh phục vụ văn nghệ còn ba kể chuyện lịch sử Việt Nam. Tình hình khả quan ngoài mong đợi, bây giờ Tông Ga đã tự nhiên cho bạn bè dù nam hay nữ hun chọt chọt thoải mái. Vậy mà...

Gã Ricky ngồi sát bên cạnh sao vẫn còn xa cách vạn dặm, chiến tranh lạnh tồn tại hoài chưa chấm dứt. Tông Ga nhiều lần muốn mở miệng mời hắn cuối tuần đến nhà ăn phở nhưng nghẹn miệng thốt không ra lời. Cả lớp hai mươi sáu người đều đã tuần tự có dịp trầm trồ tính hiếu khách của một gia đình Việt Nam nhưng tên Tây Ban Nha máu nóng vẫn còn là ngoại lệ.

Ngày cuối của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh, Tông Ga cố đề tính kiêu hãnh xuống để đẩy qua bàn Ricly hộp nhựa đựng mấy cuốn chả giò có kèm cả bịch nước mắm nhỏ nhỏ:

- Về chiên lại cho giòn rồi ăn với rau xà lách, món cổ truyền Việt Nam, giống cơm nghệ của Tây Ban Nha vậy đó! Chúc kỳ nghỉ vui vẻ!

Nói một hơi, Tông Ga xách cặp vọt ào ra trạm xe bus nhưng trời đổ mưa bất ngờ làm nó phải tấp vào bệ cửa phòng thể dục. Một chiếc ô thành linh xuất hiện và mái tóc quăn màu đen ập đến:

- Tông Ga! Bạn có muốn cùng che ô với tôi ra trạm xe bus không?

Ricky nhe hàm răng trắng bóc cười tươi rói đề nghị. Tông Ga gục gặc đầu. Hai đứa líu ríu che chung cái ô bước đi trong mưa. Lần đầu tiên, cô nàng Việt Nam mới có dịp đứng cạnh chàng Tây Ban Nha. "Thì ra hẳn đâu có lùn!". Đưa Tông Ga đến trạm xe bus của nó xong, Ricky chuẩn bị băng qua đường đón chuyến xe đi hướng ngược lại.

- Khoan! - Hẳn ắp úng - Tôi hôn tạm biệt bạn được chứ?

- Ồ! - Tông Ga hơi bất ngờ nhưng nó vội rồi rút - Dĩ nhiên! Được! Được!

Xe đến, nó leo lên, kịp mời: "Chủ nhật này đến ăn phở!" rồi chui tọt vào đám học sinh đang chen lấn hỗn độn. Dưới đường, Ricky vẫn đứng đó, một tay hấn cầm ô, một tay vịn về những lọn tóc loăn xoăn rơi trước trán. Còn nó, nó cho cả hai tay lên ắp vào má. "Sao nóng dữ vậy nè? Mấy tên Pháp khác hôn đâu đến nổi..."

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Thực Tập Trường Đời

Thực tập trường đời

Hôm nay tôi sung lắm. Mới sáu giờ sáng, tôi đã hăm hở nhảy xuống giường, không như mọi bữa đến sát giờ đi học mới lồm cồm bò dậy.

- Đi đâu sớm vậy bé?

Ba tôi ngạc nhiên thấy hiện tượng lạ hỏi. Vừa đánh răng lưng búng trong miệng tôi vừa trả lời:

- Con đi làm!

- Làm cái gì? - Ba tôi ngạc nhiên - "Giờn mặt ở nhà cầm đờ" hả mậy?

- Con đi làm hướng dẫn viên du lịch - Tôi lau mặt, tự hào trả lời - Con nói với mẹ rồi.

- Ai cho mày đi mà đi. Mới có học năm nhất mà đòi đi. Xạo!

- Con nói thiệt chứ bộ. Ba không tin thì thôi. Con chỉ mới làm thực tập viên thôi.

Đâu phải ai anh Hà cũng dẫn theo. Anh chuyên đi làm guide ngoài giờ học, tôi năn nỉ xin xỏ hoài, hôm nay anh mới sắp xếp cho đi một chuyến. Tôi nhắm trước rồi, khoảng lên năm thứ hai, năm thứ ba tôi sẽ đi tour, muốn vậy tôi phải thực tập sơ sơ và làm quen trước khi vào nghề. "Đi cho biết thế nào là guide touristique, thế nào là làm việc thật sự". Nghe tôi lý sự như thế, mẹ tôi mềm lòng nhưng với điều kiện anh Hà phải đến nhà rước tôi đi.

- Con đi nhe mẹ! Anh tới rồi.
- Khoan đã. Có đem theo áo mưa, nón gì chưa?
- Xong hết rồi mà.
- Ăn chút gì đã rồi hãy đi.
- Dạ khỏi - Anh Hà khoát tay - Chút nữa bé Nhi sẽ ăn với con.
- Mà con uống thuốc chưa?
- Thuốc gì mẹ?
- Thuốc chống ói!

Tự nhiên tôi rùng mình. Khổ ghê, tôi đã cố gắng giả vờ quên đi rồi mà mẹ còn khơi lên.

- Con không cần đâu mẹ - Tôi làm bộ hào hứng tươi tỉnh - Con khỏe lắm, với lại từ đây đi Mỹ Tho có chút xíu hà.

- Chà! Coi bộ... - Mẹ tôi không yên tâm - Tao nghi quá...
- Thôi con đi nhe.

Tôi hồi anh Hà chạy lẹ lên. Anh hỏi:

- Bộ em hay bị say xe lắm hả?
- Dạ đâu có!
- Vậy sao mẹ em bắt uống thuốc?
- Tại mẹ em lo xa thôi. Hồi nào đến giờ đi đâu xa mẹ em cũng kể bên.

- Chà! - Anh Hà gheo - Được cứng dữ há. Đi với anh thì phải tự lo thân đó nhe, anh mắc lo cho khách. Mà em cũng phải phụ anh lo cho khách. Em coi như là một guide rồi.

- Em run quá, sợ...

- Hồng sao đâu. Thấy anh làm sao em làm vậy.

Tôi là chúa hay bị ói khi đi xe dù đã uống thuốc trước. Bữa nay đi làm, tôi không dám uống thuốc chống ói. Uống xong, lên xe ngủ li bì thì còn ra thể thống gì nữa. Mình đi làm hướng dẫn cho người ta mà, phải tỉnh táo chứ! Còn cái vụ say xe thì tôi đã có cách khắc phục. Tôi sẽ dùng phương pháp "Tự kỷ ám thị" để nhủ "Mình sẽ không ói! Mình sẽ không ói!" và luôn mồm cầu nguyện "Nam mô A di đà Phật! Nam mô Quán Thế Âm bồ tát phù hộ độ trì cho con".

o O o

Anh Hà đưa tay đỡ từng người một lên xe. Đoàn này toàn người già. Anh lăm bằm trong miệng đếm số người, đông quá! Tôi bắt chước cũng giả bộ đưa tay cho khách nắm lấy lệ. Đếm đầy đủ sĩ số, anh ra dấu cho tôi lên xe. Tôi nhớ mỗi lần đi xe mẹ tôi hay đẩy tôi lên trước và mau chóng chiếm những chiếc ghế đầu cho đỡ bị xóc. Hôm nay thì tất cả ưu tiên cho khách, tôi chỉ còn chỗ ngồi ở cuối xe. Anh Hà cầm micro đứng ở đầu xe và bắt đầu nói:

- Bên phải quý vị là khách sạn Majestic đã từng đón Tổng thống François Mitterrand, bên trái quý vị là sông Sài Gòn...

Trời ơi! Không lẽ ra rả nói như thế này suốt mấy tiếng đồng hồ?

Gần đến nơi thì phương pháp "Tự kỷ ám thị" của tôi hết tác dụng. Tôi ộc ra. May mà vừa kịp lúc xe ngừng ở nhà hàng Trung Lương. Tôi mau chóng phóng xuống xe núp sau một gốc cây để "làm việc". Tôi sợ khách nhìn thấy.

- Em có sao không? - Anh Hà ái ngại - Dầu nè.

Tôi lắc đầu ngượng cười.

- Anh đi ra ngoài kia lo cho khách đi! Em không sao đâu. Để họ biết thì kỳ lắm.

- Họ biết rồi - Anh cười - Dầu này của họ đưa chớ đâu.

Tôi nghi ngờ.

- Thiệt mà! - Anh Hà đưa tay chỉ - Cửa ông mập lùn đeo kiếng đen và bà vợ mặc xà lỏn đó. Còn kẹo ngậm nữa nè, của ông già đầu bạc cho.

Tôi nhún vai ngại ngùng.

o O o

Gió mát rười rượi, con đò lướt băng băng trên sông. Giọng anh hướng dẫn viên của Mỹ Tho tourist đều đều buồn ngủ quá. Tôi thiu thiu...

- Ê nhỏ! - Anh Hà lay tôi - Đừng có ngủ chớ.

- Dạ - Tôi mắc cỡ - Nhưng mệt quá.

- Đi tour mà nhắm mắt như em là bị khách kiện lên công ty đó.

- Dạ. - Tôi ngoan ngoãn cúi đầu.

- Nói chơi chớ nghĩ đi, tới chỗ này là thuộc về nhiệm vụ tụi Mỹ Tho tourisme - Anh Hà móc túi lấy ra cặp kiếng đen - Cho em mượn nè, đeo vô đi!

- Chi vậy?

- Để khách không thấy em nhắm mắt. Anh hay làm như vậy lắm. Có lần đi tour bằng đường bộ ra Đà Nẵng, chịu không nổi, anh phải đeo kiếng đen vô nguy trang để ngủ chút đỉnh. Mới đầu họ đâu có biết, cũng còn đặt câu hỏi này nọ. Không thấy anh trả lời, họ tưởng anh nghe không rõ, nhưng một hồi thấy tự nhiên đầu anh gục xuống ngực...

- Bại lộ?

- Khách cười quá xá, họ nói guide touristique của Việt Nam malin dễ sợ. Biết mình là sinh viên đi làm thêm, họ cũng thông cảm.

Một bà khách lại gần hỏi tôi đã đỡ mệt chưa. Tôi ngượng ngùng cười trả lời không sao. Anh Hà đỡ lời nói tôi còn nhỏ lắm, mới học năm thứ nhất thôi nhưng cầu tiến, muốn được tiếp xúc với thực tế nên anh dẫn theo. Bà ta mỉm cười với chúng tôi đầy thiện cảm và móc giỏ lấy ra mấy quyển sách làm quà. Từ sáng đến giờ, tôi chưa dám nói gì nhiều, tôi sợ mình nói sai văn phạm thì còn gì là danh dự của một guide nữa. Thấy cử chỉ bà khách này dễ thương quá, tôi dạn lên, bắt đầu huyên thuyên như đang học giờ "TP" (thực hành nói) trong lớp vậy. Bà khen Việt Nam đẹp quá, tuyệt quá! Các bạn học sinh Việt Nam cũng năng động không kém sinh viên Pháp nhưng hình như hơi lệ thuộc vào gia đình. Tôi nhớ đến mẹ tôi, và nói với bà khách rằng đó là truyền thống của người Việt Nam. Dù bạn có lớn đến đâu, chức vụ cao mấy đi nữa, bạn mãi luôn là đứa con nhỏ của gia đình. Tôi ví dụ trường hợp của tôi cho bà rõ: tôi vừa tôn trọng những ý kiến của gia đình vừa cố gắng hòa nhập vào xã hội. Bà ta khen sinh viên chúng tôi có óc cầu tiến, siêng năng và rất chịu khó. Tôi hãnh diện trả lời vì Việt Nam còn nghèo nên lực lượng sinh viên chúng tôi phải cố gắng nhiều để biến chuyển đất nước ngày một đi lên. Bà khách hiền hậu gật đầu đồng ý nhưng bà thắc mắc sao trên đường phố bà gặp nhiều thanh niên còn ăn không ngồi rồi, thái độ uể oải chán chường. Vậy với một phần tử không nhỏ những con người như thế liệu có làm Việt Nam trì trệ không? Tôi cứng họng. Anh Hà cứu nguy tình thế, chỉ cho bà ta xem những cây dừa nước mọc nghiêng nghiêng. Đò của

chúng tôi chuẩn bị cập bến nên đi rất sát bờ, các máy chụp hình làm việc tới tấp. Người ta trầm trồ, người ta xuýt xoa. Tôi cười, có gì quá đáng đâu mà khen dữ vậy.

Chúng tôi ghé vào nhà trạm để nghỉ mệt và cho khách nếm trái cây. Mùa này chưa có trái gì đặc biệt, chỉ có những món rẻ tiền như chuối, thơm, đu đủ, mít, nhưng coi bộ khách cũng hài lòng. Nội bộ đoàn hướng dẫn chúng tôi ngồi riêng. Anh guide touristique của Mỹ Tho giới thiệu mình là bác sĩ nhi khoa của tỉnh, làm du lịch kiếm thêm. Tôi nhìn anh khâm phục.

- Anh giỏi quá! Làm bác sĩ mà nói tiếng Tây như gió. Thời giờ đâu mà đào sâu nghề nghiệp?

- Có gì đâu, đội ngũ hướng dẫn nói tiếng Pháp ở đây toàn là có hai nghề cả. Phần vì công ty thiếu người biết tiếng Pháp, phần vì những người như tụi anh muốn làm thêm để có thể giữ nghề của mình.

Tôi muốn nêu cho bà khách lúc này thấy thêm một ví dụ nữa về thanh niên Việt Nam năng động.

Chiếc đò của công ty du lịch Mỹ Tho rời cù lao, tôi nhìn theo vườn cây ăn trái và hàng dừa nước dần xa. Sao bận về tôi thấy cây cỏ xanh tươi trông đẹp quá, thân thương quá. Phải nhìn quê hương qua đôi mắt những người khách du lịch phương xa tôi mới thấy được điều này. Thật hổ thẹn!

o O o

Tưởng ăn tối xong là tôi có thể về nhà nghỉ ngơi, ai dè khách năn nỉ xin dẫn đi dancing. Năm ngoài chương trình của tour nhưng anh Hà vẫn nhận lời, anh nói: "Mấy người này dễ thương, kệ, đi với họ. Không phải lúc nào cũng gặp được những người khách như vậy". Tôi cũng đồng ý với anh nhưng thắc mắc không hiểu sao khách lớn tuổi rồi mà còn năng động quá, đi nguyên ngày trời vẫn tỉnh bơ trong khi chúng tôi mệt gần chết, dù tuổi còn trẻ gấp hai ba lần họ.

- Đồi là vậy đó em - Anh Hà nhún vai - Có những nghịch lý rất lạ lùng.

Khi tôi kết thúc một ngày làm việc của mình trở về nhà thì đã nửa đêm. Chỉ còn mẹ tôi ngồi đợi.

- Ngày mai con sẽ kể hết cho mẹ nghe. Bây giờ cho con đi ngủ.

Tôi sẽ kể cho mẹ như thói quen vốn có của mình nhưng chắc có những chi tiết phải ém lại. Như suốt đường đi tôi đã ao ước bờ vai anh Hà là của mẹ để tôi có thể dựa vào đó yên tâm say ngủ giống mọi lần. Và cả cái vụ tôi đã cho toàn bộ bữa ăn trưa của mình "rơi rớt" dọc đường về Sài Gòn nữa. Tôi chỉ có thể kể là mình đã được thưởng thức món cá tai tượng chiên xù của Mỹ Tho mà dân hướng dân gọi là "poisson d'oreille d'éléphant"...

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Người Anh Việt Kiều

Còn một tuần nữa tới Tết thì gia đình tôi nhận được tin sẽ đón một Việt kiều về ăn Tết chung nhà. Đó là anh HỒ, con dì Mi, bạn gái thân thiết của mẹ. Mẹ tôi có vẻ háo hức, lo dọn dẹp phòng ốc, còn tôi rất bức mình vì bị chiếm chỗ ngủ, nhường phòng cho ông anh Việt kiều.

Chiều hăm tám, mẹ rủ tôi đi ra phi trường đón anh HỒ nhưng tôi từ chối. Vẻ chăm sóc, thương yêu mẹ dành cho anh làm tôi thấy khó chịu, nhất là mẹ cứ đề cao hai chữ "Việt kiều".

- Tụi con phải ăn uống đàng hoàng, sạch sẽ, nếu không anh HỒ sẽ cười đó. Việt kiều người ta quen sống tươm tất rồi!

-!!!

- Đừng có đưa nào đựng vô mấy chai nước suối nghe, để dành cho anh HỒ. Việt kiều không quen nước ở Việt Nam. Rủi uống nước bẩn là bệnh chết!

- Việt kiều thì kệ hăn chứ! - Tôi có ác cảm - Cũng một giống Việt thôi. Ngoại kiều người ta còn bình dân hơn. Ghét!

Tôi không chờ mẹ rước Việt kiều về, bỏ đi chợ hoa. Lúc quay về, tôi tưởng tượng hăn đang nằm chễm chệ trên giường tôi. Tôi cố ý nói lớn giọng với ba tôi:

- Chợ hoa năm nay xấu lắm!

- Suyt! Suyt! - Mẹ tôi chạy từ trên lầu xuống ra dẫu bảo im lặng - Nhỏ thôi cho anh Hồ ngủ chứ! Việt kiều mới về khó ngủ lắm!

- Mẹ! - Tôi bực - Đã đến giờ ngủ đâu? Mới chín giờ. Người ta còn đi đây đường kìa!

- Nhưng mà Việt kiều bị lệch múi giờ, khó ngủ lắm!

Tôi chán nản, cũng bỏ đi ngủ. Vậy là phải nằm đất nhường cho Việt kiều chiếc giường êm ái. Sáng hôm sau, chưa kịp tỉnh, mẹ tôi đã dựng đầu tôi dậy:

- Thức mau! Anh Hồ dậy từ lâu, rủ con đi chợ hoa để quay video kìa!

- Con không đi! - Tôi ngái ngủ - Chiều hôm qua đi rồi! Có mấy ngày nghỉ Tết, ở nhà ngủ cho đã cũng không được!

- Ngủ hoài! Người ta Việt kiều mà còn thức sớm hơn mày. Cho nó cười con gái hư!

Chạm tự ái trầm trọng, tôi ngồi phắt dậy, mặt nóng bừng như lò lửa nấu bánh chưng.

- Anh Hồ đó con! - Mẹ tôi dịu dàng giới thiệu - Còn đây là bé Hạnh!

- Hello em! - Việt kiều lên tiếng - Sáng nay phiền em dẫn anh đi chơi vòng vòng ngoài chợ Sài Gòn và các chợ hoa để anh quay phim nhe. Em nhớ mặc áo dài, được không?

Tôi lúng túng. Việt kiều còn trẻ, chừng hai mươi ba, chắc là sinh viên. Anh ta mặc áo thun, quần jean đơn giản. Tôi nửa muốn sanh sự, nửa thấy mình vô lý:

- Anh Hồ thức sớm quá! Tối qua ngủ ở giường em có ngon không?

Mẹ đá tôi một cái đầu đinh dưới gầm bàn, nhưng dù sao tôi cũng lỡ rồi.

- Ủa? Giường em hả? Rồi em ngủ đâu?

- Nó ngủ chung giường với cô! - Mẹ tôi mau mắn - Thôi, thay đồ đi con, trễ rồi!

Tôi mặc áo dài mà phải ngồi xe chở tên con trai cao kều ngồi sau. Hẳn tha hồ nói cười, quay phim thoải mái. Khi tôi mệt lùg bùng lổ tai, mồ hôi ròng ròng, hẳn còn "sung độ" đề nghị chở hẳn vô Lăng Ông trong Bà Chiểu

- Nhìn kỹ lại em coi - Tôi bực - Biết mình biết ta với chứ!

- Sao? Em mặc áo vàng này hơi nhã, nhưng vào phim cũng đẹp lắm, yên tâm!

- Mệt rồi! Không đi nữa!

Cuối cùng, hẳn cũng hiểu, mời tôi vào quán uống nước.

- Em làm ơn nói chuyện đừng để lộ anh là Việt kiều nhe! Nếu không tụi nó "cắt cổ" anh!

- Biết! Nhìn anh nghèo thấy mờ, có tiền đâu mà bị "cắt cổ"

- Hiểu được như em đỡ cho anh. Thú thiệt với em, anh phải để dành lâu lắm mới có tiền về Việt Nam ăn Tết.

- Bởi vậy anh mới đến nhà em. Chứ ra khách sạn, sao có tiền?

- Ờ! - Anh Hồ vẫn chân thành - Anh về vì nhớ quê chứ có phải đi du lịch đâu. Vả lại ở chung nhà em cho có không khí gia đình.

- Anh còn trẻ mà cũng biết nhớ quê hương sao? Em tưởng người lớn tuổi mới nhớ chứ?

- Có chứ em! Anh đang xin về Việt Nam làm việc sau khi tốt nghiệp. Nếu làm cho một công ty đa quốc gia ở đây chắc chắn lương anh sẽ khá cao, lúc đó không còn bị em chê là "Việt kiều nghèo".

Tôi chột dạ. Hẳn tưởng mình khoái đô-la, thích lợi dụng Việt kiều để vùi tiền thì kỳ lắm.

- Giàu hay nghèo em không quan trọng. Em chỉ quan tâm đến thái độ của Việt kiều đối với người trong nước.

- Là sao?

- Việt kiều bị nhiều tai tiếng lắm. Nghe đến Việt kiều là thấy có ác cảm rồi!

- Thiệt sao?

- Thiệt! Việt kiều giả danh nhà đầu tư, gạt các công ty trong nước. Việt kiều gạt con gái người ta bụng mang dạ chửa rồi "quất ngựa truy phong". Việt kiều ỷ có đô-la rồi không coi người trong nước ra gì. Cũng là người Việt như nhau thôi mà bày đặt chê dơ, chê bụi. Ghét!

- Ghét lắm sao? - Hồ cười khó hiểu - Vậy Việt kiều không có điểm tốt nào hết à?

- Không thấy!

- May mà em nói thẳng nên anh hiểu danh dự Việt kiều bị xuống giá thế thảm - Hồ cười buồn - Nhưng em có biết trong lòng anh cũng nhiều ác cảm với người trong nước lắm không?

- Sao?

- Việt kiều cũng có cái nhìn không thiện cảm với người trong nước đâu. Có dịp anh sẽ tâm sự với em nhiều hơn.

- Thì nói đại bây giờ đi – Tôi tự ái – Còn đợi dịp nào nữa?

- Giờ em uống nước đỡ mệt rồi thì làm ơn chở anh đi quay phim tiếp.

o o o

Anh Hồ rủ tôi lên sân thượng đếm thời khắc cuối cùng của năm cũ qua đi.

- Chà! Việt kiều mà cũng bày đặt lãng mạn nữa!

Tôi buột miệng ra định nói giỡn nhưng sắc mặt anh ta trở nên khó coi.

- Việt kiều cũng là con người! Lúc nào cũng "Việt kiều! Việt kiều!". Bộ làm Việt kiều là có tội hả?

- Anh làm gì nổi nóng dữ vậy? - Tôi cương luôn - Chứ không phải sao?

- Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện đàng hoàng với nhau!

- Thì nói đi!

Mẹ tôi bưng đồ cúng lên sân thượng, lờm tôi nghiêm khắc:

- Thôi nha con! Anh mày về đây ăn Tết chứ không về đây để mày gây sự nha! Tết nhất đừng để tao nói nhiều đó!

- Tại anh hết đó! - Mẹ tôi vừa quay lưng đi xuống tôi bực mình "xực" anh Hồ - Em nói có gì quá đáng đâu?

Những tiếng còi hụ từ bến Bạch Đằng vang lên. Giao thừa rồi.

- Hạnh! - Anh Hồ dịu giọng – Thôi, anh em mình tạm chấm dứt cuộc tranh luận, để đón giao thừa vui vẻ chứ!

Những đợt pháo bông đầu tiên đang được bắn lên trời. Anh Hồ la to phấn khích, cười mãn nguyện nhìn lên trời. Tôi định bỏ xuống nhà dưới cho anh ta được yên tĩnh.

- Đi đâu vậy? Ở lại đây chơi với anh!

- Để anh được tự nhiên!

- Lại đây với anh! - Anh Hồ kéo tay tôi ngồi xuống bên cạnh anh - Anh nghĩ tội mình nên quay lại vấn đề "Việt kiều thấy ghét". Ngày mai mừng một, em sẽ thông cảm với anh hơn.

- Cũng được!

- Những gì em kết tội Việt kiều, anh biết là đúng. Nhưng chỉ đúng với một số ít thôi. Mà thật ra em đã không công bằng khi phán xét.

- Sao?

- Em nói mấy cô gái bụng mang dạ chứa rồi bị Việt kiều "quất ngựa truy phong". Nhưng em có biết rất nhiều cô lợi dụng Việt kiều đưa sang bên đó, rồi đòi ly dị để có cuộc sống khác. Mấy anh Việt kiều đó phần đông đều lớn tuổi rồi, mong muốn có người vợ hiền để nương tựa nhau sống nơi xứ người. Tốn biết bao nhiêu công sức, tiền của nhưng rồi đành phải thốt lên: "Anh lầm khi đưa em sang đây!"

- Ủa?

- Em thấy con gái trong nước chưa?

- Ai biểu mấy anh đó không tìm hiểu kỹ? Hôn nhân là chuyện quan trọng mà chỉ do mai mối rồi cưới nhau nhanh chóng thì đổ vỡ cũng dễ hiểu mà!

- Vậy thì ai biểu mấy cô ham giàu, ham đi nước ngoài rồi trao thân gửi phận không cần cưới hỏi cho Việt kiều. Dại thì chịu chứ sao rủa Việt kiều

chứ!

- Thôi được! - Tôi đuối lý - Coi như huề!

- Không có huề hay thắng gì ở đây hết. Anh chỉ mong có sự thông cảm ở hai bên thôi. Em biết là anh có bà con ở Việt Nam nhưng anh không dám về đó ở mà lại ở nhà em. Cách đây hai năm ba anh về chơi. Ông già nhớ nhà, nhớ quê nên dành dụm tiền đủ mua vé máy bay là về liền. Bà con xa gần đông quá, ông già đâu có tiền cho hết nên bị trách là kẹt kéo, là Việt kiều dỏm. Rồi người ta đến mượn tiền, không phải ít, ai cũng đòi mượn cả ngàn đô. Làm sao ba anh có. Từ chối thì họ bực bội. Em nghĩ coi có đáng buồn không?

- Kỳ quá!

- Lần này anh thà không đến thăm bà con, chứ ghé thăm mà không có tiền cho họ thì họ nói ra nói vô chịu không thấu. Mà nói thiệt, mức sống của họ còn sung túc hơn gia đình anh bên đó! Sao họ không chịu thông cảm cho nỗi nhớ quê của Việt kiều, cứ thấy mặt là vòi tiền thôi... - Anh Hồ phân bua
- Thì dĩ nhiên cũng có người này người khác!

- Dạ... dạ... - Tôi cười cười - Em hiểu!

- Còn nhiều chuyện khác nữa nhưng anh không cần kể hoài. Hy vọng em đừng giận, đừng ghét anh nữa!

- Dạ! - Tôi hơi ngượng - Em ghét anh hồi nào?

- Không có thật sao?

- Thì... cũng có ghét! - Tôi lí nhí - nhưng mà ghét Việt kiều nói chung chứ... không có ghét anh Hồ!

Mẹ tôi lại lú mặt ra, nghiêm nghị ra dấu bảo tôi đừng gây sự:

- Hạnh! Xuống ngủ! Ngồi ở đó chọc anh Hồ hoài vậy!

- Đâu có! – Anh Hồ cười tươi tắn – Anh em tụi con đang tâm sự mà!

- Ủa? – Mẹ tôi hăng – Ai biết đâu, tưởng gây lộn!

- Lâu lâu con mới có dịp về Việt Nam ăn Tết, cô cho phép bé Hạnh ngồi nói chuyện khuya khuya một chút!

- Kìa! – Tôi chỉ tay lên trời – Pháo bông nữa kìa!

Những chùm pháo bông muôn màu đột ngột vút cao, soi sáng đêm giao thừa. Mùi nhang từ bàn thờ ông Thiên thoang thoảng bay trong gió. Người anh Việt kiêu vãnh tay reo "Chúc mừng năm mới!".

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Những Con Cọp Trong Gia Đình

Mẹ tôi tuổi Dần, Canh Dần. Mẹ nói con gái tuổi Dần vốn đã long đong lại còn thêm Canh Dần nữa thì... "Canh cô mồ độc".

Tuổi thơ của mẹ tôi thuộc lòng vì mẹ cứ nhắc đi nhắc lại hoài, như một sự so sánh với tuổi thơ của tôi.

- Tụi con bây giờ sướng gấp vạn lần mẹ hồi đó!

Cứ thế, mẹ kể lẽ dông dài, lần nào cũng chi tiết đó, cũng nhân vật đó, cũng nội dung đó. Mỗi lần nhắc đến tuổi thơ của mình giọng mẹ nghe buồn buồn nhưng khi kết thúc câu chuyện mẹ có vẻ phấn khởi hẳn lên:

- Thôi thì tao khổ cho tụi bây sướng. Ngày xưa tao thiếu thốn cái gì bây giờ cho tụi con đầy đủ hết.

Ông ngoại tôi mất năm mẹ tôi mới lên ba tuổi, vài năm sau bà ngoại đi bước nữa, mẹ bị bà nội của mình tách ra khỏi mẹ ruột để đem về nhà nuôi.

- Đâu phải bà bắt về nuôi là bà thương yêu mình đâu - Mẹ ấm ức - bà khó động trời luôn, lúc nào cũng la lối, mắng chửi mấy đứa cháu nội mồ côi cha. Đụng một chút là nhieếc "giống hệt mẹ mà!", nghe mà muốn trào nước mắt!

Mới có chút tuổi đầu mẹ đã biết nấu cơm, nấu nước và chăm sóc heo, gà. Mỗi lần chị em tôi ngủ nướng, dậy muộn, mẹ cứ nói mãi:

- Tụi con sướng quá! Mẹ đâu có bắt thức lúc sáng sớm. Chứ ngày xưa... Con nít cần phải ngủ nhiều, vậy mà bà nội của mẹ cứ bắt thức chung lúc với

bà. Bà già rồi ngủ ít nên cứ tưởng ai cũng vậy!

Được tám chín tuổi, mẹ được lên Sài Gòn ở với cô ruột và cho đi học. Thoát khỏi bà nội già khó tính, được cô nuôi dạy tận tình nhưng mẹ vẫn chưa hết khổ. Mấy đứa em họ trong nhà cứ ăn hiếp mẹ mãi. Mỗi sáng, mẹ đi chợ xa, trưa về nấu cơm cho cả gia đình rồi chiều mới đi học. Vì không có thời gian học bài nên mẹ học rất yếu. Mẹ cứ luôn mơ hồ về bài giảng và rất nhút nhát với bạn bè.

- Tụi con coi giúp gì được cho bạn học yếu hơn trong lớp! Đừng bao giờ làm phách mà mang tội - Mẹ khuyên - Đâu phải ai cũng được đi học thêm, được tạo điều kiện thoải mái cho ăn học.

Đến tuổi dậy thì, biết thèm làm dáng, biết thích soi gương, mẹ cũng chịu nhiều thiệt thòi. Phải để dành tiền ăn sáng bao nhiêu ngày để lén mua một đôi bông tai, cái nón hay đôi giày. Vậy mà cũng chưa xong, cô của mẹ khó lắm, gia giáo lắm, không hợp con mắt của mình là bà cấm tiệt mẹ tôi không được sử dụng. Mẹ cứ ao ước mỗi năm Tết đến được chụp một tấm hình. Đến lúc đi làm, mười tám tuổi, mẹ mới được chụp tấm hình đầu tiên trong đời. Chị em tôi có xem tấm hình đó, trông mẹ ngây ngô và quê mùa. Chúng tôi được chụp hình từ lúc chưa đầy tuổi và đều đặn mỗi năm không biết bao nhiêu là hình màu đủ kiểu.

Mẹ lấy chồng năm hai mươi tuổi, sau khi quen ba được sáu tháng. Mẹ nói mẹ chỉ có cảm tình sơ sơ, không hẹn hò, không yêu đương nồng cháy. Gia đình bên nội của tôi đang hoang, có ăn có học và khá giả nên khi được hỏi cưới mẹ gật đầu ngay.

- Mẹ sợ mình khờ khạo vì không được ra đường tiếp xúc nhiều, nếu gặp kẻ Sở Khanh bị gạt thì... Thấy ba mày hiền, có học vấn nên tao ưng đại. Và lại, mẹ cũng đâu dám ở trong nhà bà cô lâu quá, có phải nhà cha mẹ ruột của mình đâu mà đòi ở lì để "kén cá chọn canh".

Biết mẹ tuổi Dần, bên nội tôi có vẻ "ớn". Không hiểu vì sao người ta có thành kiến với con gái tuổi Dần. Đêm, cô dâu vào động phòng hoa chúc có một nhánh xương rồng và khúc giò heo treo bên ngoài để trừ ế "cái dữ" của tuổi Dần. Nghe mẹ kể, tôi trách ba, ba phân bua:

- Ba đâu có biết cái gì đâu! Nhiệm vụ của ba là làm... chú rể, mấy cái vụ đó ông bà già xưa bày đặt. Mà sao mẹ mà nhớ dai dữ?

Nói vậy chứ ba cũng có ác cảm với tuổi Dần của mẹ, những lúc gia đình khó khăn, chẳng biết đổ thừa vào đâu, ba lại nói: "Lấy vợ tuổi Dần làm ăn không khá!". Hoặc lúc tranh luận không lại, đui lý, ba châm chọc: "Đúng là đàn bà tuổi Dần!"

Bà ngoại tôi cũng tuổi Dần và cũng có một cuộc sống gia đình không êm ả. Người đời hay nhạo "Tuổi Dần hai chồng" như chê bai bà không thể ở vậy để thờ chồng nuôi con. Mẹ tôi không bao giờ trách ngoại điều này, chỉ tủi bà ngoại có tới chín đứa con trai nhưng vẫn không mấy tha thiết với đứa con gái duy nhất là mẹ. Vậy mà những lúc cơ nhờ, chính mẹ là người đứng ra giải quyết những khó khăn trong nhà ngoại. Mẹ thương ngoại phải qua hai lần đò, còn trẻ chịu nhiều thị phi, phải sống xa mấy đứa con của người chồng trước.

Mỗi lần Tết đến bà cô cho phép mấy anh em của mẹ về quê thăm bà ngoại - Mẹ hồi tưởng - Lúc quay về, mấy mẹ con bịn rịn không muốn xa. Bà ngoại đứng nơi bến tàu nhìn hút mắt con đò rời quê. Mắt ngoại trào nước, đau khổ quặn lòng.

Bao nhiêu năm trôi qua, tuổi già đổ ập xuống với ngoại rồi mà bà vẫn còn khổ. Khổ vì vật chất do cuộc sống đã đành, khổ vì con cái nông dại mới làm bà quay quắt hơn.

Mẹ tôi không bao giờ muốn rằng con gái mình sanh ra vào năm Dần. Nhưng chị tôi rồi cuộc lại rơi vào tuổi cạp cái. Có điều chị tôi không hề bị

ai đó chép miệng: "Con gái tuổi Dần!". Con cọp nhí thuộc thế hệ thứ ba sống sung sướng, nhìn chị chỉ thấy toát lên sự bình an và hạnh phúc. Năm chị đậu đại học, mẹ tôi cười trong làn nước mắt.

- Ước mơ ngày xưa của mẹ đã được con thực hiện. Ráng lên! Học hành cho thật giỏi rồi lựa chọn cho mình một người chồng xứng đáng!

Ba tôi chỉ có thể gheo mẹ tôi tuổi Dần nhưng không có điều kiện chọc chị. Thậm chí, có lúc ba còn thốt lên: "Ai sau này lấy nó chắc có tu mấy kiếp!"

Tuổi Dần của mẹ và của bà ngoại mới tội nghiệp làm sao, oan uổng làm sao. Chị tôi cũng cùng tuổi mà nào có buồn như thế. Tôi thương những con cọp trong gia đình mình, thương nhất là mẹ. Tôi mong muốn mẹ sẽ sung sướng hơn khi chị em tôi đã lớn khôn. Khi tôi nói với mẹ điều này, mẹ cười: "Sướng hay không là do tụi con quyết định!"

HÈ CỦA CÔ BÉ MẤT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Người Mẫu Về Hưu

Hai đứa đều đến từ một thành phố cao nguyên quanh năm bụi đỏ, cùng học chung phổ thông và cùng mang nặng mặc cảm nghèo hèn với những người bạn chung lớp vốn phần đông là dân thành phố. Nhưng có một điều cơ bản làm chúng tôi khác nhau và dần xa lánh nhau khi xuống Sài Gòn học. Đi chung với Hoài, tôi hay bị tụi con gái chỉ trỏ cười ngất: "Chim cánh cụt dạo chơi cùng hươu cao cổ!". Năm thứ hai, Hoài tìm được một việc làm thêm rất đặc biệt, kết thúc chuỗi ngày nằm co ôm bụng đói và vác đồ chạy hết chỗ này đến chỗ khác xin tạm trú. Nó làm người mẫu thời trang, vừa chuyên nghiệp nhưng cũng rất nghiệp dư. Sinh viên, trong khi bạn bè đứa làm gia sư, đứa hướng dẫn du lịch, đứa lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm để đi tiếp thị thì Hoài lại mặc đồ đẹp bước tới bước lui cùng những cô gái trước bao nhiêu là khán giả. Thì cũng là làm thêm ngoài giờ học, nhưng công việc của Hoài vừa sang trọng khác người vừa bình dân học vụ vì không vận dụng gì đến kiến thức có được.

Thầy cô chẳng ai nói năng gì tỏ vẻ ủng hộ, nhưng cũng không thấy ai chê bai. Đám con trai không biết có ganh tị không nhưng tụi con gái trong lớp cứ hay thắc mắc hỏi Hoài những chuyện bên trong cánh gà rất ư là "trời ơi". Nào là con hoa hậu báo X. sao ốm nhom mà vòng một lại bự quá khổ, nó có "độn" gì không? Nào là con người mẫu A nghe nói cặp bồ với thằng diễn viên B nhưng dạo này không nghe báo chí nhắc đến nữa, tụi nó còn chơi với nhau không? Nào là ông nhạc sĩ Y thấy hết "xí quách" rồi mà con người mẫu Z xinh như mộng mới nứt mắt chưa tới hai mươi ưng làm chồng, có phải là tình yêu đích thực không?... Thường thì Hoài luôn làm hài lòng mấy đứa con gái bằng những câu trả lời rất cụ thể và đầy tính thuyết phục: cô hoa hậu đó ốm như cây sậy thì làm sao có vòng một lý tưởng được, nó phải

mặc đến... hai cái áo mà cái nào cũng độn nút... dày cỡ 3 phân. Con A và thằng B hết chơi với nhau rồi vì thật ra thằng B là dân "xăng pha nhót", bây giờ con A cặp với ông Hàn Quốc nào đó là chủ một công ty đang ăn nên làm ra. Có trời mà biết giữa ông nhạc sĩ Y và con Z có tình yêu hay không nhưng đừng vội chê ông ta hết "xí quách" vì dạo hai người mới cưới nhau, thấy con Z cứ ngáp hoài trong lúc tập, chắc đêm qua không ngủ đủ giấc... Mỗi lần Hoài ngồi lọt thỏm giữa một bầy con gái và giải đáp thắc mắc như thế, lớp tôi như cái chợ với những tràng cười theo ra dáng trung tâm của sự chú ý. Tôi có cảm tưởng nó cười như thế nhưng trong lòng ẩn chứa điều gì không vui, miệng cứ toét ra phô hàm răng trắng bóc nhưng mắt không ánh lên tia sáng nào. Hoài là người mẫu nam nên chỉ làm phong cho các người mẫu nữ biểu diễn. Ở cái thế bất lợi đó nhiều khi lại may. Tôi tưởng tượng nếu Hoài là người nổi tiếng, được nhiều người biết đến thì chắc ở trong một lớp học nào đó, người ta sẽ tò mò hỏi nhau: "Thằng Vũ Hoài cao bao nhiêu? Nó có hìn không? Thằng cha đó có bồ chưa?...".

Mọi người trong khoa chắc mẩm nó "hành nghề" chỉ trong thời gian còn là sinh viên để có thêm thu nhập, chứ ai lại đi học đại học để trở thành người mẫu.

Thế rồi ra trường, Hoài không những đổi nghề mà còn "thăng chức" từ người mẫu của nhóm nghiệp dư ở một Nhà Văn hóa sang người mẫu chuyên nghiệp của một công ty thời trang có máu mặt. Bạn bè trong lớp, đứa học tiếp lên cao học, đứa học thêm một đại học nữa, đứa may mắn kiếm được việc và dĩ nhiên cũng có đứa đang thất nghiệp vô thời hạn. Tôi đi học tiếp, mỗi tháng lãnh vài trăm ngàn tiền học bổng vì trường tôi hợp tác với nước ngoài. Thỉnh thoảng, tôi đi phiên dịch thêm cho mấy ông Tây sang Việt Nam tìm kiếm thị trường. Đôi khi, tôi tình cờ thấy Hoài trên mấy tờ tạp chí, nó minh họa những cảnh yêu đương, giận hờn rất buồn cười. Cũng có khi tôi trông thấy Hoài trên TV, nó bây giờ nhìn đàn ông hẳn ra trong những bộ đồ thời trang sang trọng. Ngoài thời gian làm người mẫu, Hoài còn làm công việc chính ở một vũ trường sang trọng: nó đứng trước

cửa tươi cười duyên dáng, đẹp như một pho tượng La Mã để thu hút khách hàng. Tôi không liên lạc với Hoài vì mang mặc cảm mình bị bạn bè gọi là Lê Quốc Tùng (Lùng Quốc Tể) trong khi nó cao ráo. Và còn vì tôi vẫn đeo nghiệp đèn sách nên thường "viêm màng túi", còn nó thì đã rùng rinh phủ phê. Bạn bè lại còn nói chính Hoài mới có mặc cảm với tôi, tôi học lên cao, rồi tiền đồ sẽ khả quan hơn, trong khi nó vẫn lông bông làm cái nghề không có tương lai. Rốt cuộc, cả hai không thẳng nào chủ động tìm đến nhau.

Tuy xa cách nhưng bản thân tôi luôn quý Hoài vì hai đứa không mâu thuẫn gì ngoài những trò mặc cảm tự ti giữa những thằng con trai. Tết nào về quê, tôi cũng ghé sang nhà nó chúc Tết. Hoài từ khi vào nghề người mẫu, Tết nhiều sô diễn nên năm năm rồi nó không về quê. Ảnh của nó đang diễn treo đầy nhà. Mẹ Hoài hãnh diện về thằng con bảnh trai lắm. Chị Hai nó đôi khi nhìn tôi chép miệng: "Chỉ sợ thằng Hoài vô môi trường đó dễ sa ngã, phải chi nó chịu học cho giỏi rồi tìm một nghề ăn chắc mặc bền như em". Một lần tôi đi phiên dịch, dẫn khách nước ngoài vào vũ trường chỗ Hoài làm. Trong tiếng nhạc đập muốn rách màng nhĩ, nó hét vào lỗ tai tôi: "Chờ tao xong việc tìm chỗ ngồi chơi!". Bình thường, tôi hay về sớm, để khách ở lại về sau, nhưng lần này, tôi cố chờ Hoài xong việc. Ba giờ sáng, hai thằng về nhà trọ chỗ Hoài. Nó có được nơi thơm mát và tự do. Tôi biết, hằng tháng Hoài vẫn gửi tiền về gia đình, nó còn giúp chị Hai vốn mở một sạp hàng bán quần áo, vậy mà căn hộ nó ở cũng khá khang trang. Hoài lấy rượu ngoại ra, cười hồn nhiên:

- Cửa khách uống dư, rồi của chủ cho, không tốn tiền mua! - Nó rử tiếp - Ngủ lại với tao, lâu lắm tao với mày mới có dịp.

Nhìn Hoài loay hoay thay khăn giường, tôi nhớ thời sinh viên hai thằng lâm vào cảnh không nơi cư trú, có khi nằm chung chiếc giường đơn ọp ẹp, nửa đêm nó đá tôi lộn sàn. Hoài cười đồ, nằm lăn kên ra, vô tư chỉ lỗ thủng vì sút đường chỉ trên chỗ hiểm cái quần xà lỏn, cười.

- Đồ đạc, quần áo của tao người ta cho hết.

Tôi tưởng tượng mấy em hâm mộ nó mà thấy cảnh này. Hoài hỏi tôi Tết rồi về quê có gì vui, giá cà phê ngày càng hạ nên ai cũng buồn. Hai thằng nhắc đến những đứa bạn học cũ và cô Mai chưa chồng. Đang thao thao kể tới đoạn có ông người dân tộc phải lòng cô thì đột nhiên tôi nghe một âm thanh lạ cất lên. Nó ngủ rồi.

Sau lần đó, tôi tiếp tục lao vào học thi chuẩn bị tốt nghiệp cao học. Tôi khuyên Hoài nên tích cực tìm một việc làm đàng hoàng và cố gắng học thêm chuyên môn. Nó cười nhảu nhó:

- Ai cũng nói vậy, nhưng ngán quá. Đang làm ở đây, lương khá - Thấy tôi tỏ vẻ không bằng lòng nó tiếp - Nói thiệt, tổng thu nhập của tao, từ việc ở vũ trường, rồi quay phim quảng cáo, chụp hình... trung bình sáu triệu một tháng. Tự nhiên bỏ, uổng!

o O o

Tôi vừa ra trường liền có việc làm ngay nhưng phải đi xa, mỗi sáng ngồi xe đưa rước ra khu công nghiệp Biên Hòa. Lương khởi điểm của thạc sĩ trẻ chỉ bằng hai phần ba thằng bạn người mẫu, nhưng tôi thấy thật hài lòng. Hai năm học tiếp của tôi không uổng công. Tôi về đến nhà mệt đừ nhưng phải cố gắng tự học thêm ngoại ngữ phụ. Sáu tháng sau, lương tiếp tục tăng nhưng tôi đã thấy công việc chưa đủ cho tôi thỏa sức cống hiến. Một vài chỗ khác lôi kéo tôi với chức vụ có triển vọng hơn, thu nhập hấp dẫn hơn. Tôi đang do dự. Một buổi chiều, xe công ty đang chạy hướng Sài Gòn, tôi bất ngờ thấy Hoài trong chiếc xe đưa rước nhân viên của một siêu thị nước ngoài. Nó cũng thấy tôi. Thì ra Hoài đã chuyển việc làm. Xe dừng ở Hàng Xanh, tôi chạy đi tìm Hoài. Hai thằng kéo nhau vào quán. Nó có vẻ ốm và buồn, bộ đồ nhân viên văn phòng làm nó trông ngây thơ hơn lúc tôi gặp ở vũ trường.

- Tao mừng mà mày dứt bỏ được nghề người mẫu - Tôi hồ hởi - Làm bên siêu thị X. lương được không?

- Bộ khùng hay sao tự nhiên bỏ làm người mẫu! -Hoài trả lời làm tôi cực hứng - Vũ trường đó bị đóng cửa rồi vì quậy quá, tao thất nghiệp nên sẵn tụi thằng Minh lớp mình rủ, tao nộp đơn vô siêu thị. Lúc đầu tưởng khả quan, lương ba triệu rưỡi. Tao tưởng phen này già từ dĩ vãng, bỏ hết ba cái vụ chụp hình, đóng phim. Nhưng, khó nuốt quá mày. Làm trưởng quầy, tao quên lấy hóa đơn đỏ khi nhập hàng một lần liền bị trừ lương, áo rút chút đỉnh ra ngoài quần bị phạt phải bốc vác chung với tụi trong kho. Rồi tao bị giáng chức, xuống làm tổ trưởng thu ngân. Mấy con nhỏ thu ngân cứ bu lấy tao kể tội tụi Tây. Bị sếp bắt gặp lần đầu, nó cảnh cáo, bắt vô lò nướng bánh mì làm việc với thợ lúc bốn giờ sáng. Lần thứ hai, nó nhất định trả tao về phòng nhân sự. Tao đổi qua làm nhân viên lo về giá tiền, giờ lương có một triệu tám.

Hoài nói một hơi, hình như nó đang bị stress lâu ngày không người trút. Nó tiếp, giọng hồ nghi:

- Tưởng tao làm "trưởng" không được phải không? Tao không có uy hả mày?

Làm việc lâu ngày trong môi trường văn nghệ, Hoài không có tác phong công nghiệp. Không tự tin như nó, đúng là thợ không lâu. Tôi khuyên nó cố gắng chịu đựng, biết đâu thấy có tiến bộ người ta chuyển qua vị trí khác. Nhưng Hoài nói nó nản lắm rồi. Tôi giới thiệu Hoài chỗ khác nhưng nó không đủ chuyên môn. Bây giờ, nó mới thấy mình hồng kiến thức ghê gớm. Vì tính lèng èng, ngoại ngữ sơ sơ, không biết kế toán, chẳng rành quản trị. Tôi chỉ còn biết khuyên:

- Tối về học thêm đi, chừng nào đủ lực rồi xin làm chỗ khác!

- Chắc tao quay về nghề cũ, dù thời vụ, thu nhập cũng khá hơn.

Hoài quay lại làm người mẫu thật, nó còn xin thêm chân bán quần áo thời trang. Tôi buồn trách nó không cố gắng nhưng nó viện lý do nặng gánh gia

đình. Thôi thì thân ai nấy lo. Phận xấu trai thiếu thước tắc như tôi mới phải cố mà học. Chẳng được bao lâu, lần đầu tiên từ khi ra trường, Hoài chủ động gọi cho tôi:

- Mà có chỗ nào giới thiệu cho tao. Nghề người mẫu giờ khó có show, tao thuộc loại già tới lúc về hưu rồi. Chỗ quán quần áo cũng đẹp. Mấy việc đó khó bền.

- Từ hôm đó tới giờ mà có học thêm được gì chưa?

- Đâu có thời giờ...

Hai thẳng giận nhau. Nó trách tôi công thành danh toại bỏ quên bạn bè, tôi hét thẳng: "Không đầu tư học hành, tao không giúp được gì hết!".

Tôi ghé về quê nhân một chuyến công tác. Thành phố buồn vì giá cà phê tiếp tục giảm thê thảm. Mấy đứa hàng xóm hồi đó ỷ vào rẫy cà phê chê học hành, giờ năn nỉ tôi tìm giùm một công việc ở Sài Gòn. Tôi qua nhà thăm mẹ Hoài, chị Hai nó than như trách:

- Ngày xưa học chung lớp mà nay hai đứa khác xa! Thằng Hoài lúc này làm nhân viên văn phòng lương chưa tới một triệu, nó không còn phụ giúp gia đình nữa mà tánh tình cũng cáu bẳn. Em coi có cách gì giúp nó. Hai đứa tụi bây dù gì cũng đồng hương...

Những tấm ảnh phóng lớn hình Hoài đang đứng vắn vẹo nhiều tư thế trên bốn vách nhà nhìn tôi đăm đăm. Tự nhiên tôi nhớ tấm ảnh hai thằng chụp chung hồi mới xuống Sài Gòn. Vô chơi Sở thú lần đầu, mặt đứa nào cũng ngáo, tụi con gái trong lớp ghi vào phía sau tấm ảnh: "Chim cánh cụt dạo chơi cùng hươu cao cổ".

Về Sài Gòn lần này tôi sẽ liên lạc với Hươu Cao Cổ, sẽ lại khuyên chịu khó học thêm và sẵn sàng "đầu tư" cho nó đậm hơn...

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Con Gái Việt Nam

Tôi đi ngơ ngáo một mình trên đường, lá vàng rụng phủ đầy dưới chân. Lát nữa đây, đi hết con đường thơ mộng này, tôi sẽ đến một nơi mà bất cứ ai được coi là con nít đều ao ước hay bị cưỡng ép phải đến.

Đến trường!

Hai chữ này chứa đựng thật nhiều ý nghĩa. Tôi đã đi đến đó từ hơn một chục năm nay, nhưng lần này... Tôi chợt nhớ đến đoạn văn nổi tiếng của Thanh Tịnh. Ôi chao, sao mà giống năm mười phần trăm tình cảnh của tôi thế: "Sớm mai hôm nay, tôi đi trên đường đầy sương thu và gió lạnh, con đường này tôi chưa đi lại lần nào, cảnh vật xung quan tôi hoàn toàn thay đổi, tôi thấy lạ. Hôm nay tôi đi học...".

Hoàn cảnh của tôi so ra còn éo le hơn chú bé học trò trong bài văn ngày nào. Tôi nhớ thèm thường từng khuôn mặt thân quen của tụi bạn cũ ở Việt Nam. Huynh muội ơi! Thấy thấy đã lùi lại phía sau rồi. Xa rồi quê hương! Lát nữa đây, xa lạ hoàn toàn: từ cách ăn mặc, rồi màu da, màu tóc, màu mắt, màu... mà kinh dị nhất là xa lạ ngôn ngữ. Một mình giữa bầy sói. Than ơi!

Tôi tự nhéo mình một cái. Dù sao thì mọi chuyện đã an bài rồi, phải tươi tỉnh lên chứ. Xem ra tôi ỉu xiu và khí thế thì thua xa cậu bé người gố Pi-nô-ki-ô lần đầu đến trường. Vậy là tôi chu miệng định huýt sáo một bài...

Nhưng làn hơi tôi chưa kịp tràn ra khỏi bờ môi thì có kẻ nào đã huýt sáo trước rồi. Tôi giật mình ngó xung quanh. Hai tên con trai từ trên cây nhảy xuống.

Tôi cảnh giác ôm chặt cặp sách vào lòng, mắt trừng trừng ngó đối phương. Muốn sanh sự hả? Tôi đây tuy nhỏ con vậy chứ đặng chuyện... chạy cũng nhanh lắm.

- Xin chào! - Một tên lên tiếng, mặt tươi cười - Bạn cũng đi học hả?

- Ủ! - Tôi vẫn còn run - Các người là ai?

- Chúng tôi cũng là học trò đó, hôm này khai giảng mà. Tôi tên Vincent còn bạn tên Pierre. Bạn người châu Á hả Người Thái Lan hay người Trung Quốc? Bạn...

Lỗi tai tôi bắt đầu lùng bùng. Chớ có hiểu lầm, không phải tôi quá run sợ hay thất thần trước hai tên con trai... khá khinh. Chẳng qua khả năng giao tiếp bằng tiếng Pháp của tôi chưa đủ "đô".

- Xin vui lòng nói chậm lại! - Tôi làm bộ bình tĩnh - Tôi là người Việt Nam. Mà người Việt Nam thì không thích bất cứ cái gì "tốc độ".

o O o

Kể ra cái buổi đầu tiên đến trường Tây của tôi cũng không đến nỗi nào. May nhờ phước đức ông bà để lại, hai tên con trai ấy không phải thuộc loại như những con cáo xảo quyết dụ dỗ câu bé gỗ Pi-nô-ki-ô. Hai đứa không dẫn tôi đi vô rạp xiếc mà ân cần đưa đến tận trường, rồi tận lớp và thậm chí đến tận chỗ ngồi kế bên... hai đứa. Vậy là Vincent và Pierre hiển nhiên trở thành hai người bạn đầu tiên của tôi kể từ khi tôi rời Việt Nam. Có hai người bạn như thế tiện lợi lắm nhe: nghe bài hồng hiểu, chép bài không kịp, nội qui không rành, đường xá không thông... đều được "người ta" săn sóc tận răng. Thậm chí lần đầu tiên đi toilette tôi còn được hai tên vệ sĩ đáng... thương (xin lưu ý: - đáng thương khác với đáng yêu) kè đến tận nơi. Và để khỏi sốt ruột vì đợi, họ rủ nhau qua dãy đối diện dành cho "phe bên kia". Lúc trở ra không thấy ai, tôi hốt hoảng bỏ đi tứ tung. Cũng may "con gái" Việt Nam ta thông minh vốn sẵn tính trời nên cuối cùng tôi cũng mò được

về chỗ cũ. Pierre ước như chuột lột và Vincent, tẻ hơn, đang đi cà nhắc chờ tôi đầy nóng nảy:

- Bạn bỏ đi đâu vậy hả?

- Trời ơi! Tôi xong rồi, ra nhưng không thấy ai hết nên đi về một mình - Tôi giận dữ - hai bạn bỏ tôi bơ vơ như vậy thật là không lịch sự!

- Không lịch sự à? - Pierre đấm ngực thùm thụp - Mà thấy không Vincent, mấy đứa con gái lúc này cũng nói mình không lịch sự. Cho nên mới thân tàn ma dại như vậy nè.

Thì ra sau khi đi xong, hai hăn không tìm thấy tôi thì cũng đâm hoảng. Chờ hơi lâu vẫn chưa thấy tôi xuất hiện, Vincent chặn hỏi những nữ sinh vừa đi ra xem có thấy một "cô bé Châu Á" ở trong ấy không. Nhưng họ không thèm trả lời vì cho rằng hai đứa... mất dạy. (Kể đến chỗ này hai hăn ngậm ngừng dữ lắm). Cuối cùng quá sốt ruột vì sợ tôi không quen sử dụng hệ thống tự động trong nhà vệ sinh nên hai đứa liều xông đại vào. Kết quả: các hậu duệ của bà Ê-va đã xịt nước làm hai đứa ướt tối tăm mặt mũi và Vincent còn bị trượt té bong gân.

Nghe qua thì thành thật mà nói, gỗ đá còn mùi lòng huống hồ là người có trái tim mười sáu đang thời chập chững đòi... rung động như tôi. Vậy là tôi đành xúc động:

- Tôi rất tiếc vì đã làm phiền hai bạn. Lần sau hai bạn nhớ ghi vào bộ nhớ khuôn mặt của những người cố ý làm tổn hại đến thân thể và uy tín của hai bạn. Tôi đây sẽ không ngại thân gái yếu đuối quyết ra tay trả thù cho đồng đội.

Hai đứa tròn xoe mắt nhìn tôi, chắc họ không ngờ tôi gan dạ đến vậy.

- Ô! Bạn nói tiếng Pháp văn chương quá - Pierre lắp bắp, hai đồng tử mắt vẫn còn mở to hết cỡ - Bạn tiến bộ lạ quá!

Chà! Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại giỏi thế. Chắc vì tôi là "con gái Việt Nam".

- Có phải bạn biết "Kung-Fu"? - Vincent tò mò hỏi

- "Kung-Fu" như Lý Tiểu Long, Khương Đại Vệ, Thành Long đó! - Pierre háo hức - Bạn biết phải không?

Tôi thật không ngờ tình huống lại xảy ra như thế này. Thì ra Tây luôn có quen niệm hể ai mắt hí, mũi tẹt, da vàng là đều biết "Kung-Fu", quyền cước thật dễ sợ.

- Biết chứ! - Tôi tình bơ, hếch cái mũi hình của mình lên trời - Võ rắn, võ mèo, võ khỉ, võ ếch... tôi đây đều biết mỗi thứ một chút.

- Thế còn "võ say"? - Cả hai đều đồng thanh - Bạn cũng biết chứ?

Võ say? Chà! Lỡ "nổ" rồi, thôi kệ tới luôn! Tôi vung tay hào hứng:

- À! Võ say à? Tôi thích võ say lắm đó. Chẳng qua hai bạn phát âm khó nghe quá nên tôi phải mất thời giờ suy nghĩ.

- Bạn nói thật chứ?

- Có gì mà phải xạo? - Tôi tức khí làm ra vẻ bị chạm tự ái môn phái dữ dội lắm - Tôi đây còn nghiên cứu thế nào là võ say do rượu và thế nào là võ say do bia nữa kia!

- Thật chứ?

Hàng loạt dấu chấm hỏi hiện lên trong mắt họ. Để khỏi mang tiếng con gái Việt Nam chỉ biết nói mà không biết chứng minh, tôi leo lên lưng cọt, rủ Pierre và Vincent chủ nhật này đến nhà xem tôi biểu diễn võ say. Họ ừ liền không cần suy nghĩ. Khỉ gió! Tôi nhớ Pierre nói chủ nhật này phải đi thăm ông nội ở Lyon còn Vincent sẽ đi siêu thị để mua quần áo thể thao mà!

Thôi kệ! Lỡ nổ văng miếng xa quá rồi. Không sao! - Tôi tự nhủ - "Ăn thua mình gan!".

o O o

Sau một hồi tả xung hữu đột, cuối cùng Pierre và Vincent cũng giải vây được cho tôi khỏi băng "Năm con bọ chét".

- Sao bạn không giở "Kung-Fu" ra dợt tụi nó - Hai đứa tức tối mắng sa sả vào mặt tôi - Với băng "Năm con bọ chét" này không có gì là phải e dè hết!

- Tại vì... - Tôi cúi đầu lí nhí - Tôi có lỗi trước mà: Tôi đã cố tình ngồi lì ở chỗ bọn chúng hội họp.

- Sao hôm nay bạn nói chuyện nghe hiền lành quá! - Vincent mặt đỏ gay - Cứ cho là như vậy đi nhưng tụi nó tấn công bạn trước thì bạn phải tự vệ chứ!

- Nếu hai đứa tôi không đến kịp chẳng lẽ bạn chịu để yên cho tụi nó đánh - Pierre đưa tay xoa một bên má hơi bị biến dạng - Nếu bạn không tự vệ cho mình thì cũng nên ra tay tiếp sức cho đồng đội chứ! Bạn để cho chúng tôi bị tấn công mà chỉ biết đứng giậm chân. Thật không hiểu nổi!

Thế rồi hai đứa xắn đến lay vai tôi thật mạnh, thật cương quyết:

- Giải thích đi! Nếu không chúng tôi không thể kết bạn tiếp với người khó hiểu như bạn đâu!

Họ làm áp lực ghê quá! Cuối cùng rồi thì... chắc! Thôi đành:

- Đơn giản vì... vì... tôi không biết thế nào là "Kung-Fu"!

Bây giờ tôi mới thấm: "Nói dóc dễ hơn nói thật"! Nghe có vẻ ngược đời nhưng trong trường hợp của tôi thì không ngoa. Chẳng ai thèm tin tôi dù cho tôi có làm ra vẻ thành khẩn đến đâu.

- Tôi không biết "Kung-Fu"! - Tôi bắt đầu mít ướt - Không biết bất cứ một môn võ nào hết!

- Không tin! - Họ bướng bỉnh lập lại.

- Tôi không biết "võ say" - Bản năng gốc của con gái Việt Nam trong tôi không tìm được nữa: hạt châu giọt vắn giọt dài tuôn rơi xối xả - Tôi đã nói dóc hai bạn.

- Không thể nào - Cả hai bối rối nhìn vũ khí lợi hại muôn đời từ mắt tôi ào ạt xuất hiện - Bạn đã biểu diễn cho chúng tôi xem mà!

Nói thẳng ra thì sợ hậu duệ của ông Adam tự ái: "Con trai rất dễ bị dụ". Chủ nhật hôm đó sợ dĩ tôi biểu diễn thành công các môn "Kung-Fu" là vì tôi đã luyện tập trước. Dễ ợt, cứ mở băng video ra xem, lựa những bộ phim võ hài cho dễ bắt chước. Và lại hồi còn ở Việt Nam tôi vốn là đệ tử ruột của môn phái... "đá cầu" nên thân thể cũng dễ dàng uốn lượn. Tôi lấy con dao phay chặt thịt của Má rồi tập múa may quay cuồng theo điệu... rumba. Còn để thành đệ tử môn phái "võ say" thì cứ "luyện" các bộ phim "Túy Quyền I", "Túy Quyền II"... Và trước khi biểu diễn tôi đã chịu chơi uống thiệt... một ly rượu mạnh của Ba. Cứ tưởng tượng cái cảnh tôi ăn vận gọn gàng theo lối Tàu, đầu quấn khăn, tay cầm dao phay, múa may gà gật vì men rượu. Tôi để thân thể ngấm hơi hèm của mình chịu sự điều khiển của cái đầu tỉnh táo thích chọc bọn con trai mắc lờm. Chậc! Tôi còn không tin nổi sự thành công của mình hôm đó nữa là hai tên mắt xanh mũi lõ ngơ ngơ ngáo ngáo xem Phương Đông là thánh địa của "Kung-Fu".

o O o

Lễ hội hóa trang mừng năm mới tuyết phủ trắng đường. Lớp tôi tổ chức một buổi tiệc cocktail. Tôi thì thâm vào tai các chiến hữu "Sẽ có quà cho hai bạn!". Thế rồi tôi bặm môi cởi áo khoác ra giữa mùa đông. Pierre và Vincent bất ngờ vô cùng trước món quà của cô bạn vốn tánh quậy. Hôm nay

cô hiền ngoan trong chiếc áo dài Việt Nam truyền thống màu vàng rực, cổ còn đeo kiềng và đôi má hồng e ấp mới "bá cháy" làm sao! (Cái này không phải tôi tự khen mình mà tôi đã nhìn thấy hình ảnh qua đôi mắt của hai người bạn không cùng quê hương).

- Đây mới chính là con người thật của mình - Tôi cầm tà áo dài xoay một vòng - Đây chính là "con gái Việt Nam".

- Thế còn thường ngày? - Pierre và Vincent nháy mắt nhau - Đâu có giống hôm nay?

- Thường ngày? - Tôi cũng nháy mắt lại với họ - Ấy là tôi cố tình bắt chước... con trai Pháp!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Gái Hôm Rằm

Khi Hùng gặp tôi ngoài ngõ và bị tôi đâm xe thẳng vào người, nó la hoảng lên:

- Trời đất! Làm gì mà mặt mũi mày mất thần khí như có yêu quái ế m vậy?

Lúc đó tôi mới hoàn hồn lại và thều thào cho nó hay:

- Tai họa rồi! Bạch Cốt Tinh mời tao đi ăn sinh nhật.

- Chậc! - Hùng lay vai tôi thương cảm - Cái con yêu quái đó không ngừng ám hại mày. Bây giờ tính sao?

- Còn tính gì nữa, đành phải vào động yêu chứ biết làm sao!

- Chậc! - Hùng lại thở hắt ra an ủi - Thôi, trời đã bắt số mày như vậy thì ráng mà chịu đựng. Tao cho mày mượn ít tiền mua đồ cúng nạp cho sinh nhật nó.

Tôi nhìn Hùng đầy biết ơn. Cũng nhờ nó mà tôi kiếm được một chân gia sư, mỗi tháng được ba trăm ngàn. Tưởng phen này chuột sa hũ nếp, tôi mang ơn nó không hết. Ai ngờ nó vô tình đẩy đưa tôi lọt vào hang yêu quái.

Ngày đầu đi dạy, tôi cố gắng chỉnh tề: tóc hớt cao, áo tay dài cài nút, chỉ có đôi dép là hơi bị sút mẻ vì đang đứt nửa quai. Cô học trò trông mặt mũi cũng dễ thương lắm, ra chào tôi:

- Thầy! Mời!

Tôi lúng túng, sợ sệt, nhè nhẹ đặt bàn tọa xuống chiếc ghế nệm êm như ru.

- Em không cần phải gọi tôi bằng thầy - Tôi làm ra vẻ từ tốn - Tôi chỉ là sinh viên, tôi chỉ có thể san sẻ bớt kiến thức của mình cho em. Đừng gọi tôi bằng thầy, tôi ngại lắm!

- Thầy thì cũng có năm bảy loại thầy - Học trò đưa mắt sắc lẹm, quét tia cực tím lên khắp thân hình tôi, từ đầu ngọn tóc húi cua đến tận đầu... gối (vì cái bàn đã che bớt phần dưới, hú hồn cho đôi dép) - Ví dụ như thầy chùa, thầy cúng, thầy mo, thầy địa lý, thầy tu, thầy giáo, thầy dùi...

Tôi bắt đầu thấy chóng mặt, toàn thân đau nhức vì hậu quả của những tia "laser" độc hại.

- Như thầy đây - Học trò giờ đã lộ nguyên hình - Em gọi bằng thầy là những loại thầy kia, như thầy... chùa chẳng hạn, chứ em không có ý gì là gọi bằng thầy giáo. Dù sao thầy cũng còn "nhỏ xíu" mà. Vậy đi! Đừng khách sáo!

o O o

May thay trước mặt mọi người, Bạch Cốt Tinh không có vẻ gì là cố ý trù dập hay sát hại tôi như mọi ngày. Phải công nhận, hôm nay sinh nhật mình nên yêu quái cũng có ý... tu.

- Mời mọi người nâng ly và ăn uống thoải mái - Chủ nhân hồ hởi - Ăn chưa no... cứ về!

Chậc, đúng là miệng lưỡi của bọn... nanh dài. Nhưng thôi kệ, tôi cứ lo chọc đũa vô mấy món đồ ăn thơm nức này đã. Mà dù sao cũng ngại quá, tôi đây vốn "lỡ" mang tiếng điềm đạm, ăn uống không bon chen, "xực" ào ào như bọn nhóc tì này e... hạ cấp quá. Đành ngồi im coi có ai thương tình về Đường Tăng của mình mà gắp cho không. Nhưng cái lũ nhóc này hình như

không biết "kính lão đắc thọ", mặc cho người "thâm niên" như tôi đây ngồi e dè, chúng cứ hồn nhiên làm việc. Nước miếng tuôn rào rào rồi, nghĩ nát bộ óc "tàu hủ" của mình, cuối cùng tôi đành dùng phương pháp "muốn ăn gấp bỏ cho người".

- Mời em!

- Em ăn món này không, anh gấp cho?

- Một cuốn chả giò nhe!

Tôi phục vụ cho bọn nhỏ một cách rất nhiệt tình. May thay, cuối cùng bọn nó cũng "giác ngộ".

- Ủa! Hình như này giờ thầy của Bạch Cúc chưa ăn gì hết. Để em gấp cho nhe!

Tôi khoái tỉ vì đã trúng mánh nhưng cũng còn làm bộ làm tịch:

- Cứ để đó cho anh, đừng bận tâm, anh...

- Mọi người trật tự - Một giọng nói vang lên làm tôi rụng rời: yêu nữ chủ nhân đến rồi - Thầy đây không biết ăn đồ mặn, không thích sát sanh. Nãy giờ Bạch Cúc để ý thấy thầy không hề dám đụng đũa mình vào mấy món trần gian này. Vậy xin mấy bạn đừng ép uống người tu hành. Tội lỗi! Tội lỗi!

- Thiệt tai! Thiệt tai! - Bọn chúng hét ầm lên hoan hô - Cho thầy ăn chay!

- Có! Bạch Cúc biết trước tánh thầy nên có làm riêng cho thầy một món chay. Đó là món "thịt Tam Tạng". Ấy chết! Kêu như vậy là đặc tội. Mô Phật! Phải nói đó là món tàu hủ. Thầy cho em xin lỗi vì đã để thầy chờ cơm Niết Bàn hơi lâu. Nay, mời!

Thiệt là tình cái số kiếp tôi, ngày thường vì nghèo mà ăn chay thiếu điều sắp thành chánh quả. Hôm nay mỡ đã kề miệng mè mà còn bị yêu quái phá. Tức ơi là tức! Tức nhất là cái giọng điệu Phật tử của nó, lòng dạ yêu quái mà cứ mở miệng ra là tội lỗi với thiện tai.

o O o

- Thầy! - Bạch Cốt Tinh tùm tùm - Em có chuyện muốn nói với thầy.

- Gì? - Bây giờ tôi cũng dữ lắm, chẳng qua gần yêu quái lâu ngày tự dưng cũng mọc nanh.

- Em mời thầy ngày mai đi ăn sinh nhật của em.

- Cái gì? - Tôi sắp ngắt xiu - Mới ăn sinh nhật tuần rồi mà? Để gì mà lung tung ngày tháng quá vậy?

- Tuần rồi là sinh nhật làm theo lịch Tây - Yêu nữ nhỏ nhẹ - Còn ngày mai là sinh nhật làm theo lịch của dân tộc mình. Cái này quan trọng hơn. Thầy có thấy đi coi bói, coi tử vi, coi số mạng, coi ngày lành tháng tốt... người ta đều sử dụng âm lịch không?

- Tôi không đi! - Con giun xéo mãi cũng quăn, tôi không còn nhịn được nữa, tiền học tháng này còn chưa đưa cho người ta.

- Thầy! Sinh nhật này em chỉ mời có một mình thầy. Nếu thầy từ chối coi như thầy phạm tội khi quân. Dạ, ý quên, cho em nói lại, ý em muốn nói nếu thầy từ chối, em sẽ không thể nào tiếp tục học với người đã xúc phạm mình.

Sau khi ra tối hậu thư cho tôi, con yêu mở đờ vờ quay mặt giận dỗi. Chậc! Kiếp này lỡ "tàu hủ" rồi, đành thôi.

o O o

- Ủa! Sao Bạch Cốt... ý quên Bạch Cúc chở tui vô quán này?

- Dạ thì em đã sinh nhật ở đây mà. Thầy cứ bước vô đi đã.
- Nhưng quán này bán đồ chay mà!
- Thì mình ăn chay. Hôm nay rằm!
- Lại ăn chay? - Tôi khiếp đảm, toàn thân run lên bần bật.
- Thầy sao vậy, hôm nay rằm, bao nhiêu người ăn chay còn được hưởng hồ lại là thầy.
- Thầy thì sao? - Tôi nổi xung thiên - Tự nhiên phong cho tôi biệt danh "Đường Tam Tạng", còn bắt tôi làm thầy chùa bất đắc dĩ nữa.
- Thì em nghe anh Hùng quảng cáo thầy ăn chay trường. Thầy còn nói "Ăn cho mau thành chánh quả" nữa.

Thằng phản bạn, vô tình mà nó tiếp tay cho yêu nữ hại tôi.

- Sao số tôi xui xẻo gặp phải Bạch C...
- Bạch Cốt Tinh chứ gì? Thầy cũng đâu có hiền hơn ai. Lỡ bị cho là yêu quái rồi nên em phải phát huy chức năng của mình, nếu không uống công thầy đặt tên.
- Tôi...
- Nhưng thôi, vô đây rồi thì phải ăn chay cho dù thầy không thích. Kẹt nôi, "traì mừng một, gái hôm rằm". Em lỡ sanh trúng vào ngày rằm rồi nên thầy... ráng chịu đựng.
- Tại sao bao nhiêu người cô không ám, lại bắt trúng tôi mà ám?
- Ai biểu thầy hay tỏ vẻ nhu mì ba xạo làm chi? Đâu có hiền hơn ai, vậy mà cứ làm ra vẻ ta đây hay đi chùa.

- Ừ thì tôi hay đi chùa thật mà. Trước mỗi kỳ thi, tôi hay đi chùa lắm.

- Hôm nay em với thầy đi không?

Tôi cảnh giác, ý đồ mờ ám gì đây?

Thầy đừng sợ, em không dám quậy ở chốn Phật đường đâu. Chẳng qua... em muốn xin... được thoát kiếp... yêu quái.

Lần đầu tôi thấy yêu nữ biết ngậm ngừng trong lời nói. Rồi Bạch Cốt Tinh móc giỏ lấy ra một phong bì.

- Cho em gửi thầy học phí tháng này.

- Bạch... Cúc! Khỏi đi chùa! Tôi chứng dùm cho. Cứ như vậy hoài, đều đều mỗi tháng đúng hạn... em đã không còn là... yêu nữ nữa, mà sẽ trở thành... sẽ trở thành... tiên nữ.

Cúi mong Trời Phật đừng bắt tội cho lần nói dối này của tôi.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẤT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hương Đầu Mùa

Chưa bao giờ tôi tưởng tượng nổi trên bước đường học vấn của mình, tôi lại có thể có một người thầy chỉ lớn hơn mình bốn tuổi. Nhất là ở đại học, tôi luôn hình dung các giáo sư đứng lớp phải ở vào tuổi bốn mươi trở lên, trịnh trọng, nghiêm khắc và khó gần.

Lần đầu tiên khi thầy bước vô lớp, tôi ngây thơ hỏi nhỏ bạn:

- Ai vậy?

- Thầy chớ ai!

- Thiệt không? Sao trẻ quá vậy? Chắc không phải đâu, sinh viên năm cuối vô lớp mình đó.

Chắc vẻ mặt ngơ ngác và câu hỏi nghi ngờ của cô bé năm nhất ngồi đầu bàn ngộ nghĩnh quá nên thầy cười. Và để giải đáp thắc mắc, thầy xưng danh trước lớp. Quả thật thầy là sinh viên, nhưng không phải năm cuối mà là vừa tốt nghiệp. Thầy được khoa giữ lại để dạy cho chúng tôi. Dù gương mặt và phong cách của thầy rất khôi ngô tuấn tú nhưng tôi vẫn không có cảm tình. Ai lại cho một sinh viên mới ra trường đứng lớp dạy đại học? Muốn thành giáo sư ít nhất phải tốt nghiệp cao học. Đăng này như thầy với chúng tôi hóa ra chỉ là "cử nhân đào tạo cử nhân". Đàn anh chỉ bảo lại đàn em. Tôi không chấp nhận một anh thầy như thế.

o O o

- Sao xù vậy An? - Chi hỏi tôi - Bệnh hả?

- Ừ! Mệt quá hà! - Tôi thều thào - Nhưng không dám nghỉ học.

- Tội nghiệp không! - Quỳnh móc lò - Mà chê thầy mà, "trẻ quá làm gì có kinh nghiệm, làm gì đủ kiến thức mà dạy đại học chứ?"

Nhìn cái mỏ nó bắt chước giọng tôi thấy phát ghét, tôi cương lại:

- Chớ sao! Tao đến lớp không phải là để nghe đàn anh giảng bài. Sở dĩ tao không nghỉ học là vì tao... nhớ thầy.

Nói xong, tôi nhắm tịt mắt lại vì biết hậu quả của câu nói khó mà lường được.

- Scandale!

Lũ chúng nó la ó, hét lên như phát hiện ra châu thứ sáu của địa cầu. Từ nay thế là chúng sẽ có một đề tài để nhiều chuyện, để chọc ghẹo cho đỏ mặt tía tai nạn nhân mới hả. Tôi rành chuyện này lắm. Tôi là thủ phạm trong những trò như vậy. Và hôm nay... Tôi chợt thấy mình liều quá, nhưng lỡ rồi, tới luôn:

- Có gì đâu mà tụi bây ngạc nhiên dữ vậy? - Tôi vênh mặt thách thức - "Chuyện này" lâu rồi. Săn hôm nay tao công bố cho tụi bây biết luôn là tao với ổng...

- Thầy vô.

Mạnh đưa nào đưa nấy chạy về chỗ ngồi nhưng vẫn chưa thôi cười. Tôi không dám nhìn thầy nữa. May mà hồi nãy tôi nói "tao với ổng" chớ không phải "tao với thầy"...

- Mấy cô này hình như có chuyện gì thú vị lắm?

Lũ chúng nó nhin không nổi, ré lên cười thêm một chập nữa. Khi gió tụi nó, cứ ngó tôi mà cười làm tôi quê một cục. Thầy nhìn tôi:

- Sao? Tui đợi mấy bạn cười xong rồi vào bài. Có chuyện gì vui kể tui nghe được không?

Tụi nó lại cười:

- Nói thầy nghe đi kìa An! Thầy đề nghị đó!

Tôi quắc mắt ra hiệu rồi giả nai cười với thầy một cái cầu tài:

- Hì hì! Dạ đâu có gì thầy. Em kể chuyện tiểu lâm.

Nói xong, nhìn vẻ mặt thầy ngồ ngộ, lần này tôi lại không nhịn được cười vì nghĩ đến câu chuyện tiểu lâm của mình.

Sáng hôm sau, tôi uể oải vô lớp, than với tụi nó: "Buồn ngủ quá".

- Sao vậy? Mất ngủ hả?

- Nhớ quá ngủ không được phải không

- Hay là tối qua đi chơi với người ta khuya quá nên sáng nay thức không nổi?

Tôi ngơ ngác:

- Tụi bây nói cái gì? Tao nhớ ai mất ngủ?

- Còn ai nữa - Tụi nó đồng thanh - Thầy chớ ai!

- Trời ơi! Cho em xin - Tôi hoảng hồn - Nhỏ nhỏ thôi, tai vách mạch rừng. Ông mà nghe được ông đi cho sói trán.

- Hồng dám đâu - Con Ly chun mũi - không những không bị đi sói trán mà thầy còn nâng đỡ mày lên sáng chói nữa.

- Ờ...ờ... - Lũ quỷ sứ tụi nó phụ họa theo, điếc con ráy.

Tôi bịt lỗ tai, cười. Tối qua số mũi ngủ không được chớ nào tôi có nhớ ai. Nhất là với ông thì... hồng thèm. Nhưng không hiểu sao tôi lại khoái cái trò này:

- Nói nhỏ tụi bây nghe - Tôi nửa đùa nửa thật - đúng là tối qua tao mất ngủ. Nhớ quá!

- Được đó An - Phụng giở giọng bí thư chi đoàn ra - thầy trẻ trung, học giỏi, có công ăn việc làm, lại còn... đẹp trai nữa chứ.

- Thầy chỉ lớn hơn mà có bốn tuổi - Bản thầy bói xủ quẻ - mà tuổi Mẹo, ông tuổi Hợi. Ông bà ta có câu: "Hợi, Mẹo, Mùi tam hợp", tụi bây có một đứa con tuổi Mùi nữa là giàu "tới bến" luôn.

- Ê! Sao mà dám nói tao với thầy là "tụi bây", mà hỗn quá nha - Tôi nhỏ giọng nói - mai mốt đám cưới, tụi bây nhớ kêu tao bằng cô nhe!

- Hồng chịu! - Ly phản đối.

- Mà phải nói "Chúc thầy cô trăm năm hạnh phúc".

- Tao sẽ nói "Chúc thầy và An". Còn lâu mới thèm kêu mà bằng cô.

- Trời ơi! Ghê quá! - Con Hoàng la lên làm mọi người giật mình - Chưa chi con An đã tính chuyện đám cưới.

- Ghê quá! Ghê quá! - Tụi nó lại hát chung điệp khúc, ồn ào không chịu nổi - Ghê quá! Ghê quá!

- Thôi đi mấy bà - Tôi chịu thua xua tay phân trần - Tao giỡn chút chơi cho vui thôi. Dù sao thì ông cũng là thầy đó nhe.

- Thầy gì mà thầy - Nhỏ Hoàng dài giọng - "thầy nó ơi" thì có.

Mỗi lần xúm vô là cả bọn lại tiếp tục cái đề tài nóng bỏng đầy hoang đường này. Đúng là dân văn chương có khác. Tụi nó làm nhiều khi tui nhập vai hăng đến nỗi không còn nhận ra mình là ai nữa. Và cứ cái đà này, dù muốn hay không, đêm về những câu chuyện ban sáng vẫn cứ chui vào giấc mơ và dĩ nhiên danh từ thầy đã thật sự làm tôi... mất ngủ. Tôi tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Tụi nó ghép đôi tôi với cái người mà tôi phải gọi bằng thầy. Chúng tôi cứ tưởng tượng, cứ đùa giỡn, cứ làm như chuyện tôi với thầy là sự thật trong khi thầy vẫn "ngây thơ vô... số tội" đứng trước lớp giảng bài, vẫn cười vô tư với lũ nữ sinh quậy ngầm. Không biết thầy có bồ chưa hả?

Cũng có nhiều lần chúng tôi hỏi nhau như vậy và lúc nào câu trả lời cũng cà rồn theo kiểu: "Con An ngồi đây nè chớ đâu" hay: "Bồ thầy hả, tao biết nè, học năm thứ nhất cùng một khoa với ông".

Riêng tôi, tôi chắc là thầy đã có rồi.

o O o

Chưa bao giờ thầy làm căng như hôm nay. Mọi khi thầy hiền lắm mà. Chắc ông vừa bị người yêu giận hờn nên trút bực dọc lên đầu chúng tôi.

- Tui đợi năm phút nữa mà mấy bạn không chịu nói là tui ngừng dạy liền
- Thầy gay gắt - Tui đâu có cho cái gì vượt quá sức mấy bạn đâu?

Tôi vận dụng trí nhớ nhỏ bé của mình để làm hài lòng thầy nhưng vô hiệu.

- Đã mười phút rồi. Mấy bạn nhất định không phát biểu phải không? Tui rất tiếc. Chào mấy bạn.

- Dạ thưa thầy! - Tôi đứng lên - Không phải tụi em không chịu nói mà là vì tụi em không biết gì để mà nói.

- Làm sao mà không biết gì - Thầy làm mặt hình sự - Mấy bạn là sinh viên. Phải xông xáo cho ý kiến của mình, tui đâu có đòi hỏi gì mấy bạn phải nói đúng. Miễn phải nói giùm tui. Có nói tui mới biết sai hay đúng để còn sửa chứ.

- Dạ thưa thầy, chưa nói ra tui em đã biết sai rồi, vậy còn nói cho thầy nghe để làm gì nữa?

Mọi lần nói chuyện với thầy, tôi cứ gọi "Thầy! Thầy!" giựt giọng, vậy mà thầy vẫn vui vẻ. Hôm nay thấy tình thế nguy kịch quá, tôi lễ phép: "Dạ thưa thầy", mong thầy nguôi giận, nhưng hình như phản tác dụng:

- Nói sai cũng phải nói, có nói sai mới có đúng được. Biết nói sai cũng phải nói, nói cho tui nghe để tui sửa cho đúng. Chớ tui đứng lớp để làm gì?

Cả lớp im thin thít, cúi đầu chịu tội. Tôi tức lắm. Thật bất công. Đây là lần đầu tiên thầy nổi quạu. Nhưng đâu phải lỗi chúng tôi. Không lẽ biết sai mà còn nói. Thầy đã dặn: "Phải tự bảo vệ cho câu nói của mình, phải biết chắc những gì mình muốn nói". Vậy mà hôm nay...

- Dạ thưa thầy! Tui em định nói nhưng nói ra sợ thầy hỏi ngược lại, bắt giải thích mà tui em không trả lời được, vì trước khi nói tui em đã chắc mình sẽ nói sai.

- Tui cho phép nói sai.

- Dạ thưa thầy, tui em sợ thầy bắt lỗi: "Sao biết sai mà còn nói làm gì. Nói ra mà không bảo vệ được câu nói của mình thì thà đừng nói".

Thầy hơi khựng, nhưng ông vốn là cử nhân văn chương mà.

- Cái này là nguy biện, nguy biện rõ ràng nhe! Tui cho phép nói, sai cũng phải nói.

- Dạ thưa thầy - Tôi nhỏ nhẹ nói chậm rãi từng lời một - Nếu vậy thì tụi em xin lỗi thầy vì hồi nào đến giờ tụi em không biết là thầy-cho-phép-được-quyền-nói-sai.

Cả lớp cười khúc khích, thầy cũng nhếch mép nhưng ổng cố gắng kìm lại:

- Cô này nguy hiểm quá!

Thấy thầy có vẻ dịu xuống, lớp không còn e dè nữa, bật cười thoải mái. Tôi thì không. Đâm ghét ổng lạ.

Tôi không muốn tụi nó chọc tôi với thầy nữa. Thầy biết được thì sao. Hơn nữa, mỗi lần nhập vai giỡn với tụi nó, tôi hầu như không phân biệt được đâu là đùa, đâu là thật trong những lời nói của mình. Mà những chuyện linh tinh như vậy có bao giờ trở thành sự thật nghiêm túc đâu. Thế thì để tình cảm vãn vỡ làm gì, rủi nó phát triển thì có phải lỗ cho tôi không. Thầy đã tốt nghiệp, đã ra đời đi làm, tiếp xúc và giao thiệp rộng rãi với mọi người, còn tôi chỉ mới là sinh viên của năm đầu đại học. Tôi còn ngây thơ, vô tư lắm, chỉ được cái lạnh chanh với bạn bè. Hồi đầu năm học, tôi phản đối thầy bao nhiêu, càng gần hết năm học, tôi càng phục thầy bấy nhiêu. Kiến thức thầy rộng quá, nhiều quá, tràn lan quá. Thầy là thần tượng về học tập của tôi. Thời sinh viên của thầy chắc là cũng vui như của chúng tôi. Nhưng để có được thành quả của ngày hôm nay hẳn thầy đã phải học tập rất miệt mài và không có thời gian để có bồ nữa. Tôi chắc như vậy.

Hôm nay là bữa cuối của thầy với lớp chúng tôi. Sang năm thầy sẽ không theo chúng tôi lên năm hai để dạy. Lớp bàn mua quà lưu niệm tặng thầy. Nhưng gần hết năm, tiền quỹ cạn kiệt, mua gì bây giờ. Nghĩ tới nghĩ lui, chúng tôi mua một bó hoa hồng.

Thầy ôm bó hoa rảo bước thật nhanh không nhìn lại. Tụi nó nói: "Thầy xúc động". Tôi không thích cái lối biểu hiện tình cảm của thầy:

- Xúc động mà như vậy đó hả?

- Nè An - Tụi con trai khiêu khích - bữa nay An tặng hoa hồng cho thầy.
Vậy chớ hoa hồng tượng trưng cho điều gì An biết không?

- Biết chớ - Tôi trả lời - cho tình yêu.

Tôi không phải xin lỗi thầy đâu, tôi biết, thầy cho phép... được-quyền-
nói-sai.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Yêu Và Quý

Bố mẹ, tôi có hai người con, một gái một trai. Như các cụ nói thì đã "có nếp có tẻ". Biết bao cặp vợ chồng trong cảnh "hai con vịt giời" hay "hai thằng quý sứ" đều ao ước được như bố mẹ tôi. Vậy mà mẹ lại chẳng hài lòng tí nào về hai cục cưng của mình. Còn bố thì hay chép miệng "Bà mụ năn lộn chúng mày rồi".

Tôi thích bọn bạn xem mình như một đấng nam nhi thực thụ nên hay ăn mặc, hoạt động và có những lời nói rất chi là... con trai. Còn thằng em trai tôi, tuy thực lòng hẳn không muốn làm một nhi nữ thường tình nhưng không hiểu sao nhất nhất mọi cử động của hẳn đều toát lên vẻ đáng yêu rất con gái. Hẳn có cái tật đánh chết không chừa: hay đỏ mặt. Và thêm một tật nữa: làm biếng. Ôi thôi hẳn làm biếng lắm, cứ đùn đẩy việc nặng cho chị hẳn, cứ như hẳn là phách yếu ấy!

Sau khi dời đô từ nhà cũ sang chốn mới, bao nhiêu là việc bề bộn. Tôi xắn tay áo xông pha vào dọn dẹp bãi chiến trường kéch xù. Còn thằng em cao lêu khêu của tôi nhẹ nhàng khép cửa phòng mình lại, ung dung nằm đọc truyện. Cái thằng! Thật là khốn... Mà thôi, mình là một đấng "nam nhi" mà, chấp nhật chi ba cái chuyện hèn mọn. Tự an ủi mình theo lối AQ, tôi hăm hở xăm xoi những mớ hổ lốn bề bộn khắp nhà.

- Quỳnh ơi! Xuống đây tiếp khách hộ bố tí!

Đang lúi húi xếp sách vào giá, tôi phải đứng lên và mau chóng chạy xuống nhà dưới xem vị khách nào quan trọng mà giọng bố khẩn thiết thế. À mà đã chiều hăm tám Tết rồi. Ai nhi, vào cái thời điểm này?

- Bố giới thiệu với con đây là Thúy Vy, con gái của người bạn trong Nam. Vy sẽ ăn tết ở nhà ta. Con xem sắp xếp cho bạn!

"Ăn Tết ở nhà ta!" Úi giời! Kẻ tự nhận mình là phiêu lưu nhất thế gian như tôi đây mà còn chưa dám xa nhà trong ba ngày tết nữa là. Bái phục!

Thúy Vy mỉm cười bằng cặp môi khô nứt vì rét để chào tôi. Chẳng có vẻ gì là người phiêu lưu cả. Con bé này có khuôn mặt bầu bĩnh và non choẹt như baby. Chỉ có cặp chân mày đậm là còn khắc họa lên đôi chút tính cách.

Tôi dẫn Vy lên giang sơn bề bộn của mình.

- Tớ đang dọn dẹp, cậu xem này mọi thứ còn rất lung tung. Tớ chưa thể tiếp đón cậu đằng hoàng được.

- Dạ chị để em phụ một tay.

Chẳng cần biết Vy nói thực lòng hay chỉ giả lả bên ngoài cho lịch sự, tôi OK ngay:

- Thế thì tốt quá! Nào đến đây hộ mình sắp xếp cho thơm tất cái mớ này.

- Dạ!

Vy làm thật, trong nó hơi mệt mỏi có lẽ do vừa trải qua cuộc hành trình dài từ Nam ra Bắc. Nhưng đôi mắt vẫn còn tinh anh lắm, chưa đến nỗi lơ đãng nên tôi chẳng áy náy gì.

- Cậu xuống phòng thẳng em mình ở tầng hai lấy hộ cái đồ hốt rác! - Tôi nhờ Vy - Tiện thể bảo nó lên trên này lau phòng và cả dãy hành lang nữa.

Vy ngoan ngoãn xuống lầu theo lời tôi bảo. Phen này cho cái thằng lười chày thầy ấy biết thế nào là lễ độ. Chẳng nhẽ trước mặt một cô bé miền Nam là khách của gia đình nó dám tỏ ra không làm việc, dám không nghe lời chị nó à?

Quả như tôi dự đoán, tuy không tỏ ra siêng năng gì cho cam nhưng Huy cũng chứng tỏ cho cô khách Sài Gòn thấy mình không đến nỗi nào biếng nhác. Ăn cơm tối xong tôi lại tiếp tục bắt nạt nó:

- Này Huy! Em rửa bát nhé! Chị và Vy còn phải tiếp tục dọn dẹp trong phòng.

Nhìn cái mặt chảy xệ ra đến là thảm. Vy có lẽ vừa tội nghiệp nó vừa muốn tỏ ra mình là người biết điều nên đề nghị:

- Để đó em rửa chén cho! Ai lại để con trai làm.

Huy chưa kịp đồng ý thì mẹ đã phản đối:

- Vy đi tàu hỏa hai ngày ròn lại còn lao động này giờ rồi. Cháu đi tắm rửa rồi nghỉ sớm đi!

Cô bé có vẻ rất thú lời đề nghị của mẹ nhưng cũng còn làm bộ giả lả:

- Dạ không sao đâu cô! Con đi xe lửa khỏe lắm, để con rửa chén xong rồi đi nghỉ cũng được.

Mẹ dứt khoát xua tay:

- Để đó Huy làm, cháu lên lầu đi!

Lần này thì Vy không từ chối nữa, nó quay sang nhìn em trai tôi đầy ý nghĩa. Chẳng biết đấy là sự cảm thông, cảm ơn hay gì gì nữa.

- Vậy Huy rửa chén giúp Vy hôm nay nha! - Nó mỉm cười nói điều thừa thãi - Cảm ơn Huy.

Thằng nhỏ đỏ bừng mặt quay đi tránh cái nhìn của con bé. Gớm cái giọng miền Nam gneh ngọt thế! Không khéo nó bỏ bùa mê thằng Huy tội nghiệp mất.

- Này! Khéo kéo vỡ bát thì khốn với chị đấy!

Tôi đe thêm một câu rồi ngoác miệng ra cười trêu. Hai cái răng khểnh của tôi được việc ra phết, chúng làm thẳng Huy tức đỏ cả mặt.

Chẳng biết ông Trời bắt chẹt tôi hay sao mà số tôi năm nay đen thế. Lên mặt được với thằng em thì bị con bé trừ trên Trời rơi xuống nó hành. Thúy Vy nhõng nhẽo lắm, cứ mỗi lần nó cong cong làn môi và phị đôi má mũm mĩm là tôi đành chịu thua. Thôi thì chiều theo cô em vậy, bản tính mạnh mẽ nam nhi như tôi làm sao chịu đựng nổi cái kiểu nũng nịu như thế. Ngày đầu gặp Vy tôi đã quyết bắt nó phục tùng theo cái lối ăn ngủ như con trai của tôi, nhưng hôm qua rót cho nó chén nước chè pha thật loãng như kiểu nó uống trong Nam tôi mới giật mình. Thì ra tôi chiều nó hồi nào không hay. Tánh tôi rất ghét con gái ồng ẹo, thế mà bây giờ...

- Chị Qu...ỳnh!

Vy gọi tôi đó, lại bắt đầu giở trò con gái ra hay sao mà cái giọng nó nhõ thế.

- Mình dọn đồ nghề ra bói chén đi chị!

- Tớ đang bận - Vẫn chúm mũi vào quyển Đô-rê-môn tôi trả lời - Lúc khác vậy!

- Chị Qu...ỳnh!

Mặc kệ cho nó muốn nhõ đến đâu thì nhõ, cuộc phiêu lưu trong thế giới cổ tích của Nôbita đang thu hút tôi.

- Chị Qu...ỳnh!

- Gì?

- Chị bỏ cuốn sách qua một bên đi!

Tôi không dại gì làm theo lời nó nhưng sự tập trung vào nội dung truyện đã bắt đầu rời rạc. Không thấy "hồi âm" Vy đến bên tôi liếc vào cuốn sách.

- Tưởng gì, sách con nít mà chị cũng chăm chú dữ - Nó khích tôi đấy - Làm này giờ em tưởng chị đang nghiên cứu một đề tài nào đó rất quan trọng. Ai dè, ba cái chuyện tào lao dụ khị con...

- Này! Im cho tớ đọc.

Vy đối chiến thuật, nó đưa tay lên đầu tôi mân mê những sợi tóc.

- Để em tước sơn dính trên đầu chị nghe - Vy tự nhiên tốt đột xuất - Đầu chị còn dính nhiều sơn lắm.

Từ hôm sơn cửa đến giờ quả thật đầu óc tôi vẫn chưa trở lại bình thường. Tôi gật gù vừa có nghĩa là đồng ý cho Vy tước sơn trên đầu mình vừa cho nó hiểu là tôi đang rất tâm đắc với những gì đang diễn ra trong truyện.

- Sao lâu rồi mà chị vẫn để sơn đầy đầu vậy? - Vy vừa tước vừa rù rì - Nếu không có em ngồi làm đẹp cho mái tóc chị thì có lẽ để năm sau chị sơn cửa rồi tẩy trang luôn một thể.

Tôi đang lắng nghe nó nói, còn tâm trí đâu mà đọc nữa chứ. Nhưng Vy tưởng tôi còn chăm chú mà không hề để ý gì đến việc nó làm.

- Chị Qu...ỳnh!

- Gì?

- Có nghe em nói gì không? - Giọng nó hờn nghe đã lỗ nhĩ quá - Chị hứa sẽ bói chén mà. Sách thì khi nào đọc không được, còn em ngày mai xa chị rồi. Chị Quỳnh!

Không biết vô tình hay cố ý Vy rút mạnh một sợi tóc của tôi. Nó dẫn mặt đấy mà.

- Này! - Tôi ngẩng lên - Nhõng nhẽo vừa thôi không thì chẳng cho ở chung phòng nữa.

- Vậy hả? - Tưởng Vy phụng phịu ai ngờ nó hớn hở - Không cho em ở chung phòng thì thôi. Em xuống... tầng hai em ở!

- Này - Tôi nhin cười - Tớ cấm đấy!

- Chị cấm nhưng mà người ta lại mở cửa đón em vào thì sao? - Vy đưa đẩy cái cằm tròn như búp bê - Đã đuổi em đi mà còn không cho em cư trú chỗ khác. Bộ phòng chị sao mà chị cấm. Phải vậy không Huy?

Thằng em khờ khạo tự dưng đút đầu vô phòng tôi. Nó ngơ ngác nghe Vy hỏi, mặt ửng lên trông xinh gái gớm!

- Vy nó đòi vô phòng em tạm trú đó Huy.

Thằng nhỏ chưa kịp tô màu thêm cho đôi gò má thì Thúy Vy bồi thêm một cú nữa:

- Không! Em không xin tạm trú phòng Huy, em muốn được đăng ký thường trú hà!

- Trời! Con đểu!

Ngó tôi thất thần vì cái hung tin trên, Vy cười sung sướng, nghe cứ giòn tan như nhai bánh đa.

- Cho em làm em dâu chị Quỳnh nhe - Vy trắng trợn đề nghị mà không thèm liếc qua coi nét mặt thằng em của chị dâu tương lai nó đang biến chuyển đến trạng thái gì - Em sẽ không quấy rầy chị nữa, chị sẽ được yên tĩnh đọc Đôrêmon.

- Để rồi nhà người quay sang bắt nạt em ta à?

- Làm sao em nữ - Vy liếc trộm Huy một cách công khai - Vì chị ghét em nên chị mới thấy những điều em làm là quấy rầy còn nếu người ta... người ta sẽ coi đó là những hành động yêu thương.

- Này - Tôi sắp đầu hàng - điều ngoa vừa thôi nhé.

- Bởi vậy chị vừa mới đuổi em thì người ta đã lên để đón em xuống tầng hai với người ta rồi - Vy mỉm cười đắc thắng - Phải vậy không Huy?

Thằng Huy ngơ ngác không hiểu người ta đang định lôi nó vào trò gì, lấp ba lấp bấp mãi mới nên lời:

- Ơ... không... không biết! Ơ...

- Thế là cô em thua rồi nhá - Tôi vỗ tay reo - Em tớ lên đây chơi chứ không hề có ý định rước dâu về phòng đâu nhá!

- Chị làm chị mà không hiểu tánh em mình hay sao - Vy hùng hồn chưa chịu đầu hàng - Huy hay mắc cỡ, chẳng lẽ lại nói toạc ra là lên để đón em?

- Không! - Huy thảng thốt - Tớ lên phòng chị Quỳnh để... chỉ để rủ chị ấy bói chén thôi.

- Vậy thì tư tưởng hai đứa mình gặp nhau rồi - Vy hất mặt mỉm cười thách thức tôi - Chị thấy chưa, cách nhau một tầng lầu, nhờ thần giao cách cảm Huy và em đều mong chị bày bàn thờ ra bói chén. Nào! Dẹp sách đi! Huy! Đi lấy nhang đèn!

Đấy, con bé cứ láu ta láu táu thế thì làm sao tôi không chịu thua cho được. Lờm nó một cái rồi... yêu, tôi cất sách vào giá. Hôm qua nghe tôi kể bọn chúng tôi ngoài này hay chơi trò lấy chén đặt lên bàn chữ cái rồi đặt ngón tay lên đó, sau một hồi khấn vái "Thần" sẽ hiện lên đây chén chạy theo từng chữ một ráp nên câu. Thúy Vy ngờ vực nghe tình tiết ly kỳ quá nó quyết định thử. Con bé có óc kinh doanh, đến nỗi thần thánh nó cũng không

chừa. Nó bảo "Nếu em tận mắt chứng kiến thấy chén chạy theo lời Thần phán, vào Sài Gòn em mượn mặt bằng mở một chỗ "Phục vụ tự do tín ngưỡng". Làm ăn khấm khá năm sau em lại ra Hà Nội chơi - Nó mơ màng - Lần này đi máy bay hàng hoàng à nhe. Em sẽ hậu tạ sư phụ Quỳnh vì đã chỉ cho em nghề bói chén".

- Chị Quỳnh! Bản chữ cái em kẻ xong từ tối hôm qua lận nè - Vy lảng xảng bày biện - Còn nhang Huy đem lên rồi luôn nè. Mọi thứ xong xuôi hết rồi. Chị bắt đầu đi!

Tôi uy nghi ra lệnh:

- Tất cả để ngón tay trở mình lên chén! Không được tì mạnh quá! Lòng hướng về thần linh! Phải tin tưởng và kiên nhẫn!

Tôi chơi trò này mãi nên chẳng thấy gì là hồi hộp còn Thúy Vy và Huy mới vào cuộc nên trông mặt mày chúng nó đăm đăm đầy thành kính, buồn cười chết đi được!

o o o

Bố chuẩn bị đưa cháu gái Sài Gòn ra ga. Mẹ hỏi "Thế nào? Năm sau lại ra nhà cô chú ăn tết chứ?". Vy hiền từ: "Dạ chắc không được đâu cô. Năm sau con phải thi quan trọng lắm, với lại... nếu có đi chơi thì cũng chỉ đi được những nơi gần thôi".

Nhìn cái mặt nó giả bộ nai tơ thấy chướng quá, nên tôi chọt miệng:

- Vì con không cho cái Vy ở chung phòng nữa nên nó ra đây để làm gì!

- Quỳnh không cho Vy ở chung nhưng thằng Huy đã bảo nó quý Vy mà - Bố cười trêu hai cô cậu - Thì cứ lại ra Hà Nội và lại đến đây chứ!

Vy tùm tùm nhìn xuống, còn Huy thì khỏi nói, cứ như là mặt trời mọc. Hôm qua bói chén, Vy tình bơ hỏi "Thần ơi cho con biết vậy chứ Huy có... yêu con không hả thần?" Chén chạy chữ "Q" rồi "U" dừng ở "Y" và kết thúc ở dấu sắc. Vy làm nũng cả với người khuất mặt khuất mày, nó rên ư ử "Không chịu đâu! Không chịu đâu! Sao thần trả lời gì kỳ vậy, sao chỉ có 'quý' thôi mà không phải là 'yêu'?"

- Chúa ơi! Đó là Thần nói "Huy quý Vy" - Con bé ngẩng lên nói với bố - Chứ chính miệng Huy đâu có nói là Huy quý Vy đâu!

Nó liếc Huy đang lúng túng bên cạnh đào. Cuối cùng Huy cũng phải nói nên lời:

- Ừ! Thì người ta nói đấy!

- Nói gì? - Vy kỳ kèo.

- Người ta nói người ta quý Vy đấy!

- Cảm ơn Huy nha - Vy cười tươi như mùa xuân - Vậy thì tết năm sau con lại ra Hà Nội chơi với cô chú và với... không cần chị Quỳnh đâu!

Vy nói thế nhưng nó biết tôi cũng quý nó biết chừng nào nên nó đến bên tôi thơm hai cái từ biệt. Nó chẳng dám lặp lại hành động đó với Huy, sợ làm thằng nhỏ... sợ.

Vy đi rồi những ngày tết cũng vừa qua, chẳng biết những gì nó nói với Huy có là sự thật. Tôi ngẫm nghĩ mãi, chẳng lẽ người ta có thể nói những lời yêu thương bằng cái giọng tỉnh như sáo và những tròng cười nắc nẻ. Con bé sống động và tươi vui đã đem cái nắng phương Nam vào nhà tôi cùng đón tết. Còn thằng Huy...

Tôi quý Vy. Nhưng tôi cũng yêu em Huy của mình!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Ông Nhỏ

Mọi người trong lớp gọi tôi là "bà lớn" chẳng phải vì tôi có tướng tá phì nhiêu hay có chức tước gì quan trọng mà đơn giản họ gọi thế để ghép đôi tôi với "ông lớn".

"Ông lớn" thì quả là lớn về mọi mặt. Đó là thầy Christophe dạy chúng tôi môn Poésie. Thầy bệ vệ cao một mét tám và nặng cỡ ba ông con trai "cò ma" lớp tôi cột lại bỏ lên cân. Vì mỗi lần đọc tên thầy khó khăn quá, phải uốn lưỡi thật cong nên chúng tôi làm biếng gọi là "ông lớn" cho dễ phát âm, lại mang tính tượng hình. Còn việc mọi người xúm lại gọi tôi là "bà lớn" thì cũng chả có gì éo le. Sinh viên! Chỉ cần tôi bưng cho thầy ly nước theo nhiệm vụ lớp trưởng và thầy cười rạng rỡ cảm ơn là họ đã có đủ bằng chứng để chuyện nhỏ xé to, đồn ùm lên và đặt biệt danh cho tôi từ đó. "Ông lớn" hoàn toàn không biết rằng trên đời này tồn tại một "bà lớn" mảnh mai, mỗi buổi học hay tận tụy chăm sóc mình bằng những chai Tribeco. Ông chỉ biết hồn nhiên đón nhận một cách vui vẻ và nhiệt tình uống đến giọt cuối cùng để không phụ lòng cô sinh viên bé nhỏ. Về phần "bà lớn", dẫu biết rằng mình chỉ "có tiếng" mà không "có miếng", bà vẫn vui lòng tiếp tục nhiệm vụ cao cả vào mỗi buổi học và kiêu hãnh đem danh "bà lớn" ra hù dọa mấy tên con trai có ý đồ mờ ám.

- Ê! Hoài ơi! - Tôi hỗn hển gọi với theo - Xách cặp giùm Phương coi. Mệt quá!

- Đưa đây!

Anh chàng bí thư chi đoàn đưa tay đỡ chiếc cặp to đùng đặng đủ thứ đồ của tôi, cảm thấy hơi xấu hổ vì không tự nguyện hỏi giúp tôi trước khi tôi

mở miệng nhờ. Con trai Việt Nam đỡ ẹc! Tuy vậy, một khi anh ta đã ra tay giúp đỡ rồi thì tôi cũng không tiếc gì một lời cảm ơn.

- Cảm ơn nhe! Học chi mà lên tận trời xanh ba bốn tầng lầu. Mệt đứt hơi!

- Tội nghiệp Phương - Hoài nghiêng đầu ngó tôi cười thông cảm - Ai biểu xách chi cái cặp nặng dữ vậy?

- Tại đựng đủ thứ đồ nghề cho lớp mình nè: phấn, khăn trải bàn, sổ điểm, hai ba xấp bài photo bài tập - Tôi thở ra một mồi rồi tự an ủi - mà tội mình được vinh hạnh ngồi trên đầu trên cổ thiên hạ nên phải chịu cực leo cầu thang chút đỉnh!

- Phương lúc nào cũng nói chuyện nghe phách lối - Hoài cau mày - Làm "bà lớn" riết rồi quen thói!

Tôi định xạc anh chàng cao kều cái tội dám lên lớp phu nhân của "ông lớn" như mọi lần có ai làm chọc nọc tôi nhưng chúng tôi đã lên đến nơi và đứng đầu nhiều người trong lớp đang đứng nói chuyện.

- Trời ơi! Coi thẳng Hoài xách cặp giùm "bà lớn" kìa!

- Bộ tính làm "ông nhỏ" hả mậy?

- Nhảm chịu nổi sức mạnh và uy lực của "ông lớn" không mà sung vậy?

Tôi tái mặt vì những câu nói đùa đi quá giới hạn lòng tự trọng của một con người. Nhưng thật ngạc nhiên, Hoài vẫn tỉnh bơ và chưa thèm trả cặp lại cho tôi. Hoài buông từng lời trả đũa:

- Bà lớn, bà nhỏ gì cũng mặc, hễ tao giúp được thì tao giúp. Còn được làm "ông nhỏ" của Phương thì thật là vinh hạnh cho Hoài tao.

Và trước sự tức tối của những kẻ đố kỵ, hai chúng tôi vui vẻ sánh đôi vào lớp.

Kể từ sự kiện này, Hoài được mệnh danh là "ông nhỏ của bà lớn". Cũng như tôi, Hoài tận dụng tối đa bí danh mặc dầu biết rằng nó chỉ tồn tại trên đầu môi. Mỗi lần giúp đỡ tôi việc gì là Hoài lại thông theo một câu:

- Bà thấy không, tui được việc hơn "ông lớn" của bà rất nhiều.

Và tôi cũng tự cho phép mình cợt nhả đôi chút:

- Ở tui biết! Tui biết tuy ông chỉ là "ông nhỏ" nhưng ông còn tuyệt vời hơn cả "ông lớn" nữa.

- Vậy bà tặng chức cho tôi đi! Tẩy chay "ông lớn" đi! Được không?

- Thôi! - Tôi lờm Hoài một cái rõ tình tứ - Đừng có được voi đòi tiên, "ông nhỏ" của tui ạ!

Nói gì thì nói, "ông lớn" vẫn hơn đứt Hoài về mọi mặt. Tuy "ông nhỏ" cũng thuộc loại đẹp trai, cũng học hành tươm tất nhưng dù sao "thầy" vẫn hơn! Và nụ cười tươi roi rói Christophe dành cho tôi thu hút hơn nhiều những câu nói đùa vô nghĩa của Hoài. Vì một điều không thể chối cãi là chưa bao giờ tôi bắt gặp Hoài nhìn mình bằng một ánh mắt khác, nên tôi chẳng thấy chút gì là rung động. Lúc nào Hoài cũng bình thản, cũng tỉnh táo. Mọi người đều biết chúng tôi đóng kịch với nhau tuy nhiên họ vẫn âm ỉc.

Bọn con gái cho tôi tốt phước được một "ông lớn" để làm kiếng và một "ông nhỏ" để sai vặt, còn lũ con trai thẳng thừng cho tôi là lợi dụng sự khờ dại của một kẻ đại gái. Con trai bao giờ cũng cho những nhận xét hời hợt.

Để khỏi mang danh "ông nhỏ" đầy tủi hổ mà vẫn giữ được cương vị cũ, từ từ Hoài xưng mình là "ông xã của Phương" và gọi tôi là "bà xã của Hoài". Vậy là giữa hai ông bà xã không còn sự có mặt của bất kỳ một người nào khác. Nhưng trong giấc mơ của tôi vẫn đầy ắp những nụ cười làm rạn

ngồi đôi mắt xanh màu nước biển. Có bao giờ, có khi nào Christophe và tôi...

Chẳng biết tối về nhà ngủ, Hoài có mơ về tôi như tôi đã mơ về "ông lớn" của mình?

Tôi biết mình đã lạm dụng bản tính vốn có của phái đẹp: thích chỉ một người nhưng muốn cả thế giới chết vì mình. Như thế thú vị lắm chứ!

Và hình như càng ngày, "ông lớn" càng cười với tôi tươi hơn, mắt long lanh nhìn theo tôi đi về chỗ ngồi rồi mới đưa ly nước ngọt lên môi. Hay là...?

- Bà xã! - Hoài gọi - Sao mỗi lần tui thấy bà tất bật đi bưng nước cho mấy thầy cô là tui xót ruột quá.

- Vậy hả? - Tôi làm bộ tình tứ - Vậy từ hôm nay ông làm thay tui cái công việc đó đi!

- OK! Tất cả vì bà xã!

Tôi khoái chí cho giọng mình kéo dài ra đầy nũng nịu:

- "Ông nhỏ" của tui dễ thương quá ta ơi!

- Không có chi! Đó là bổn phận của tui mà - Hoài cười tươi rói kèm theo một ánh mắt yêu thương đầy kịch nghệ - Chút nữa tới giờ của Christophe, bà đưa tiền đây tui đi mua nước cho!

- Sao? - Thì ra tôi mắc lõm anh chàng - Không được. Đó là độc quyền của "bà lớn". "Ông nhỏ" chỉ được bưng nước cho tất cả các thầy cô khác, trừ... cho "ông lớn"!

Tôi không đóng kịch nữa, nói như té nước vào mặt Hoài. Ông xã vẫn tỉnh bơ, chẳng có vẻ gì là khó chịu mặc dù tôi nhấn giọng khá kỹ những từ "ông

lớn", "bà lớn", "ông nhỏ".

- Thôi thì tôi chiều bà - Hoài vẫn còn nhập vai - Chậc! Trời có bất công không chớ: Một người làm tất cả vì bà trong khi bà lại dành hết tình cảm và ra sức phục vụ cho người khác. Buồn chết đi được!

Nhìn cái mặt thâm nảo của Hoài, dù biết anh ta giỏi đóng kịch, tôi vẫn không sao nhịn được cười và liếc dài ông xã một cái rồ âu yếm. Hoài giả bộ ôm lấy ngực xiù vì xúc động. Khán giả xung quanh vỗ tay lộp bộp. Tôi phì cười nhìn mọi người tự đắc.

Hoài ân cần làm đủ thứ mọi chuyện cho tôi, chẳng nề hà lời ong tiếng ve. Nhiều lúc nhìn anh chàng mồ hôi nhỏ giọt vì làm những việc giúp bà xã, tôi không kìm được mình một nỗi xúc động trào dâng. Tôi lấy tập quạt lấy quạt để ra chiều yêu quý ông xã lắm, miệng xuýt xoa trầm trồ: trong thiên hạ mấy người được hạnh phúc như tôi.

- Tui là đàn ông con trai mà - Hoài cười phô hàm răng trắng muốt - Bà là phái đẹp éo lá tay chân mà việc gì trong lớp này cũng đổ lên đôi vai gầy mỏng manh kia thì làm sao tui chịu ngồi không nhìn cho nổi.

Tôi chớp chớp đôi mắt đầy vẻ cảm động. Hoài đột nhiên đang nói với vẻ rất chân thành, đổi giọng vào vai:

- Dù sao tui cũng là ông xã của bà mà!

Hai ông bà xã nhìn nhau cười phá lên. Đám con gái chép miệng nghe rất thèm thường: "Vợ chồng tụi bây tâm đầu ý hợp quá!". Trong khi đó, bọn con trai tùm tùm cười khinh khinh. Tôi bất cần bọn họ xâm xì gì về mình. Chẳng ai thấy tôi vất vả mà bứt rứt "chịu ngồi không nhìn cho nổi" trong cái lớp này ngoài ông xã thân yêu ra. Nhưng thề có Chúa chứng giám, tôi vẫn thích đem cái danh "bà lớn" ra để nói chuyện với đám "râu ria" (chớ không phải "mày râu") xấu bụng trong sự tức tối của họ. Tôi nóng lòng

mong chờ sự "tiến bộ" của những nụ cười trong giờ Poésie. Nếu chuyện "bà lớn" của tôi trở thành sự thật thì lúc ấy... Hãy coi chừng!

Tiếc là mỗi tuần tôi chỉ gặp "ông lớn" có một lần trong khi sự ganh ghét lại bao vây tôi vô thời hạn. Mà trong những lần khó khăn đó, "ông nhỏ" lúc nào cũng kề cận nên dần dần, tôi vui lòng hát điệp khúc: "Tui mét ông xã tui à nhe!" để hăm he với mọi người khi có ai đó đe dọa làm tôi mịch lòng. Những nụ cười của thầy Christophe cũng dần dần lùi chỗ cho hình ảnh ông xã dễ thương chạy vạy khắp nơi làm công vụ cho "bà lớn" trong những giấc mơ của tôi mỗi khi đêm về. Sáng ra, tôi mỉm cười tần ngần trước gương rồi chặc lưỡi: "Nhất cự ly, nhì tốc độ". Những giọt mồ hôi của Hoài vì tôi quý hơn những nụ cười đồng nhất của thầy. Thôi thì vừa mê "ông lớn" vừa quý "ông nhỏ" vậy.

- Ông xã! Sao chiều qua ông không qua phòng đào tạo lấy điểm quân sự cho lớp giùm tui?

- Chiều qua tui có việc bận - Hoài nhún vai cười - Chút đi, học xong hai tiết cuối tui đi lấy cho bà liền.

- Ông bận gì? Đi chơi với bồ hả?

Đột nhiên Hoài đỏ mặt. Tim tôi đập loạn.

- Bà này ăn với nói. Bà là bà xã tui mà nói gì kỳ vậy!

Hoài quay mặt đi không dám nhìn tôi, miệng lầm bầm: "Nói bậy bạ!". Tôi mỉm cười, cuối cùng rồi thì anh chàng cũng không còn làm bộ làm tịch với tôi nữa.

- Sao? Có gì thì khai thiệt đi! - Tôi được đà tấn tới - Tui không ghen đâu, tui sẽ cưới cho ông một "bà bé". Chớ hổng lẽ tui có hai ông mà ông chỉ có một bà thì cũng bất công.

Tôi gườm gườm túm tùm nhìn Hoài chờ đợi trong khi anh chàng găm mặt lúng túng. Quá sức chịu đựng, tôi định phá lên cười thì một giọng nói vang lên:

- Phương làm bà xã mà hông biết điều tra ông xã của mình gì hết trơn.

Tôi quay qua nhìn Quân - anh chàng hay châm chọc và có ý ghét tôi nhất trong lớp - đang cười khó hiểu.

- Sao? - Tôi kéo áo Hoài nóng ruột - Có người đó thiệt hả? Ai vậy? Nói mau!

- Phương biết người đó mà - Quân vừa nhìn Hoài chăm chăm vừa nhả từng tiếng - Người đó học lớp này, bấy lâu nay thằng Hoài để ý đến mà không nói ra, lại chỉ cam phận làm "ông nhỏ" cho Phương.

Tim tôi rộn lên, kiêu ngạo vuốt lại tóc, tôi mỉm cười khuyến khích:

- Nói đi ông xã! Tui không thể nào đoán ra đâu. Cô gái đó là ai?

- Mỹ Dung!

Quân thốt lên hai tiếng rồi quay lưng bỏ đi trước khi kịp nhìn thấy phản ứng trên gương mặt hai ông bà xã.

o O o

"Bà lớn" trong tôi sụp đổ tan tành. Những nụ cười phù phiếm.

"Ông nhỏ" ơi!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Công Tử Bạc Liêu

Quê nội tôi ở Bạc Liêu, cái vùng đất màu mỡ nổi danh giàu có với nhân vật "công tử Bạc Liêu" khác thường thiên hạ. Thế nhưng khi tôi ra đời thì hầu như bên nội chẳng còn ai bám trụ với mồ mả ông bà nữa. Ba tôi Sài Gòn rặt, các anh chị em họ của ba đều được sinh ra ở chốn Sài thành. Ba tôi kể, hình như năm ba lên năm hay sáu gì đó thì ông cố nội dời nhà, tất cả đều ra đi. Lý do khiến mọi người bỏ quê lên Sài Gòn là vì "Thổ dậy".

- Ghê lắm! Thổ mỗi lần "dậy" là ai cũng chạy té đái. Nó đi đến đâu chém người như rạ tới đó. Không phân biệt già trẻ trai gái gì, thổ làm tuốt luốt. Mạnh ai có chân nấy chạy, bây giờ ba còn nhớ, vừa khiếp sợ vừa mắc cười...

Ba hay kể đến khúc này thì cười sặc sụa:

- Ông cậu Năm hồi đó đang bị bệnh phù chân voi. Ông cứ ôm chân khóc rí rí hoài. Ai dỗ cũng không nín. Tới hồi thổ dậy, chạy té tát. Ông cũng phải ôm chân sưng mà chạy cong đuôi như ai. Vậy mà rốt cuộc, nhờ như vậy, chân ông lại tự nhiên... hết.

Và cũng như mọi khi, kể tới đoạn này thì ba lại trầm ngâm:

- mấy chục năm rồi, bây giờ ông Năm như vậy đó. Nhớ hồi nào cũng phách lối ra vẻ công tử Bạc Liêu như ai...

Ba tôi đang nói về người cậu ruột của mình, tức là ông của tôi. Ông thứ năm và cũng là con trai độc nhất của ông cố ngoại. Từ hai mươi năm nay, ông sống cô đơn một mình và nghèo khổ.

Quê nội Bạc Liêu tuy đối với tôi có xa lạ hơn quê ngoại Cần Thơ, nhưng nơi đó luôn thu hút sự chú ý của tôi. Tôi tưởng tượng ngày xưa, thuở ba tôi còn ở đó, căn nhà của ông cố nội chắc là rộng lớn lắm, đẹp đẽ lắm.

- Mỗi buổi tối, bà cố cắt nghĩa chuyện đời xưa cho ba với lại mấy đứa cháu khác, con của ông Tư và bà Ba nghe. Nghe xong là đã tới giờ đi ngủ, không đứa nào dám về phòng mình. Biết sao không? Tại nhà rộng quá, mà phải băng qua những chỗ tối, hồi đó đâu có đèn điện như bây giờ, rồi còn nghe mấy con côn trùng kêu, gió thổi vù vù. Ghê lắm!

- Vậy cái nhà đó bây giờ còn không ba?

- Ai mà biết! Tao mất gốc lâu rồi. Đi về dưới còn không biết đường đi. Hồi đó nhỏ chút xíu hà!

Và ba tôi còn kể, lúc đã lên Sài Gòn ông cố nội vẫn còn giàu lắm. Đi chợ mua trái cây chỉ mua bằng cần xé to, các ông bác, bà cô và ông nội của tôi được đi học trường Tây, thậm chí còn ra tuốt ngoài Hà Nội học lên đại học. Tôi không biết ông cố có phải điền chủ hay hội đồng ác ôn không, ba tôi cũng không nhớ làm cách nào ông cố lại giàu đến như vậy, nhưng ba khẳng định: "Ông nội tao hiền thấy mồ!".

Vùng quê nội theo lời ba tôi kể cứ thế mà bao trùm lấy tuổi thơ nhiều mơ mộng của tôi. Tôi đã mơ ước được một lần về Bạc Liêu chơi cho biết, nhưng chính ba tôi còn không nhớ đường về và không biết về để thăm ai thì tôi làm sao mà thực hiện ước mơ của mình được. Thế rồi một dịp may chợt đến. Ông Tư của tôi từ Mỹ về thăm Việt Nam chơi và có ý muốn thăm lại Bạc Liêu. Tôi chộp lấy thời cơ xin đi theo tháp tùng.

Ông Tư là anh của ông nội tôi. Ông là niềm tự hào cho cả đại gia đình bên nội.

Ông đã ra Hà Nội học lên đại học vào cái thời cả nước chỉ có mở đại học ở Thủ đô. Ông thành đạt, làm được sư bào chế thuốc, có cả một viện dược

phẩm với vài trăm công nhân. Sau giải phóng Sài Gòn, ông hiến cơ sở cho Nhà nước rồi theo các con sang Mỹ định cư. Nhắc đến ông Tư, là nhắc đến lòng thương người, bác ái của ông. Người ta nhớ đến ông, kính phục ông vì ông là người nhân đạo chứ không phải vì ông là người thành đạt. Tôi chưa bao giờ được gặp mặt ông, chỉ qua cách kể lại của mọi người, tôi cũng cảm thấy ông thật đáng kính. Mẹ tôi từng làm công nhân trong viện bào chế thuốc của ông kể lại:

- Công nhân ai cũng sợ ông chủ vì ông nghiêm nghị, ít nói. Nhưng hễ nhà ai nghèo nàn, cần lúc giúp đỡ thì ông đều cho tiền thêm.

Mẹ tôi còn nói vì ông Tư là người đàng hoàng nên các con của ông cũng được nuôi dạy tử tế, đều thành đạt cả. Ông đặt tên cho con cũng có ý: Hậu, Nhân, Lễ, Nghĩa, Đức, Pháp, Lý...

Thế rồi cuối cùng, tôi cũng được diện kiến ông Tư đáng kính. Quả như tôi tưởng tượng trước, sắc diện của ông rất hồng hào, trông ông thật phúc hậu. Ông tiết lộ trái tim ông đã "y học hóa" rồi.

- Tim ông Tư của tụi bây bằng cao su, yếu hơn xưa rất nhiều. Tao còn khỏe mạnh như vậy cũng nhờ ở gần con cháu. Nhưng nay thì phải về thăm quê hương, về Bạc Liêu.

Ba mẹ tôi nói, bây giờ ông nhìn hiền hơn, gần gũi hơn, chứ lúc trước ông nghiêm lắm.

- Già rồi! - Ông cười - Lúc trước phải nghiêm cho con cháu sợ.

Với trái tim bằng cao su, ông Tư cùng con cháu đi khắp Việt Nam thăm lại đất nước. Ông lên máy bay ra Hà Nội, ở lại đó đúng một buổi rồi lộn về Huế. Cứ thế, ông chỉ được ngắm nhìn phong cảnh hai bên đường hơn là tham quan. Tôi đi theo ông, thất vọng vì cứ phải ngồi trên xe suốt ngày. Máy đưa cháu trẻ trung mệt mỏi, say xe, uể oải. Còn ông vẫn tươi tỉnh, cười đùa, say sưa ngắm cảnh.

Đi đến đâu ông cũng than tội nghiệp cho mấy quán ăn vắng khách, tội nghiệp cho mấy đứa nhỏ phải đi bán báo, bán vé số. Ông tình nguyện cho người ta bán mặc, còn vui vẻ nói:

- Kệ! Lâu lâu cho họ lời chút ít cho họ vui, chứ buôn bán như vậy đâu có được bao nhiêu.

Ông mua vé số thật nhiều rồi tặng lại cho lũ trẻ, căn dặn:

- Ông cho tụi bây để dành, chiều xổ số nếu trúng thì lấy tiền mua sách vở học tập. Phải hứa với tao là không được bán đi đó. Để dành nghe chưa?

Tụi nhỏ dạ rơn, hứa để dành vé số chờ chiều xổ. Nhưng có đứa thật thà:

- Ít khi trúng lắm. Uông quá!

Tôi nói với ông:

- Ông Tư xài tiền giống "công tử Bạc Liêu" quá!

Ông cười lớn:

- Bậy con! Tao sao bằng. Hồi đó ông cố con, tức là ba của ông đó, giàu lắm. Vậy mà ông đâu có được xài tiền như "công tử Bạc Liêu". Phải đi học trọ, ăn nhờ ở đậu nhà người ta như ai.

Xe chạy về Rạch Giá, đã gần tới Bạc Liêu rồi, ông Tư nôn nóng, háo hức kể huyền thuyên chuyện này chuyện kia:

- Ủa! Chỗ này lúc trước tao nhớ là con sông mà. Bộ bị người ta lấp rồi hả?

- Mấy chục năm rồi, làm sao mà ông nhớ rõ vậy?

- Bộ thấy ông già sao? Cách nay hai năm, ông còn đăng ký học đại học ở bên đó đó!

- Thiệt hông ông?

- Thiệt chớ! Nhưng vì tim cao su, nên đành nghỉ nửa chừng.

Xe chạy ngang Lóng Dài, ông kể:

- Đây là quê bà nội con đó, hồi còn con gái bà nội ở đây. Nhà của bà nội mà cũng giàu dữ lắm nghe. Có điều ba của bà, tức là ông cố ngoại của con đó, hút á phiện. Hút riết không lo dạy ông Năm nên ông tha hồ ăn xài phung phí. A! Phải rồi! Chính ông Năm của con mới xứng danh "Công tử Bạc Liêu" đó!

Đột nhiên, ông Tư trầm ngâm, chép miệng:

- Bây giờ ông cậu Năm con đỡ bệnh chưa? Thiệt khổ! Lúc còn cha còn mẹ, sung sướng thì không lo tự rèn luyện, ăn xài phung phí nên rồi bây giờ mới ra như vậy.

Tôi cũng ngán ngấm cho ông cậu Năm phải cô đơn, sáu mươi tuổi không vợ, không con, ăn uống khổ sở. Tôi không tưởng tượng nổi lúc còn trẻ ông ăn xài như thế nào mà được cho là "công tử Bạc Liêu" chứ gần hai mươi năm nay chỉ thấy ông rất đáng thương.

- Ngày xưa ông phách lắm - Ông Tư kể tiếp - Sẵn nhà giàu có, đâu phải lo nghĩ gì, ba của ông lại không lo bảo ban, cứ nằm trên giường hút á phiện. Lúc đó, ông Năm mà mặc cái áo chỉ một lần, còn thì để làm nùi giẻ. Coi hoang phí chưa?

Ông không nói nữa, thở dài lặng lẽ nhìn ra ngoài trời. Phải chi ông Năm cũng giống như ông Tư đây, phải chi ông cố ngoại cũng đừng mê hút xách, cũng biết lo cho con cái đi học thành tài như ông cố nội?

Thương cho "Công tử Bạc Liêu" về già của tôi!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Lòng Hâm Mộ

Giờ lý, thầy giáo đang chép tựa đề lên bảng bỗng thẳng Tuấn la to:

- Quay phim! Quay phim! Xe vô trường kìa.

Cả thầy lẫn trò đều đổ dồn ánh mắt ra cửa sổ. Máy quay phim, máy đèn, bảng hắt sáng... Lần lượt được người ta dỡ từ trên xe xuống. Và... và không thể tin được: Lê Quang - chàng tài tử đẹp trai rất nổi tiếng đang bước ra từ chiếc xe hơi đời mới.

- A! Có Giáng Quỳnh nữa kìa!

- Có Thành Phúc, Lâm Phương, Việt Trà nữa!

Thầy bất bình la to, cố gắng lập lại trật tự:

- Các em im lặng, nếu không tôi cho lớp "tiết B" đó.

Phải mất vài giây sau, lớp mới chịu lắng xuống. Và vài phút nữa, lớp bắt đầu vào bài theo lời giảng say sưa của thầy. Tất cả đã trở lại bình thường.

Nhưng không, cô bé Hà ngồi gần cửa ra vào vẫn chưa thể tập trung được. Đoàn làm phim đã cuốn hút cô. "Thật hạnh phúc khi được đóng phim". Cô bé nghĩ thế. Nhìn các minh tinh màn bạc áo dài trắng thướt tha đang ngồi hóa trang trên ghế đá, Hà muốn điên lên. Một cảm giác háo hức, hồi hộp lạ lùng ngự trị trong tim cô. Bàn tay bé nhỏ lần vào cặp táp lôi nhẹ chiếc gương để dưới gầm bàn. Hà liếc xuống. "Ôi chao! Mình cũng xinh lắm chứ! Sao mình không được đóng phim nhỉ?". Hà cảm thấy thời gian trôi qua

chậm chạp quá. Hết tiết Lý, rồi phải ngồi thêm tiết Sử nữa mới tới giờ ra chơi. Hà phấp phỏng đếm thời gian, cô như ngồi trên lửa.

Chuông reo báo hết tiết hai. Thầy lý vừa ra khỏi cửa, cả lớp lại ồn ào, nhốn nháo nhìn về phía những đạo cụ quay phim và các diễn viên. Và lẽ dĩ nhiên Việt Trà là người được nhiều ánh mắt chăm chú nhất. Một vài đứa trong lớp cả gan đi ra cửa, Hà có mặt trong đám này. Chúng đến bên đoàn làm phim. Ở các lớp khác cũng có tình trạng tương tự. Các diễn viên nhanh chóng bị bao quanh. "Reng! Reng". Chuông vào tiết ba đã reo, chưa kịp nhìn cho đã con mắt, lũ học trò đành tiếc rẻ lục tục kéo vào lớp. Hà còn chùng chình chưa đi. "Hay là... hay là mình trốn tiết này. Lâu lâu mới có một dịp như vậy mà!". Cô bé suy nghĩ. Và sự đam mê điện ảnh đã thắng nỗi lo sợ bị thầy cô la rầy. Hà len lỏi vào tận chỗ đặt máy quay. Cô bé như muốn ngộp thở vì đứng gần diễn viên ngôi sao Lâm Phương... Nhìn ngoài đời, cô có vẻ kém ăn ảnh hơn trong phim. Nhưng dấu sao cũng nổi bật hơn người khác. Còn Giáng Quỳnh thì nước da không được trắng. "Thì ra họ cũng đâu có toàn bích, mình so ra còn có khả năng hơn họ". Hà suy nghĩ. Cô cố tình đứng sát, mong sao họ để mắt tới mình. Nhưng chẳng có ai đoán hoài gì đến Hà cả. Thậm chí Lê Quang và ông quay phim còn bức mình đẩy cô ra cho trống chỗ. Hà khó chịu, tính bỏ đi nhưng vào lớp giờ này là tự sát. Cô đành mon men lại gán chỗ mấy anh lo phần hắt sáng. May thay, họ không xua đuổi cô. Hà thầm nguyện rửa những con người đằng kia "Mai một mình còn nổi tiếng hơn họ, ghét!". Cô bé đưa mắt hờ hững nhìn xung quanh, cố làm ra vẻ lạnh lùng, bất cần. Chợt ánh mắt cô dừng lại chỗ ghế đá nơi diễn viên Thành Phúc đang ngồi với một vài người lạ khác. Anh đang đợi tới giờ nhập vai. Hà hay xem kịch trên truyền hình thấy anh diễn hài rất tếu, nhưng sao ở đây trông anh nghiêm nghị quá. Ô kìa! Thành Phúc nhìn Hà. Cô bé muốn đứng tim. Anh ta mỉm cười và còn đá lông nheo với cô nữa chớ. Không thể nào diễn tả nổi tâm trạng Hà lúc này. Sự hồi hộp, háo hức lại trở về nguyên vẹn trong cô như lúc ban đầu. Cô lấy lại niềm tin tưởng đã mất. "Thấy chưa! Rốt cuộc cũng có người để ý đến mình". Và cô

lý luận: sở dĩ lúc này ông quay phim và Lê Quang tỏ thái độ bất lịch sự với cô là vì họ đang bận rộn.

o O o

Mới sáu giờ sáng, Hà đã sửa soạn chỉnh tề. Cô tự ví mình xinh như nữ diễn viên Việt Trà. Thậm chí còn trắng hơn cô ta nữa. Hôm qua, lúc đứng ở đoàn làm phim, Hà nghe họ hẹn nhau hôm nay sẽ quay tiếp ở đường Bà Huyện Thanh Quan, chỗ bán bò bía, bột chiên, gói... cho học sinh. Chắc họ lấy cảnh các cô nữ sinh đang ăn hàng vặt. May cho Hà thời gian này ba mẹ cô đang công tác xa, bà nội không hề kiểm soát nổi cô nên buổi trốn học sáng nay không trở ngại gì. Hà còn rủ chị Lan hàng xóm cùng đi, chị ấy cũng yêu thích điện ảnh lắm.

Đến 9 giờ bốn mươi lăm. Đoàn phim vẫn chưa bấm máy. Họ đang chờ Giáng Quỳnh. Ông đạo diễn tay cầm kịch bản đi đi lại lại vẻ sốt ruột. Những kẻ hiếu kỳ như Hà và Lan cũng tỏ ra nôn nóng. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hà: "Biết đâu họ sẽ đem mình vào thế chỗ cô ta?". Hà bứt rứt: "Sao họ không chịu nhìn xung quanh. Mình đứng sát chỗ họ luôn mà". Và người ta có nhìn cô thật, nhưng với ánh mắt hờ hững, như là nhìn một... bức tường vậy. Hà bắt đầu nổi quạu, cô chưa kịp lăm bằm trong miệng thì một tiếng văng tục cất lên. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Phương. Phải! Chính cô ta đã thốt lên câu "khủng khiếp" đó. Rồi từ từ Lê Quang, Thành Phúc cũng đều chửi rủa kẻ đến muộn. Lâm Phương giận dữ tính xách bóp đâm ra về. Hoàng Quốc leo lên chiếc Dream định rồ máy. Cuối cùng thì Giáng Quỳnh cũng tới. Ngộ thay, trông khuôn mặt cô ta cũng hầm hầm, cái bản không kém những diễn viên chờ đợi cô. Người chuyên hóa trang đơn đả bắc ghế cho cô ngồi.

- Có chuyện gì thế? Mọi người chờ em sốt cả ruột!

- Thăng Lâm Vinh thật khốn nạn (!?)

Hà nghe lòng bùng nổ tai. Lâm Vinh là một tài tử nổi tiếng, báo chí hay ca ngợi mối tình của anh ta với Giáng Quỳnh.

- Thôi bỏ chuyện đó qua đi em! - Người hóa trang an ủi - Bữa nay em lên đồ đẹp quá! Ai tặng vậy?

- Thì thằng ch... đó chứ ai.

Hà nhắm mắt, rùng mình. Không hiểu sao xung quanh im phăng phắc. Những khán giả hè đường bất ngờ được dự màn kịch quá đời này. Chị Lan nắm tay Hà. Cả hai len lỏi đám người bỏ ra về. Nhiều người cũng thế. Hà thấy nỗi thất vọng tràn đầy trên khuôn mặt họ. Một cô bé cỡ mười hai, mười ba ngơ ngác hỏi mẹ: "Ừa, sao kỳ vậy?". Bà ta lắc đầu, không biết phải trả lời làm sao.

Chị Lan an ủi Hà: "Lẽ ra mình đừng trách họ, mình chỉ nên hâm mộ con người họ trên màn ảnh thôi. Đừng tìm hiểu đến khía cạnh khác".

- Nhưng tại sao chị ta lại xử sự như vậy trước đông đảo người hâm mộ?

- Ai mà biết được - Chị Lan xua tay - Thôi quên đi.

Hai chị em chở nhau về nhà. Gió vù vù thổi.

Chợt, Hà giật áo chị Lan, giọng hoảng hốt:

- Chết rồi! Hôm nay kiểm tra Toán một tiết!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hạnh Ngộ Đầu Xuân

Tối giao thừa, đột nhiên bà chị tôi có nhu cầu đi... gửi thư gấp. Má tôi can ngăn thế nào cũng không được. Ba tôi đưa ra nhiều lý do để chị đừng ra bưu điện vào giờ khắc gần hết năm. Nào là giờ này chẳng còn ai làm việc đâu, nào là trời tối lại là đêm ba mươi nên ở nhà để an toàn mọi sự, nào là chị tôi đúng dân văn chương lãng mạn, cứ đòi bỏ thư đúng hôm giao thừa, con gái mà như thế thì khổ cả đời...

Nói tóm lại, cuối cùng cả nhà đành giao cho tôi nhiệm vụ chở bà chị cứng đầu ra bưu điện. Mọi người dặn dò tôi cẩn thận, đi sớm về sớm vì đã gần nửa đêm rồi.

Ra đến đường lớn mới hay nhà tôi lo xa, thiên hạ còn đi lại dập dìu hưởng gió xuân, cảnh tượng diễn ra an nhàn, nhịp độ có phần chậm rãi hơn thường ngày. Đến bưu điện thành phố, tôi lại càng bất ngờ hơn khi thấy có hơi nhiều người giống tách chị tôi, họ đi gửi thư cũng đông vui lắm. Tôi ngồi yên trên xe đợi chị vào bưu điện, ngắm thành phố nhộn nhịp đêm giao thừa thật bình yên. Đến khi chị tôi ra, leo lên xe và lệnh "Đi!", tôi vẫn còn tiếc muốn ở lại cùng đường phố. Nhưng cả nhà đã dặn đi dặn lại về sớm, không được lang thang. Tôi cho xe từ từ lăn bánh, chậm rãi chạy về nhà. Đột nhiên bà chị tôi ngộ nguậy thật mạnh đằng sau lưng và bầu chặt vào người tôi lúc xe đã chạy đến chỗ ngõ queo về nhà.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Dừng lại! Dừng lại! - Tiếng la thất thanh vang lên phía sau lưng - Dừng lại không tôi nhảy xuống đại bây giờ.

Tôi vừa kịp đạp thắng thì chị tôi đã nhảy ngay xuống trước mặt tôi. Và khi đó, nhìn chị mà tôi rụng rời hồn phách: chị đã không còn là chị nữa.

Chưa có tình huống nào ác liệt như tôi lúc này. Chị tôi đã biến thành một cô bé học sinh nhỏ xíu dễ thương, đôi mắt nai đen tròn mở ra hết cỡ chòng chọc nhìn tôi thất thần.

- Cô là ai?

- Anh là ai? - "Chị" tôi lắp bắp - Sao lại chở tôi đi đâu?

- Ai biểu cô leo lên xe tôi, tôi tưởng người nhà nên mới cho xe chạy bình thường. Làm gì mà xốn xác dữ vậy?

Cô bé mở tròn miệng, mấp máy nhưng không thốt nổi lời nào, rồi đột nhiên òa khóc nức nở. Đúng là còn không bao lâu nữa đã hết năm mà tôi còn bị xui.

- Nín mau! Ai làm gì đâu mà khóc! Nín đi rồi tôi giải quyết cho! Không nín tôi chở về nhà tôi luôn ráng chịu à nghe!

- Đừng chở! Đừng chở - Cô bé cố kìm tiếng nấc - Em... n... ín...!

Thì ra cô em bé bỏng này do không để ý kỹ trước khi lên xe, thấy dáng tôi giống giống người anh của mình nên hồn nhiên ngồi lên rồi ra lệnh "Đi!". Đến khi tôi chạy về gần đến nhà tôi, cô bé mới ngờ ngợ nhận ra hình như mình... lầm. Suy cho cùng, tôi cũng có lỗi, cứ thấy có người leo lên xe, nghe mơ hồ tiếng nói "Đi!" là tôi cứ ngỡ đúng chị mình rồi. Ai ngờ cô bé quá lơ đãng.

- Không phải em lơ đãng đâu. - Cô bé biện bạch - Tại em đang gấp, với lại... em bị cận thị.

Tôi chờ bé Nguyệt quay lại bưu điện tìm anh của bé và chị của tôi thì cả hai chúng tôi đều thất vọng. Chắc anh của bé đợi lâu quá không có, đã chạy về nhà báo với gia đình rồi. Còn bà chị của tôi? Bây giờ chỉ còn cách chờ Nguyệt về nhà em rồi quay về nhà xem chị đã về chưa.

- Rủi người nhà em thấy anh lại tưởng là anh dụ khị em thì sao?

- Hồng có đâu! - Nguyệt thiệt thà - Nhìn mặt anh đang hoảng mà, đâu đến nỗi đi dụ... con nít.

Hai chúng tôi bật cười, không khí đã thân thiện và dễ chịu hơn rất nhiều. Xong nhiệm vụ "giao trẻ về nhà", đến cửa ngõ nhà mình, tôi thấy mọi người đang nháo nhác mong đợi.

May quá, vừa còn hai phút nữa là đúng giao thừa!

Mồng hai Tết, chịu hết nỗi cảm giác nhớ nhung, tôi mò về con hẻm đêm ba mươi. Không biết Nguyệt còn nhớ tôi hay không và gia đình em có chào đón tôi trở lại hay không? Tự nhiên đường đột ghé thăm em cũng kỳ. Tết mà! Ai lại không cho khách vào nhà?!

- Anh chạy ngang nhà em, tiện thể muốn ghé vào để chúc Tết gia đình em và để xem... em đã hoàn hồn lại chưa.

Nguyệt cười khanh khách nghe tôi giải thích lý do.

- Ba mẹ em cũng tiếc là quên không hỏi tên và địa chỉ nhà anh để còn cảm ơn, vì anh đưa em về bình an vô sự.

- Còn em? Em có tiếc là vẫn chưa biết tên anh không?

- Không! Cô bé dấu môi - Vì em biết anh sẽ quay lại mà.

- Sao em lại nghĩ như vậy?

- Em không biết! - Nguyệt tím tím - Nhưng em biết chắc là... anh sẽ nhớ em!

- Ủ - Tôi cười - Làm sao mà quên được một chuyện kỳ lạ xảy ra đúng vào đêm giao thừa. Nó làm anh cứ nhớ hoài...

- Và hôm nay anh chịu hồng nổi nữa nên quay lại gặp em phải không?

- Ủ! - Tôi thú nhận.

- Vậy sao hồi nãy anh nói là anh sẵn đi ngang đây nên ghé vào? - Nguyệt lật tẩy tôi dễ dàng - Anh xạo nhe!

Tôi chỉ còn biết cười, nhìn cô bé vô tư dễ thương như trang giấy trắng.

- Còn chị anh hôm đó ra sao?

- Chỉ đón xích lô về nhà trước anh lâu lắm. Mọi người ai cũng lo, nghĩ chắc anh bị... "cô bé" nào đó bắt cóc rồi.

Nguyệt lại cất tiếng cười vang trong như pha lê. Tôi thầm cảm ơn bà chị mình đã tạo cho tôi có cơ hội gặp cô bé hồn nhiên này.

- Nguyệt nè! - Tôi bỏ nhỏ - Anh thật vui vì xuân này ông trời đã lì xì cho anh một cuộc hội ngộ thật thú vị.

- Em cũng vậy - Nguyệt nháy mắt - Em cũng thật vui vì năm nay em có thêm một mối lì xì nữa.

Cô bé xòe tay ra trước mặt tôi. Mùa xuân xôn xao nhảy múa xuống khuôn mặt trắng rằm...

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Viên Đạn Thứ Tư

Một tháng tập quân sự trôi qua, đã đến lúc các sinh viên - bộ đội phải trải qua kỳ thi vấn đáp lý thuyết quân sự, thực hành và bắn súng. Ai cũng ngán cái "bộ môn" bắn súng đạn thật, vì theo "truyền thống" có khoảng bốn mươi phần trăm thí sinh phải thi lại do không đạt yêu cầu.

Gần đến ngày thi bắn, bọn con trai mon men đến các "thầy bộ đội" gạ xin một chân báo bia, ban phục vụ giải khát, ban phát đạn và trông coi vũ khí hay làm người hướng dẫn cho thí sinh lúc bắn. Nếu được một trong những nơi này tiếp nhận thì khỏi phải bắn, được miễn ngon lành. Và tôi thực sự may mắn được nhận làm người hướng dẫn bắn. Biết bao nhiêu kẻ ghen tị, nhưng khi nào vào cuộc rồi mới thấm thía. "Nào ai có cho không cái gì suôn sẻ đâu!". Suốt cả ngày hôm qua tôi phải đóng đô nơi gò bắn từ sớm cho đến hai giờ trưa dưới trời nắng gắt. Bị bao nhiêu kẻ sai khiến: "Lên đạn giùm đi bồ!". "Che dù cao cao lên một chút, chói quá". "Lau mồ hôi giùm em đi!". Tôi chịu trận đau khổ, nhủ lòng thôi ráng chịu thêm một ngày cho xong. Thà chịu như vậy còn hơn bị thi lại, phải kéo lên Thủ Đức một lần nữa, bao nhiêu cực nhọc, nhiều khê. Có cô bắn ba phát đều không có điểm nào, nhìn cờ lệnh báo bia xong quay lại tôi khóc rưng rức trông thật tội.

Có người không đủ điểm phải thi lại do bắn hụt nhưng vô cớ đổ thừa: "Tại anh không nhắc tôi, thấy cái nòng súng chếch thì anh phải biết chứ!". Có kẻ ngang tàng hơn còn cần nhắc: "Lý ra anh phải nhắc lại kỹ thuật ngắm bắn và bóp cò cho tôi. Tôi thi lại một phần chắc cũng vì gặp người hướng dẫn như anh".

Thật đúng là hết nước nói.

Hôm nay bữa cuối, tôi chuẩn bị tinh thần nghe phàn nàn. Máy đợt đầu trôi qua có người đạt tới hai mươi tám trên ba mươi điểm. Vừa nghe báo bia xong là anh ta đã reo hò và đứng bật dậy bỏ chạy về phía những "đồng đội" đang đứng đợi. Không thèm ngó tôi một chút gọi là phép lịch sự. Mà thế cũng còn đỡ hơn phải nghe căn nhắc vì bắn trượt. Lại thêm một đợt mới nữa, đó là đợt thứ mười.

Loa báo lớn: "Bia số sáu: Lê Thụy Lan Phương. Bia số bảy...".

Một cô gái quần Jeans đen, áo thun đen, từ từ tiến đến ụ bắn. Càng tiến gần tôi càng nhận thấy vẻ xinh tươi duyên dáng của cô. Bộ đồ đen ôm sát người làm nổi bật những đường cong "siêu người mẫu" và nước da trắng như bông bưởi, mái tóc cột không cao gọn gàng tươi mát, đôi chân mày dài và đen rậm cộng với màu môi đỏ hồng trông thật hài hòa. Toàn thân cô toát lên vẻ trẻ trung, mạnh khỏe rất "bắt mắt". Lên cách tôi khoảng hai thước Lan Phương mỉm cười nghiêng đầu: "Chào anh".

Tôi thật không tin vào tai mình nữa. Đây là người đầu tiên chào tôi trong cuộc đời làm "hướng dẫn viên bắn súng" của tôi.

- Chào bạn!

- Đạn nè, anh lên đạn giúp em nhé!

Xòe bàn tay thon thả đưa ba viên đạn cho tôi, Phương nằm sấp xuống ụ bắn. Khi tôi đã lên đạn, Phương đỡ khẩu CKC và bắt đầu ngắm.

Rút kinh nghiệm những lần bị "măng mỏ" trước, tôi hỏi:

- Bạn đã rành kỹ thuật bắn súng chưa?

- Đã tạm tạm. - Không rời mắt khỏi mục tiêu, Phương trả lời.

Tôi hỏi tiếp:

- Bạn đã chuẩn bị tinh thần chưa? Súng nổ to và bạn có thể sẽ bị giết mình. Tâm lý bạn có ổn định không? Bạn đừng sợ bắn trật, hãy cứ nghĩ là...

Phương ngược lên nhìn tôi tinh nghịch, tôi ngược quá chỉ còn biết cười.

- Em không sợ đâu! - Phương cười nói - Tâm lý em vững lắm, mặc dù...

Phương cúi xuống cười vô tư:

-... Mặc dù chắc là dở ẹc.

- Sao bạn biết mình "dở ẹc"? Bạn đã bắn bao giờ đâu?

- Chính vì vậy em mới nói mình dở. Em làm gì cũng phải qua hai ba lần rút kinh nghiệm.

Phương nhìn tôi lại cười:

- Cảm ơn anh rất nhiều vì đã tận tình trấn an em.

Tôi tính mở miệng nói một câu gì đại loại như "không có chi". Nhưng đột nhiên nghe loa phát:

- Bộ số sáu đã chuẩn bị xong chưa, sao không thấy hạ cờ xuống?

Thôi chết rồi, mãi lo "nhiều chuyện" tôi quên hạ cờ báo hiệu đã chuẩn bị xong, làm chín bộ kia phải đợi.

- Bạn ngấm lại đi, thầy sắp phát lệnh bắn rồi đó.

- "Đợt số mười, đạn ba viên, bắn!".

- Bạn bình tĩnh bắn nhé, đây là điểm mười thứ nhất đó!

Phương không trả lời tôi. "Đùng". Phương đã mạnh dạn bắn đầu tiên, sau Phương những bộ khác cũng bắt đầu nổ súng. Tôi lên đạn tiếp cho Phương.

- Bạn cừ lắm! Và đây sẽ là điểm thứ hai.

Phương mỉm cười không đáp cú xuống chuẩn bị ngắm, bắn "Đùng". Tôi đỡ lấy khẩu CKC, lên đạn viên cuối cùng.

- Tuyệt lắm! Và...

- Và đây là điểm mười thứ ba.

Phương nhoẻn cười tiếp lời tôi rồi vội vã kê mắt vào khe ngắm. "Đùng". Phương ngồi dậy phủi cát dính trên quần áo, cảm cờ lên báo hiệu đã bắn xong. Tôi cầm dù đưa theo chiều nắng che cho Phương.

- Cảm ơn anh! Ở đây nắng thật.

Phương đưa tay vén những sợi tóc mai rối lòa xòa xuống trán và hai bên thái dương. Không biết vì hồi hộp trong lúc bắn hay vì ông mặt trời muốn đùa ghẹo đôi má của Phương mà tôi nhận thấy làn da trắng ửng hồng trên khuôn mặt.

- Ý! Trời ơi! - Phương bất ngờ kêu lên - Hình như em bắn lộn bia rồi?

- Sao? Thật không? - Tôi giật mình - Bạn tưởng tượng?

- Em, em... - Phương bối rối - Em cũng không biết nữa.

- Chắc không phải đâu - Tôi trấn an tuy trong bụng cũng hoang mang lắm
- Không phải đâu!

Phương gượng cười nhưng vẻ mặt còn ngơ ngác, thần thờ. Sợ Phương suy nghĩ lung tung, tôi kiếm chuyện nói:

- Bạn học ở khoa nào vậy?

- Dạ, khoa Pháp.

Đúng như dự đoán của tôi, những người học tiếng Pháp thường rất lịch sự, dễ thương, xinh xắn, quý tộc.

- Còn anh? - Phương đã tươi lại đôi chút - Anh học khoa nào?

- Mình học khoa Đức.

Phương cười tinh quái:

- Anh là một người có cá tính, rất cương quyết và đầy nghị lực.

Tôi thú vị nghĩ Phương chắc có họ hàng với Sơlô Hô.

- Còn bạn đúng là sinh viên khoa Pháp thứ thiệt: lịch lãm, dễ thương, vui vẻ...

Chợt loa vang lên: "Báo bia".

Nhưng người làm công tác báo bia nhảy khỏi hầm trú ẩn tiến đến các bia. Bia số sáu của chúng tôi được xem xét trước tiên cùng với bia số một. Tôi liếc nhìn Phương: đôi chân mày rậm hơi chau.

Cờ vàng và đỏ từ tay người báo bia được giơ lên và bắt chéo lại: ký hiệu của điểm không. Tôi lại liếc Phương: đôi môi hồng mím chặt. Động tác cờ vàng và đỏ bắt chéo nhau được lặp lại lần thứ hai, rồi thứ ba. Lòng tôi se lại.

- Vậy là em bản qua bia số bảy rồi.

Phương thì thầm, mắt không rời khỏi người báo bia lúc này đã đến bia số bảy. Sau động tác báo điểm lần lượt phát ra. Loa báo: "Bệ số sáu bản lộn bia rồi. Bệ số bảy sẽ được ba điểm cao nhất". Tôi muốn nói gì đó để an ủi Phương, nhưng Phương đột ngột đứng dậy:

- Thôi, em đi nhé. Cảm ơn anh.

Tôi ngượng ngùng vì lời cảm ơn này:

- Không có chi, tôi...

Phương đã chạy như bay xuống phía dưới không kịp nghe tôi nói. Mà biết nói gì bây giờ, tôi cảm thấy mình có phần nào lỗi trong việc Phương phải thi lại. Ở dưới kia, Phương đang bị bạn bè bao bọc. Tôi thấy Phương phân bua gì đó với mọi người, còn các bạn nam tỏ vẻ rất quan tâm chăm sóc. Kể cũng đúng thôi, người dễ thương như Phương mà... Tim tôi tự dưng đập không bình thường, hình như có một vật gì nằm trong đó khiến tôi thấy lạ lạ. Nó không còn là quả tim thường ngày của tôi nữa.

Loa báo điểm, tôi lắng nghe dù biết trước rằng thế nào Phương cũng rớt... "Bia số sáu được mười lăm điểm, còn thừa bên bia số bảy. Đạt yêu cầu!"

o O o

- Hôm đó, nghe loa báo điểm xong tôi muốn đến chia vui với bạn, nhưng còn nhiệm vụ phải làm nên...

- Người ta đang vui mà anh đòi chia bớt. Phải nói là đến góp vui chứ. Khi buồn mới cần chia ra cho vui bớt còn lúc vui thì nên góp thêm vào cho vui hơn.

Tôi lắc đầu chịu thua cô bạn láu lỉnh. Về lại Sài Gòn tôi tìm cách gặp Phương. Phải mất một tuần tôi mới có thể nghĩ ra cái cớ cho ra vẻ "tình cờ". Tôi đi ngang cửa lớp vào lúc hết tiết, và la to:

- A! Bạn học ở đây à?

- Anh thấy không, em dở ẹc.

- Nhưng cuối cùng bạn cũng đã qua.

- Nếu em không bản lộn bia, chắc chắn điểm em cao lắm?

- Vâng, cao lắm! - Tôi giả bộ gật đầu công nhận - Điều này ra chiến trường thay vì bắn địch lại nhằm chỉ huy mà bóp cò.

Phương bật cười giòn giã.

Nhưng tôi biết, chắc còn một viên đạn thứ tư, chỉ do vô tình cướp cò, Phương đã bắn trúng tim tôi.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Mây Trắng

Hôm nay sinh nhật chị Thủy lớp trưởng, nhiều người đã tặng quà và chúc mừng chị. Anh Cao tặng bó hồng thật rực rỡ. Thăng Hùng thắc mắc "Có gì không mà tặng hoa hồng?" làm anh Cao và người nhận đỏ mặt. Chị Cúc cứu nguy kẻ bị nạn bằng triết lý: "Tặng cả bó là không có vấn đề gì, khi nào chỉ tặng một bông hồng thôi thì mới có nghĩa là...". Chị bỏ lửng câu làm cả lớp bật cười. Thăng Dũng quay qua hỏi bé Vân:

- Nếu có người tặng em một bông hồng thì sao hả Vân?

Tôi khó chịu, lo lắng không biết Vân xử trí ra sao thì cô bé đã lẹ miệng làm một tràng.

- Thì em sẽ cho là người đó quá khéo khéo, không dám bỏ tiền mua cả bó mà chỉ tặng có một bông thôi. Chơi không được!

Nhóm chúng tôi chưa dứt cơn cười do câu nói của chị Cúc thì lại cười tiếp tập hai. Dũng có vẻ què, anh chàng chữa thẹn bằng cách nịnh đầm Vân.

- Em đúng là máy vi tính, thậm chí chưa kịp bấm nút chữ đã hiện ra. Thông minh dễ sợ!

Vân cười, một nụ cười đặc thẳng như bao lần khác,

nhưng cũng không làm mất đi vẻ dễ thương đáng mến trên khuôn mặt bầu bĩnh như búp bê.

o O o

Ở lớp ngoại ngữ ban đêm của chúng tôi, Vân nhỏ tuổi nhất lớp, đang là học sinh phổ thông, nên bị chúng tôi gọi là bé Vân, còn chúng tôi những camarades (bạn học) của em thì kẻ là sinh viên, người đã đi làm. Điều nổi bật của Vân không phải vì em nhỏ nhất mà vì em luôn năng nổ, thông minh và rất... xinh. Bọn con trai mới lớn trong lớp rất thích ngắm nhìn Vân và đều ao ước được kết bạn với em (theo nghĩa người lớn). Tôi và thằng Dũng có lợi thế hơn mọi người. Còn so giữa tôi và nó thì tôi... may mắn hơn vì đã lệ miệng làm quen với Vân trước nó nên Vân dành tình cảm cho "anh Khoa" nhiều hơn "anh Dũng" (Tôi chắc thế). Tôi là sinh viên Kinh tế, còn Dũng đang học Bách khoa. Cả hai đều ngang tuổi và cũng ở năm thứ hai của đại học. Nếu nói về ngoại hình diện mạo thì... để coi. Dũng có khuôn mặt khô ngô hơn tôi, nhưng phải cái tội không được cao. "Địch thủ" của nó không đẹp trai bằng, nhưng lại có một thân hình cường tráng nhờ thừa hưởng những gien di truyền của người cha Hercule. Điểm khiếm khuyết duy nhất của hai chúng tôi giữa thời đại tân kỳ này là còn đi xế điếc, trong khi Vân sang trọng ngồi DD do mẹ chở đi học.

Tuy ngắm ngẫm ganh đua và gọi nhau là "địch thủ" nhưng bề ngoài hai đứa vẫn thân thiết và vẫn chưa dám hó hé gì. Nhìn đôi mắt tròn sắc nét, cái miệng nhỏ lúc nào cũng mở sẵn chuẩn bị đớp chát, đố thằng nào dám gan trời nói lời "đường mật". Cô bé lanh khùng khiếp, chưa bao giờ chịu thua các anh.

Tan học, Dũng và tôi rất ngạc nhiên khi thấy Vân đi ra lối nhà giữ xe. Tôi chạy theo hỏi:

- Mẹ không rước em sao?

- Dạ, không! - Vân lắc đầu mỉm cười vẻ bí mật - Em lớn rồi chứ bộ, với lại mẹ đâu có thời gian nhiều để đưa rước em hoài. Từ bữa nay em đi xe đạp.

Chúng tôi muốn nín thở vì hạnh phúc quá bất ngờ. Vậy là dịp may để tụi này chung lối về đã đến.

Bảy giờ tối, thành phố lên đèn rực rỡ. Ba chiếc xe song song dán hàng ba lẫn bánh.

- Lớp em có ai dễ thương không, "làm mai" cho tụi anh đi? - Tôi táo bạo đề nghị.

Vân hưởng ứng liền.

- Trời ơi! Bạn em xinh lắm! May quá, nó đang bị trật gân vì té nên không đi xe đạp được. Nó đang cần "tài xế". Anh nào chịu?

- Mới quen mà đã tốn tiền mua dầu nóng xoa bóp rồi Khoa ơi!

Dũng khôì hài. Bé Vân chu mỏ cãi:

- Nhưng mà nó xinh đẹp lắm!

- Đẹp cỡ em không? - Tôi thừa dịp nịnh Vân mà không sợ em nguýt - Anh chỉ ao ước em làm mai cho người nào cỡ em trở xuống thôi. Em là "maximum" rồi!

Vân chưa kịp mở miệng vặn lại thì Dũng đã ứng tác ca dao:

Mượn mình làm mối cho ta

Một người xinh đẹp như hoa giống mình!

Xe chúng tôi chạy ngang nhà hàng Phương Đông đèn sáng trưng, tôi nhận thấy đôi má Vân ửng hồng.

- Hồi nãy bài dịch hai anh mấy điểm? - Em "đánh trống lảng" - Bài đó khó quá hè!

o O o

Những đàn bướm trắng ủa ra cổng trường. Tôi hồi hộp dõi mắt tìm Vân. Em kia rồi!

- Anh Khoa! - Vân tươi cười chào tôi - Giới thiệu với anh, bạn em là Phương.

Từ nãy chỉ chăm chú nhìn Vân, giờ tôi mới nhận ra cô bạn của em bên cạnh. Gật đầu chào cô ta, tôi được tặng một ánh mắt lả lướt. Vân nói nhỏ:

- Nhỏ này nè! Anh chở nó về nhe.

Tôi đổ mồ hôi hột. Vân chơi độc thiết. Biết tôi nói giỡn mà cũng làm thiết.

- Thôi! Anh không chở đâu!

- Sao kỳ vậy? Tối hôm qua anh nói...

Cô bạn Vân liếc tôi sắc lẹm. Tà áo dài model ngúng nguẩy băng qua đường. Tôi khó xử và chột giận Vân vô cùng.

- Thôi anh về! Chào em!

Tôi đạp xe hối hả bỏ đi. Thật đáng ghét. Em kiêu quá! Biết tôi giả bộ đòi làm mai, nhưng em lại làm thật và còn giới thiệu một cô bạn "Chung Vô Diệm" trời sa đất lở như vậy.

- Anh Khoa!

Vân đuổi kịp tôi, cười khó hiểu...

- Anh kỳ quá! Làm em mất uy tín "bà mai" với bạn. Tối hôm qua anh đã thỏa thuận hôm nay em sẽ giới thiệu...

- Em đừng giả nai - Tôi bực dọc - Em biết tôi nói chơi mà!

- Em không biết, em tưởng anh nói nghiêm túc. Nếu không sao hôm nay anh đúng hẹn đến trường em?

- Tôi đến là vì... - Tôi ngập ngừng... - vì tôi muốn... được nhìn thấy em.

- Thì mỗi tuần anh em mình đã gặp nhau ba lần rồi - Vân hồn nhiên nói - Sao anh không nói trước? Lần sau đừng có nói giỡn như vậy nữa nhe!

Tôi im lặng không biết phải nói gì. Vân nhỏ giọng như tâm sự:

- Em cũng rất thích được gặp các anh, nhóm của mình vui quá hè! Bữa nào không đi học được là em buồn lắm. Em nhớ anh Cao trịnh trọng, anh Dũng hóm hỉnh, còn anh thì rất... thông minh.

Tôi cười gượng gạo, không đáp.

Vân tiếp:

- Anh trai em chán lắm, không dễ thương như mấy anh đâu, nên em rất thích được làm em của mấy anh để được nhõm nhõm và... chọc giận như sáng nay.

Tôi bật cười, bứt căng thẳng.

- Anh có chịu không? Có chịu nhận em làm em gái anh không?

Tôi không biết phải trả lời ra sao, nhưng liếc qua thấy khuôn mặt Vân đầy hy vọng nên đành gật đầu lấy lệ.

- Hay quá! Em rất cảm ơn anh và chắc anh Dũng cũng đồng ý nhận em làm em gái.

- Dĩ nhiên rồi, nó sẽ rất vui khi biết tin này.

Tôi tưởng tượng đến bộ mặt thẳng Dũng khi nghe tôi kể lại chuyện này.

- Vậy từ nay, em hứa không chọc anh như hồi nãy nữa, mà anh và anh Dũng cũng không được ghẹo em đòi làm mai như tối hôm qua nữa nghe! Thôi, móc ngoéo tay nhé!

Em đưa tay cho tôi. Chúng tôi để hai ngón tay trở siết chặt. Trông Vân hồn nhiên dễ thương quá. Em còn hai năm nữa mới học xong trung học và cả một quãng thời gian rộng lớn trước mặt. Cuộc đời đối với em hình như chỉ toàn là màu hồng. Tôi cảm thấy hổ thẹn vì những ý nghĩ không trong sáng của mình và Dũng trước đây. Không nên kéo em ra khỏi tuổi học trò hồn nhiên trong sáng của mình.

Trưa Sài Gòn nắng đổ lửa, hai anh em đạp xe bên nhau vẫn thấy lòng mát rượi. Tôi đã có một cô em gái dễ thương. "Mày cũng vậy, Dũng ạ!".

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Colette

Cô Ba tôi làm việc ở Sở Ngoại vụ, quen biết nhiều khách nước ngoài. Đầu năm nay cô sửa lại nhà, dành một phòng "xịn" nhất cho Tây mượn. Thấy tôi lông bông, ra trường chưa có việc làm, lại còn xin tiền ba mẹ đi học tiếng Anh, cô nhắc chừng:

- Hải, mà dành chút thì giờ học thêm Pháp văn nữa chứ con! Bây giờ người Pháp qua đây nhiều lắm. Hồi còn học phổ thông, nghe nói mà khá Pháp văn lắm mà. Sao giờ lại bỏ ngang?

- Cô làm như muốn học là được vậy đó - Tôi ngán ngấm - Nội tiền học Anh văn hàng tháng con phải tốn cả mấy trăm ngàn rồi. Tiếng Anh bây giờ thịnh hơn, phải ưu tiên chớ cô.

- Tao không biết, mà làm sao đó thì làm. Nếu khá, tao cho làm... gác cửa, lo nước nôi cho khách. Tao trả lương cao. Không thì tao mượn người ngoài, ráng chịu à nghe.

- Nhưng đào đâu ra tiền để học?

- Thôi được, tao trả tiền học cho mà, trừ vào lương. Ngày mai đầu tháng rồi, bắt đầu thôi.

Ngày hôm sau, tôi bị "sao quả tạ" chiếu. Thay vì đến nhà cô Ba nhận việc, nhận tiền đi ghi danh sách học Pháp văn, tôi lại bệnh, sốt li bì kéo dài đến cả tuần lễ. Vừa ngóc đầu dậy được, tôi phóng đến nhà cô Ba, lo không biết "nồi cơm" của mình đã có ai giành chưa, cô Ba làm việc với Tây nên làm việc giờ giấc, nguyên tắc lạnh lùng nên tôi dám bị "xù" rồi.

- Vô đây! Vô đây! - Vừa mở cửa thấy mặt tôi, cô 1 đã la bai bãi - Sao mà trốn biệt luôn vậy hả?

- Dạ, con bệnh - Tôi phân trần - Cô không thấy con xủng bủng, ốm như quỷ hay sao?

- Có công việc cho mày rồi, con ơi. Lên lầu mau!

Cốc! Cốc! Cốc!

- Bonjour Madame! 2

Một thiếu nữ người Âu lộ mặt ra chào cô tôi. Cô Ba xoay người, kéo tôi đang khuất sau lưng ra cho khách thấy mặt rồi nói gì đó, tôi loáng thoáng hiểu rằng cô đang giới thiệu.

- Bonjour jeune home! 3

Cô gái mỉm cười chìa tay ra cho tôi. Cô Ba khều lưng tôi nhắc. "Bonjour lại đi, cái thằng!". Tôi lập bập làm theo. Cổ lại xoắn một tràng tiếng Tây. Hai bên nói chuyện với nhau vui vẻ lắm. Còn tôi ngơ ngơ ngác ngác, thấy hai người cười tôi cũng nhếch mép cho đỡ lẻ loi. Đột nhiên cô Ba quay sang tôi:

- Đây là Colette. Nó qua đây với papa. Ba nó là kiến trúc sư làm việc trong đoàn "Architecte sans frontière". Ông đi hoài, nó ở nhà một mình thấy buồn, tội nghiệp quá.

- Nhưng mà... - Tôi hoảng vía - làm sao con nói chuyện với Colette được?

- Mấy năm ròng mầy học phổ thông, vốn tiếng Pháp bỏ đâu? Tự xoay xử lấy.

Cô Ba xuống lầu rồi, tôi nhìn Colette mỉm cười làm thân. Cô ta hỏi tôi chậm rãi về tên, tuổi đang làm việc gì. Tôi trả lời và dạn dĩ hỏi lại. Thì ra, cô ta chỉ mới 16 tuổi thôi. Nhỏ hơn tôi vài tuổi mà trông lớn bộn. Mới vài câu xã giao thấy tôi trả lời trôi chảy, Colette tưởng tôi giỏi lắm hay sao, nên bắt đầu lú lo sáo sậu. Tôi cố vận dụng mọi giác quan để hiểu. Hình như Colette kể chuyện bên Pháp, rồi về thành phố Hồ Chí Minh, rồi gì gì nữa đó. Đột nhiên cô ta thẳng lại, hỏi tôi một câu. Nghe cái gì có nager (bơi) và piscine (hồ bơi). Chắc rủ mình đi bơi. Tôi lúng túng nói không mang quần bơi theo. Colette bật cười hả hả rồi nhắc lại câu hỏi thật chậm. Thì ra cô hỏi tôi bơi có giỏi không, có hay đi bơi không. Thầy Hiếu mà biết được thằng Hải học trò giỏi của thầy ăn nói như vậy chắc là thầy kê trời. Đâu ngờ mới có một năm mà tôi quên tiếng Pháp hết ráo.

o O o

Từ từ, tôi dạn nói dù phải huơ tay múa chân mình họa Colette mới hiểu. Bữa nay chúng tôi đi mua quần áo ở chợ Sài Gòn. Colette cũng như mọi lần bận quần soóc với áo thun. Tóc cô bé hoe vàng thắt bím sau ót gọn gàng.

Trời trong veo đầy nắng, ôi sao đẹp quá! Tôi không khỏi buột miệng: Colette Culotte! Il fail beau! (Trời đẹp lắm!)

Tưởng cô ta ngó lên trời, ai dè cô lại ngó xuống... cái quần soóc đang mặc rồi phân trần: đối với cô, trời còn nóng lắm nên phải bận quần ngắn ra đường. Thấy tôi ngơ ngác, cô còn nói tiếp: nếu tôi không bằng lòng, cô sẽ lên lầu lấy quần tây dài bận. Ủa, sao kỳ vậy? Ai đá động gì đến quần dài, quần ngắn gì đâu? À... Một ý nghĩ lóe lên làm tôi ngượng chín mặt. Tôi đã gọi nhầm tên cô là Culotte (cái quần cụt). Quê quá, tôi đành nói trái đi: Trời đẹp, Colette bận Culotte xinh lắm! Cô ta "à" lên một tiếng như đã hiểu ra vấn đề. Hú hồn!

Mua đồ xong, tôi dẫn Colette về nhà tôi chơi. Thằng Nghĩa hàng xóm đứng trước cửa thấy tôi đi với người nước ngoài cứ tròn xoe mắt ra mà

nhìn. Nghe tôi giải thích "nhiệm vụ cao cả" phải dẫn Colette đi chơi, nó đòi:

- Cho em đi với!

- Mà bạn biết tiếng Pháp đâu mà đòi đi.

- Nhưng mấy hôm nay nghỉ bán cà rem ở nhà buồn quá. Cho em đi với. Em ra dẫu tay hay lắm. Em có đi thăm trại trẻ... cảm điếc một lần mà.

Tôi đồng ý. Colette vui mừng có thêm một bạn mới! Chúng tôi hẹn chiều đi bơi ở Nhà Văn hóa Lao động.

o O o

Tôi và Nghĩa đi gọi xe, Colette đứng đợi ở ngoài:

- Chị "đầm" này tên gì, anh Hải?

- Colette.

Nghĩa lẩm bẩm trong miệng. Ừ, lúc này, Colette đứng trước cửa sao bây giờ không thấy. Chúng tôi nhìn nhau lo ngại. Chợt thấy Nghĩa đưa tay chỉ:

- Kìa! Kìa anh Hải! Ở quầy bán áo tắm. Đang mua áo.

Nó chạy tới vui mừng gọi:

- Toa-lét! Toa-lét!

Trời thần! May mà Colette đang đôi co (bằng tay) với người bán hàng nên không nghe thấy. Tôi chạy theo, kéo thẳng Nghĩa nói nhỏ:

- Ông tướng ơi, cô ta tên Colette, mà lại gọi là Toilette. Mà biết Toilette là cái gì không? Là cái... cầu tiêu!

- Thiệt hôn? - Nó há hốc - Vậy mà...

Hai đứa cười hức hức, ục ục trong miệng, sợ Colette nghi, hỏi lại thì nguy quá.

o O o

Ra về, tôi gặp nhỏ bạn hồi còn đi học nên đứng lại nói chuyện, dặn Nghĩa ra lấy xe trước. Tới lúc tôi ra thì nó và Colette đang nói chuyện. Kẽ gờ tay loạn xạ trong không khí, người thì bẻ môi cong miệng giậm chân trông tức cười. Tôi đến, cả hai mừng rỡ. Nghĩa nói liền:

- Em nói xe bị xẹp bánh rồi, không chở chỉ được mà chỉ không hiểu, hỏi tùm lum!

Colette nói Nghĩa không chịu chở cô vì cô bận quần soóc, không bận quần dài nên cô đề nghị tôi tiếp tục chở cô. Tôi hỏi gặng Nghĩa:

- Mà nói sao mà Colette không hiểu?

- Em đâu biết nói gì. Em chỉ vô bánh xe nói "Banh-ta-lông". Xe em đang có "chửa", đâu dám bơm cứng, làm sao chở được. Chỉ mét gì với anh vậy?

Tôi bật cười ngặt nghẽo trước bốn con mắt ngơ ngác của hai người bạn khác ngôn ngữ. Pantalón tiếng Pháp là quần tây dài, thằng Nghĩa nói "banh-ta-lông" cộng với điệu bộ lắc đầu, chán chường của nó làm Colette hiểu lầm đến tai hại.

Tất nhiên, lại một màn giải thích toát mồ hôi.

Lúc chỉ còn hai thằng, nghe tôi giảng Nghĩa cười quá xá. Nó hứa:

- Đầu tháng em đi học Pháp văn.

- Đợi mà nói được một câu, Colette về nước mất tiêu. Chắc cô ta thắc mắc sao người mình hay để ý đến cái quần quá xá.

o O o

Hôm nay, Colette về nước. Mới có hai tháng mà tình bạn ba đứa tôi thăm thiết lắm. Colette khóc nhiều, bắt tay và mi chúng tôi để tạm biệt: hẹn gặp lại hè năm sau sẽ cùng papa qua Việt Nam chơi. Thăng Nghĩa lắp bắp:

- Co... co... lette Au revoir (nó sợ đọc nhầm tên Colette nên vừa gọi vừa suy nghĩ).

- Bon voyage!

Tôi chúc cô bạn thượng lộ bình an và hẹn gặp lại năm sau.

Colette đã vào phòng cách ly. Chúng tôi còn đứng vẫy tay hoài, nhớ đến kỷ niệm những ngày bên nhau. Chợt Nghĩa thì thầm:

- Năm tới thôi! Chị Colette ơi, em sẽ nói chuyện với chị nhiều hơn. Tức quá, em chưa kịp nói được câu gì cho hay với chị, chị Colette ơi...

Chú thích

1 Cô ấy.

2 Chào cô! (tiếng Pháp)

3 Chào chàng trai.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Củ Khoai Lang

Dù sinh ra và lớn lên ở đồng bằng sông Cửu Long nhưng chưa một lần chị em tôi nhìn thấy bông lúa, cây chuối hay chiếc xuồng Nam Bộ. Vì hồi nhỏ đến giờ, chúng tôi sống ở Sài Gòn đô thị. Có đi du lịch đây đó thì cũng Đà Lạt, Nha Trang, Vũng Tàu. Toàn là những địa điểm du lịch nổi tiếng và hiện đại. Nên kỳ này, chị Chi - bạn của chị Hai tôi rủ tụi này về quê của chị ở Phong Điền ăn giỗ, chị Hai OK ngay. Riêng tôi đang phân vân, nửa muốn đi nửa không. Tôi nghe nói ở dưới đó ghê lắm. Muối mòng, sinh lầy, cuộc sống thật nghèo nàn, lạc hậu. Đặc biệt, tôi được biết người ta đi vệ sinh bằng những cây cầu lộ thiên đặt trên những cái ao, phía dưới thả cá tra hay còn gọi là cá vồ. Thật là khủng khiếp!

Hai chị biết tôi còn ngần ngại nên thay phiên nhau làm "công tác tư tưởng". Chị Chi mở màn:

- Ê! Đồ công tử bột kia! Tụi chị con gái mà không sợ, huống gì một nam nhi như mày.

- Nam nhi gì nó. Trắng như bông gòn. Làm gì, đi đâu cũng sợ thân thể bị trầy trụa.

Chị Hai lên án không thương tiếc. Chưa kịp mở miệng "phản pháo" lại, chị Chi đã tiếp:

- Bộ cứng giữ gìn ngoại hình để thi hoa hậu hả?

Hai bà rũ ra cười. Tức đến mức không thốt nổi câu nào, tôi ngậm hột thị luôn.

Đã cơn cười, chị Hai bắt đầu sợ chọc giận tôi dữ quá, thẳng em nhõng nhẽo của chị sẽ không chịu đi nên chị xuống nước liền.

- Đi với tụi chị đi. Đàn ông con trai phải xông xáo lên chứ! Mười tám tuổi rồi còn gì. OK?

- Đành rằng ở dưới thiếu tiện nghi nhưng cũng không cực khổ lắm đâu! - Chị Chi "dụ" thêm - Mà tụi mình được ăn trái cây thỏa thích nữa.

Tôi làm thình tiếp tục nghĩ ngợi.

- Mùa này có măng cầu nè, cam nè, quýt nè... có nhãn nữa. Nhiều lắm!

Chị Chi kể liền một mạch hòng làm tôi chảy nước miếng. Vẫn thấy tôi chưa có ép phê gì. Chị Hai bực mình quát:

- Tao nè, tao là con gái, tao biết tao về quê là chân tao sẽ nạm đầy hột xoàn, bẹn đầm sẽ có nhiều trở ngại, nhưng không phải vì thế mà tao tự giam mình nơi tháp ngà. Huống gì là con trai như mày, đáng hổ thẹn!

Không biết vì sợ hai nàng sư tử cẩu xé hay vì đã bị lung lạc mà tôi buột miệng:

- Thôi được rồi! Em sẽ đi với hai chị.

Mấy bà mừng rỡ vỗ tay. Tôi ra điều kiện thêm:

- Nhưng phải chuẩn bị thuốc trừ muỗi đó!

o O o

- Xuống đây! Xuống đây! Mát lắm.

Chị Hai bận bà ba đen đang vọc nước bì bõm dưới xẻo réo gọi tôi.

- Thôi! Mấy chị tắm đi - Tôi từ chối - Em không có nực. Mai tắm luôn.

Thật ra, mồ hôi mồ kê đang thi nhau chảy rột rột khắp thân thể. Nhưng thà vậy còn hơn trằm mình ở cái rãnh nước ao tù đó.

... Đùng... Đùng... Thừa lúc tôi đang đứng xớ rớ trên bờ, chị Chi từ sau lưng bất thần xô tôi xuống nước. Được! Đã vậy thì chơi luôn. Tôi cởi phăng cái áo pull. Bắt đầu lội bì bõm. Chà, mát quá. Sương quá. Thoải mái quá. Mùi nước xông lên lơ lửng, thân quen. Tôi có cảm giác nước ở đây tuy đục vậy nhưng tắm còn đã hơn nước ở các hồ bơi trên Sài Gòn, đầy mùi hóa chất.

Nửa ngày đường mệt nhọc đã xóa sạch. Bây giờ tôi khỏe khoắn, sạch sẽ hẳn ra.

- Ê! Đói bụng không? - Chị Chi hỏi - Mình tới giờ này lỡ cỡ quá. Đâu còn cơm ăn.

- Đi chợ mua bún hay hủ tít ăn đại đi.

Chị Hai cho ý kiến. Nhưng chúng tôi kịp nhận ra mình đang ở giữa vùng sâu, đồng ruộng. Đâu có chợ như ở thị trấn. Tội nghiệp dì dượng chị Chi. Lúng túng vì bất ngờ. Thằng Hiệp - con dì dượng - cứ đòi chèo xuống ra tận ngõ ngoài mua đồ ăn. Dì còn định giết thịt con gà là phần để ngày mai đám giỗ.

- Nhà còn năm con lợn mà, nhắm gì. Mai kêu thằng Hiệp đi chợ sớm mua thêm.

Chúng tôi còn đang lúng túng vì cần dì thì đói bụng mà không cần thì đâm ra... Kỳ cục quá.

- Ai... Khoai lang... hông? Khoai ngon lắm đê... đê!

Tiếng rao bán trên xẻo nước vang lên cứu nguy mọi người.

- Ý! Đỡ quá! - Chị Chi mừng rỡ - Vậy là khỏi gà vịt gì hết. Kêu khoai lang ăn.

Nhìn mấy ngón tay trắng trẻo của mấy bà chị lựa khoai, tôi mắc cười quá. Làm gì biết ngon hay dở mà cũng làm bộ lựa lựa. Đứng buồn miệng, tôi gheo cô bán khoai:

- Cho tôi theo bán với cô nhe!

Không ngược lên, cô lầm bầm:

- Mình ên tui còn nuôi hồng nôi, cho anh theo lấy cái gì ăn.

Nhìn khuôn mặt bầu bấu đen nhẻm và giọng nói tỉnh rụi của cô, ai cũng phì cười. Chị Chi nói:

- Không sao đâu em! Thằng này nó ăn ít lắm. Mỗi ngày em cho nó hai củ khoai là đủ rồi.

Lúc này, cô mới ngẩng lên nhìn tôi. Khuôn mặt trẻ con sớm vất vả thoáng một nụ cười rồi lỏn lẻn cúi xuống tay mân mê củ khoai.

Chiếc xuồng đẩy khoai và cô chủ của nó đã đi xa, tôi vẫn còn lóng ngóng trên bờ nhìn theo. Cái lưng áo nâu bạc màu giữa trưa nắng gắt làm tôi lóa mắt. Một cảm giác dâng lên, đầy thương cảm. Tội nghiệp em!

o O o

Đồng ruộng, vườn cây, tàu dừa dấp dấp lùi lại phía sau. Tôi tiếc nuối muốn níu kéo tất cả cùng theo xe về Sài Gòn. Ba ngày ít ỏi ở đây đủ để tôi hiểu và yêu thương hương đồng gió nội. Tình cảm chất phác, đôn hậu và hiếu khách của gia đình di dượng chị Chi thật xúc động. Những ly nước dừa mát lạnh, trái mận chua chấm muối ớt với Hiệp hình như vẫn còn đây hương vị nơi môi. Tôi yêu tất cả ở đây, con người, cảnh vật, trời mây... Và...

và tôi cũng yêu em. Củ khoai lang thương mến ơi! Em chỉ là một cô bé mới lớn, đang tuổi vui chơi, mơ mộng, nhưng giữa sông nước, mưa nắng và những củ khoai lang màu đất, không biết em có mong ước điều gì? Thôi, để anh ao ước và mơ mộng thay em nhé. Anh muốn quê hương mình ngày một xinh đẹp hơn. Cuộc sống nơi thôn quê ngày càng sung túc hơn. Anh sáng văn minh sẽ soi rọi đến những căn nhà lá chong đèn dầu, đến những ngôi trường vách đất mái dột nát, đến những đứa trẻ, những bạn bè đồng lứa với em với Hiệp. Em sẽ được học hành đọc sách báo. Hiệp sẽ được quan tâm đến những năng khiếu bị chôn vùi trong hang ếch, mương cá bấy lâu nay. Và... và bao nhiêu dự án tốt đẹp hiện lên trong đầu tôi. Tôi sẽ trở lại nơi đây nhiều lần nữa, không phải vì sức hút của lời hứa hẹn được ăn cá lóc nướng trui hay ếch tươi lăn bột của Hiệp mà vì tôi sẽ xây dựng nơi đây đẹp hơn, văn minh hơn. Tôi đã quyết định rồi. Mình sẽ thi vào đại học nông lâm. Sẽ là người giúp đỡ cuộc sống và phục vụ miền quê Nam Bộ chất phác.

Em có chịu vậy không, củ khoai lang thương mến?

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Sống Nửa Cuộc Đời

Cầm tờ danh sách lớp trên tay tôi nói với Cỏ May:

- Biết điểm grammaire chưa? Tao vừa đến nhà cô Phi lấy tối qua.
- Tao mấy điểm? - Nó hỏi tôi, gương mặt hồi hộp căng thẳng - Và mày?
- Tao bảy điểm, còn mày tám.

Gương mặt Cỏ May giãn ra, nó thở hắt nhẹ nhõm, mỉm cười hạnh phúc, vậy mà còn giả bộ hỏi lại:

- Thiệt hả? Tao tám điểm hả?
- Không sai. Nhưng chớ vội mừng. May ơi! - Tôi độc ác - Có người con cao điểm hơn mày, lão Đáng chín điểm rưỡi lận.

Tôi đắc thắng quay đi không thèm nhìn gương mặt nó có diễn biến tâm lý như thế nào. Nghe sau lưng tiếng cười chế giễu của bạn bè dành cho nó.

Tôi không thích Cỏ May chọn trường Đại học Tổng hợp để theo học dài lâu. Nó đậu cả ba trường: Ngoại thương, Tổng hợp và Sư phạm. Bỏ Sư phạm là điều dễ hiểu. Còn việc Cỏ May chê Ngoại thương thì hơi lạ. Đây là trường đại học đang rất tốt mà. Tôi không quan tâm đến việc Cỏ May thích học trường nào và tại sao. Điều tôi khó chịu nhất khi hay tin nó học Tổng hợp là vì tôi không muốn lại tiếp tục đối đầu với nó. Tôi cũng chọn Tổng hợp và như thế có nghĩa là chúng tôi vẫn có duyên với nhau. Nhưng tôi không thích cách nói như thế. Đúng hơn phải nói là: "Thật vô duyên khi hai đứa vẫn sẽ còn gặp nhau dài dài trong bốn năm học đại học".

Trước khi thi đại học, tôi và Cỏ May cùng luyện thi một thầy. Dù là học thêm nhưng chúng tôi luôn có những buổi làm bài kiểm tra lấy điểm. Thầy sẽ đọc điểm từ cao xuống thấp trước lớp. Ai thủ khoa sẽ được thấy biểu dương và cho kẹo. Lớp chúng tôi gồm 10 người. Số người thường xuyên đạt điểm cao nhất rơi vào Trang, Cỏ May và tôi. Lúc đầu, không khí hoan hỉ vào mỗi lần kiểm tra còn thu hút tôi. Càng về sau tôi càng chán. Trong lúc làm bài, chúng tôi hay tham khảo ý kiến của nhau, tôi để ý thấy Dỏ May hay hỏi và lắng nghe mọi người hơn là chỉ cho mọi người. Tôi bị nó chỉ sai mấy lần. Lúc đầu tôi không để ý nhưng dần dần tôi nhận ra chân tướng của nó. Trang cũng bị nó chơi cho mấy vở. Chúng tôi bực nó vô cùng. Chỉ là học thêm, vài viên kẹo khích lệ cho thêm tinh thần học tập mà Cỏ May có những hành động cứ như con nít cấp một, so kè từng một phần tư điểm. Bữa nào nó đạt thủ khoa, gương mặt nó ngời hạnh phúc nhưng bảo đảm là không hề có sự tự hào thể hiện trong mắt nó. Nó hay tránh nhìn chúng tôi. Nó biết, chúng tôi không phục nó. Nó cao điểm nhất, tôi bực mình đã đành, mà lúc tôi được thầy cho kẹo, tôi càng bực hơn. Nó mượn bài làm của tôi, so sánh từng chữ một với bài nó, cố tìm ra lỗi sai, nó hy vọng thầy sơ suất, và, có khi nó thành công. Nếu tìm mãi không ra chỗ nào có thể bị trừ điểm, nó đành chấp nhận ngôi vị của tôi, rồi khen: "Giỏi quá mờ... ời". Cái giọng kéo dài ra đầy châm chích. Chính tại vì Cỏ May mà tôi đâm ghét cái màn phát kẹo cho thủ khoa. Tôi và Trang giống tính nhau hơn, chúng tôi xích lại gần nhau và cùng khinh ghét Cỏ May. Cả ba chúng tôi đều thích Pháp văn và đều mong muốn vào học trường đại học Tổng hợp. Trang dự thi ba trường giống Cỏ May, còn tôi không thích Ngoại thương nên không thi. Cả ba đều đã đậu vào những trường chúng tôi đã nộp đơn và như ý trời, cả ba đều chọn Tổng hợp. Nhưng thà tôi thấp điểm hơn Cỏ May có lẽ tốt hơn. Loay hoay thế nào, tôi và nó lại cùng một điểm và cùng được khoa chọn làm lớp phó. Thật đúng là sự đời, càng ghét nhau lại càng bị bó buộc nhau. Tôi khôn ngoan chịu lép vế Cỏ May khi tự nguyện làm lớp phó tài chính lo chuyện bếp núc, nhường cho nó chức lớp phó học tập đầy oai phong. Vậy mà cũng đâu có yên!

Lớp chúng tôi có một thầy giáo - đàn anh - trẻ măng, chỉ lớn hơn chúng tôi năm tuổi. Thời buổi thiếu giáo sư nên các khoa theo phương hướng "cử nhân đào tạo cử nhân". Sinh viên ra trường loại xuất sắc được giữ lại trường để giảng dạy và đào tạo lại cho lứa sinh viên đàn em. Thầy trò chênh lệch tuổi nhau không bao nhiêu, dĩ nhiên sinh ra lắm chuyện. Lớp chọc tôi với thầy, chọc chơi cho vui thôi vì tôi hay bưng nước cho thầy, đó là nhiệm vụ của lớp phó tài chính. Dần dà, Cỏ May đâm hồi hận vì nhận làm lớp phó học tập. Như tôi, tuy công việc có mệt hơn nhưng gần gũi và dễ thân thiện với thầy cô hơn.

Cỏ May đợi tôi ở bãi giữ xe, vùng vắng hời:

- Mà nói chuyện gì với thầy mà lâu quá vậy?

- Ủa, sao không về đi mà còn đứng đây? - Tôi không vội trả lời, thủng thỉnh hỏi lại nó.

- Tao muốn biết mà và thầy nói chuyện gì mà lâu quá.

Cỏ May lặp lại yêu cầu. Gương mặt căng thẳng, nó giậm chân một cách không kiên nhẫn.

- Chuyện gì hả? - Tôi mỉm cười bí mật - Chuyện...

- Gì?

- Ủa, mà chuyện gì mà hỏi chi vậy? - Tôi đổi thái độ làm nó cụt hứng - Đâu có liên quan gì đến mà.

Nó thờ mặt ra, đờ bưng. Tôi mặc kệ nó, dắt xe ra cổng. Nó chạy theo năn nỉ:

- Tao muốn biết mà, nói đi!

- Ngộ quá! - Tôi giả bộ gắt - Chuyện riêng tư của tao với thầy, hông lẽ nói ra cho mày biết. Mà tại sao mày cứ nhất định phải biết?

- Ở... ở...

Cỏ May âm ự. Tôi nói nhanh:

- Thầy hẹn tao trưa mai vô thư viện thầy chỉ cho một vài tiếng lóng mới nhất và sau đó...

- Je suis jalouse!

Cỏ May bất thần hét lên. Tôi nhấn bàn đạp và trả lời nói:

- Je suis désolée!

Tôi mỉm cười nghĩ rằng nó đang đau khổ. Tôi cũng không ngờ mình ác đến như vậy. Thật ra thầy không bạo gan đến mức hẹn tôi trưa mai vô thư viện. Tôi giữ thầy lại sau buổi dạy để hỏi một số tài liệu cho lớp với cương vị một lớp phó, thầy trả lời "để coi". Chỉ có vậy thôi. Còn nói chuyện lâu hay mau chắc là do Cỏ May quá nóng ruột mà nhận thấy thế. Con nhỏ khùng thật là khùng. Tôi biết Cỏ May yêu thích việc học và những con điểm hơn cả. Chuyện tình cảm rắc rối nó không quan tâm. Sở dĩ nó nói "Je suis jalouse!" là vì nó sợ thầy mến tôi hơn nó, thầy để ý tôi hơn nó, tôi nổi bật hơn nó.

- Tao nhường thầy cho mày đó! - Tôi làm bộ nhân đạo - Đừng có buồn nữa, tao cho đó.

Cỏ May không hẳn là vui mừng, nhưng nó tươi ngay nét mặt. Chỉ tội cho thầy, khi không bị hai chúng tôi đem ra nhường cho nhau. Ông mà biết được cái trò này chắc tôi chết sớm. Tại thầy không là của tôi, chứ không ai ngu gì đem nhường cho Cỏ May. Thấy nó bệnh suyễn, mặt mày cứ dại dại do mất ngủ, nó sợ thua mọi người nên không dám nghỉ học, tôi đâm thương

hại. Chấp làm gì một con người đáng thương như nó. Nó muốn danh tôi cho nó chút danh. Thì thầy đó. Cứ cho là của nó đi, có chết ai đâu.

Tôi nhường nó mãi, chịu nó mãi rồi thì cũng quen. Nhưng đến kỳ thi học kỳ nó lại làm tôi bực. Lúc nào mặt cũng xanh lè, ngơ ngáo lo sợ. Nó nói chưa học hành gì hết, nó sợ phải thi lại, nó sợ má nó la. Nhưng tôi biết nó sợ không cao điểm nhất lớp. Trang, tôi và vài bạn cùng lò luyện thi biết nó quá nên không ai hỏi bài nó. Chỉ tội cho vài chú nai ngơ ngác bị nó chỉ sai. Lần nào nghe đọc điểm nó cũng sợ, sợ ít điểm hơn Trang và tôi, sợ không cao điểm hơn lão Đáng lớp trưởng, Cỏ May đáng thương sống triền miên trong nỗi sợ hãi bị thua người khác. Dù học kỳ một nó có tổng số điểm cao nhất lớp, sang học kỳ hai nó vẫn quyết tâm chỉ có học và học. Nó học quên chơi, học quên sống. Điểm Cỏ May cao hơn tôi thật nhưng không nhiều, trong khi nó phải bỏ ra quá nhiều thời gian cho việc học và lo sợ. Học kỳ hai nó tiếp tục vào kỳ thi với nỗi sợ hãi không giữ được danh hiệu cũ của học kỳ rồi, lo sợ kẻ khác giành ngôi vị của mình. May thay, Cỏ May lại vẫn nhất lớp. Nhưng nhìn khuôn mặt dài dại của nó, ánh mắt lo sợ mỗi khi làm bài và nhận điểm, tôi cứ xót xa thế nào. Tôi không còn ghét và luôn chọc ghẹo nó. Nếu một năm trước đây, tôi so kè với nó từng điểm và hạnh phúc nhìn nó đau khổ thì bây giờ ngược lại, tôi sẵn sàng chịu thua nó, miễn nó đừng lo sợ nữa. Tôi hào phóng đến không ngờ.

Đành rằng chuyện học phải có động lực thúc đẩy, phải có ganh đua với nhau. Sự hồi hộp trong các kỳ thi không thể nào tránh, Cỏ May thông minh, chăm chỉ, học giỏi, tiếc rằng nó không thể nào trở thành nhân tài được vì nó luôn sống trong sợ hãi. Mà theo tôi, sống trong sợ hãi là sống nửa cuộc đời. Một nhân tài không thể chỉ sống có nửa cuộc đời. Tiếc thay cho một Cỏ May, những tưởng có thể trở thành người tài lại chỉ có nửa cuộc đời để sống, một nửa kia đã bị sự sợ hãi chiếm dụng.

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Ngôi Sao Của Tôi

- Thành công rồi! Thành công rồi, Mai ơi!

Nghe tôi la thất thanh, con Mai từ trên lầu chạy xuống ngõ ngác, dí cho nó tờ báo Điện Ảnh, vui sướng kể lễ:

- Hình mày được đăng rồi đây, vậy là mày được người ta cho vào học khóa đào tạo diễn viên vào cuối tháng tới. Chà! Đã nhe! Sau này nổi tiếng đừng có quên con Ly này nhe!

Mai giật tờ báo, lật nhanh ra mục "Những gương mặt triển vọng" rồi thần người ra ngắm ba tấm hình của mình đăng trên đó. Nó tủm tủm cười, trong lòng chắc đang khoái mê tơi vì mắt nó long lanh sáng ngời. Nó đẹp như vậy, sau này thế nào cũng trở thành một ngôi sao.

- Mày đái tao cái gì đi chứ! - Tôi đề nghị - Tao nghĩ ra chuyện này, làm hết cho mày từ A đến Z, bây giờ thành công rồi phải hậu tạ sao coi cho được chứ!

- Ừ! Từ từ rồi tính, làm sao tao xù mày được mà lo - Mai lại tủm tủm cười
- Thật tao không ngờ đó.

Mai là đứa bạn thân học chung với tôi từ hồi cấp I, nhà lại gần nhau nên hai đứa coi nhau còn hơn chị em ruột. Mai dễ thương, mặt nó thanh thanh, nước da trắng hồng, mắt mũi miệng đều hài hòa đẹp cả. Rất nhiều người khen nó đẹp, nó lại thông minh lanh lẹn, vì thế hầu hết phong trào tập thể nào nó cũng tham gia. Ngoài ra, nó còn là diễn viên chính của lớp, đóng toàn những vai thuộc loại khó diễn. Một người như nó thật thích hợp để tôi tiến cử vào trang Những gương mặt triển vọng của báo Điện Ảnh. Mấy đứa

khác được đăng trên báo đâu có đẹp bằng Mai, thấy nhà quê và sến gì đâu. Lại còn trình độ văn hóa "9/12" hay bố túc văn hóa "12/12". Trong khi đó, Mai của tôi đã là sinh viên năm học I, học hệ chính quy đảng hoàng.

Đầu tiên, tôi phát hiện nhỏ Trang - học chung với hai đứa hồi lớp 6, bị ở lại lớp rồi nghỉ luôn - được đăng hình trên báo, tôi nhất quyết phải bắt Mai cũng phải đạt được như vậy. Mới đầu nó cười ruồi, bàn ra:

- Thôi đi mà ơi! Tao thấy chuyện này kỳ quá hà. Người quen thấy tao trên báo chắc cười dữ lắm. Vả lại, chưa chắc người ta chịu đăng.

Sau tôi thuyết phục nó thử một lần cho vui, thế giới điện ảnh cũng lãng mạn và có cái hay riêng của nó. Mai suy nghĩ giây lát rồi tuyên bố:

- Tao không có thời giờ làm ba cái chuyện hồng giống ai này. Nếu mà thích thì tự mà lựa hình tao ra rửa thêm rồi gửi đi đâu đó thì gửi.

Được lời như mở tấm lòng, tôi hăng hái bắt tay vào kế hoạch và chờ đợi từng ngày báo ra. Trong khi đó, Mai vẫn bình chân như vại, chẳng thêm quan tâm hay hồi hộp tí gì. Vậy mà bây giờ nó là người được hưởng vinh quang. Chơi với nó nhiều năm, tôi bị tâm trạng "mừng mừng tủi tủi" này hoài. Chỉ mong sau này nó thành ngôi sao, nó cho tôi xách va-li cho nó chứ không phải là một gã con trai nào khác xí phần thì tôi cũng vui lòng.

o O o

Chúng tôi lú lú rú rú dắt xe ra khỏi cổng trường, hôm nay Mai vào lớp học diễn xuất điện ảnh. Chúng tôi đành cúp học hai tiết sau vì hôm nay là ngày đầu tiên không thể vắng mặt. Mai ăn vận cũng bình thường như mọi ngày, gương mặt lại lạt nhách không một chút nước màu. Tôi sợ với bề ngoài như vậy, nó sẽ chìm trong mớ người lòe loẹt. Quả như tôi dự đoán, người ta đi nhập học như đi trẩy hội, quần xanh lá chuối non, áo thun bó vàng khè, váy xòe màu da cam trông xanh đỏ vô cùng.

Mai vào lớp một mình còn tôi ngồi ngoài sân chờ đợi. Cùng cảnh ngồi hành lang như tôi có mấy thằng con trai ăn mặc văn vện, có kẻ tóc húi gần trọc, có người cột túm đằng sau. Bọn chúng nó chờ bố đây mà. May mà tôi trông cù lần nên chẳng ai để ý. Một tiếng hai mươi phút cuối cùng cũng chấm dứt, Mai chui ra đầu tiên, nắm tay tôi kéo mạnh:

- Về nhanh lên! Tao nghệt thờ quá!

Thì ra nó bị mùi nước hoa rẻ tiền của thiên hạ xài vô tội vạ và mùi thuốc lá phun ra không ngớt dù đang ngồi trong phòng máy lạnh. Nó đau khổ chịu trận suốt thời gian đó, tội nghiệp Mai bé bỏng của tôi. Nó có vẻ nản giọng nói khàn khàn chắc vì đau họng. Nó hơi có ý trách tôi lôi nó vào trò này.

- Tao thấy cái lớp này xô bồ quá, tuyền vào chỉ qua hình chứ không qua năng khiếu diễn xuất. Trên bảng lại ghi "Đón chào những ngôi sao điện ảnh hôm nay và ngày mai", nổ văng miếng luôn. Đây là môi trường nuôi dưỡng lòng ham muốn được đóng phim thôi. Ngôi sao cái nỗi gì! Chán!

Nó làm tôi cũng què, hóa ra công của tôi đổ sông đổ bể cả hay sao, tôi cố vớt vát:

- Thì chỉ mới là hôm đầu tiên thôi mà, người ta đã bắt đầu đầu mà mà mà nóng dữ!

- Khởi đầu đã thấy oải, làm sao dạy cho ra trò. A, mà tao quên kể với mà: ông thầy phụ trách bầu ba cán sự lớp. Ông cho một anh tướng cao ráo - chắc là người mẫu - làm lớp trưởng, một cô khác mặt quen quen, chắc có đóng phim karaoke - làm lớp phó. Ông nói bầu như vậy để người ta nhìn vào lớp là đã thấy nhân tài. Còn một chức nữa, quan trọng lắm, đó là "cán bộ ngoại giao", ông đọc tên tao lên, nói thấy trong hồ sơ tao khai là sinh viên khoa tiếng Anh nên sẽ giao tao làm chức này.

- Vậy là ngon rồi! - Tôi la lên hào hứng - Mà được coi trọng rồi còn gì!

- Nghe kể tiếp nè! Thầy vẽ ra viễn cảnh sau có nhiều đoàn phim ngoại quốc vào Việt Nam hợp tác làm phim, họ sẽ cần đến nhưng "ngôi sao" của lớp nên nhiệm vụ của "cán bộ ngoại giao" là lôi cuốn họ chọn người trong lớp. Có một anh đẹp trai lắm, học năm cuối khoa Pháp trường mình cũng được giữ chức cán bộ như tao. Còn một anh nữa là sinh viên kiến trúc và một chị là sinh viên ngoại thương. Hết rồi đó.

- Vậy mà có tính theo học không?

- Thì kệ! - Mai ngập ngừng - Lỡ ham vui rồi thì theo học thử coi sao. Nếu chán quá thì nghỉ.

o O o

Mai theo học được sáu buổi rồi quyết định nghỉ luôn. Nó nói mấy người khác cũng nghỉ rồi. Tôi hỏi mấy người khác là ai. Mai trả lời là những sinh viên nó đã kể cho tôi. Anh sinh viên khoa Pháp học được ba buổi đã nghỉ. Lớp bây giờ chẳng còn ai "coi được", chỉ còn lại "tụi đào kép rùng mỡ" mà thôi. Tôi cũng không khuyên nó theo học để cho tôi có cơ hội được xách va-li nữa, thấy tinh thần nó xuống lắm rồi. Mỗi tuần học một ngày thứ năm, bắt đầu lúc chín giờ. Mai đi học hai tiết đầu ở trường chung với tôi, hai tiết sau nó nghỉ để qua bên "lớp các ngôi sao" học. Lần nào về nó cũng kể cho tôi nghe toàn những chuyện ngán ngấm. Nào là thầy hay thì chỉ dạy có vài tiết còn thầy dở cứ chường mặt ra hoài. Hỏi nó thầy dở là ai nó cười nửa miệng:

- Là mấy ông anh bà chị diễn viên nổi tiếng, hết vai diễn thì vô lớp làm "thầy" ngồi nói chuyện trên trời dưới đất về những bộ phim "thầy" đã đóng. Toàn là nổ văng trời. Nghe bực mình không chịu được. Lại còn văng tục nữa chứ. Vậy mà mấy đứa trong lớp cứ xúm vô nịnh nọt, chụp hình thật điệu để đưa cho "thầy", hy vọng có cơ may được đóng phim. Tụi nó đi học chưng diện hết biết, son phấn dữ dội mong được lọt mắt xanh "mấy thầy". Còn tao, mà thấy rồi đó, sao tao giống họ được. Đám sinh viên ngồi riêng

ra một góc, thái độ uể oải, lạnh lùng càng làm cho mọi người trong lớp ghét, "thầy cô" cũng không ưa.

Tôi khuyên nó nên hòa đồng với mọi người, đừng để người ta coi là có học rồi làm phách. Nó phân bua là nó muốn hòa đồng lắm nhưng không được. Muốn giống mọi người thì đi học phải lòe loẹt, phải chụp hình thật nhiều để trao đổi nhau, để đưa cho "thầy cô" giới thiệu với các đạo diễn, phải tối tối cùng mọi người đi vũ trường, đi cà phê máy lạnh.

- Mà coi, làm sao mà tao làm được những chuyện như vậy được. Chưa nói đến chuyện phải nịnh bợ thẳng cha lớp trưởng để mỗi lần tuyển diễn viên quần chúng, thẳng chả ghi tên mình vô danh sách. Người thì cao ráo đẹp đẽ nhưng bụng dạ hẹp hòi tiểu nhân dễ sợ.

Vậy là Mai nghỉ học "lớp ngôi sao". Nó xin lỗi tôi và viết một lá thư đầy lý do phải học nhiều gửi cho thầy phụ trách. Nó áy náy nói thầy coi trọng nhóm sinh viên lắm, rất mong nhóm này theo học tới ngày cuối. Bây giờ rủ nhau nghỉ hết, chắc thầy thất vọng lắm. Mai chặc lưỡi:

- Đành vậy, chớ theo hoài mất thời gian mà số phận thì phù du quá, chỉ có làm diễn viên quần chúng còn khó khăn nữa là.

o O o

Chuyện Mai theo học rồi bỏ học cái lớp phù du ấy diễn ra lúc chúng tôi mới vào đại học, còn bây giờ chúng tôi đã ra trường. Thịnh thoảng Mai nhìn thấy những bạn học chung thuở đó xuất hiện trên cách show quảng cáo trên đài truyền hình, trên các băng ca nhạc karaoke. Anh lớp trưởng khá quan hơn vì thấy có mặt trong một số vai phụ của các bộ phim truyền hình nhiều tập. Mai và tôi hầu như chẳng còn ai nhắc đến cái lớp ấy nữa, lâu quá rồi mà. Thế rồi - tối nay Mai ghé nhà tôi sau buổi học thêm đại học ban đêm, nó đột nhiên buồn rầu hỏi tôi có còn nhớ đến cái "lớp ngôi sao" dạo đó với những học viên lòe loẹt không.

- Thật không ngờ cuộc đời này bất công quá! - Mai

thở dài buồn bực - Sáng hôm nay tao đi phiên dịch cho công ty tao với một công ty quảng cáo của Anh. Tao gặp con nhỏ Trang học chung lớp sáu với tao và mày. Con nhỏ bây giờ khá lắm, nó làm người mẫu chuyên nghiệp, lại được công ty quảng cáo này mời đóng đoạn phim ngắn cho công ty của tao. Mày biết không Ly, chỉ làm việc có ba ngày thôi mà nó được trả một-ngàn-đô-la. Mày nghe rõ chưa? Một-ngàn-đô-la chỉ cho cho ba ngày làm việc với một cái đầu lớp sáu.

Mai nuốt nước miếng nghe "ực" thật to:

- Tốt nghiệp đại học loại khá như tao với mày mà cũng không bằng nó. Tao lại còn cố gắng theo học thêm một cái đại học tại chức mệt phờ râu như vậy cũng không bằng nó. Vậy mà ngày đó tao cho cái lớp đó là phù du...

Mai ngớ ngẩn ngời cười, miệng méo xẹo. Tôi nắm tay nó, lòng chùng xuống:

- Nhưng nếu bây giờ được chọn lựa, mày vẫn sẽ đi theo con đường như ngày hôm nay, phải không?

HÈ CỦA CÔ BÉ MẮT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Một Ca Cấp Cứu

Hằng phóng nhanh con ngựa lùn như bay trên đường phố. "Chắc cô bắt đầu dạy rồi! Chà, mình dậy quá xá trễ, mười lăm phút chứ ít sao!".

Hằng dắt xe vào sân nhà cô. Ủa, hôm nay sao tụi nó toàn đi xế điếc không vậy nè? Bãi xe có mới chiếc Chaly của Hằng là xế nổ thôi.

- Sao Hằng đi trễ vậy? - Cô quay ra.
- Dạ tại... hì hì... em mắc... ngủ. - Hằng lỏn lển cười.
- Ê, Hằng vô rồi kìa!
- Trời, may quá. Tưởng bỏ nghỉ rồi chớ!
- Đợi Hằng này giờ đó nghe!

Sao bỗng dừng trưa nay tụi nó quan tâm đến mình dữ vậy. Hằng hơi ngạc nhiên. Nhưng nhìn những khuôn mặt mừng rỡ của đám bạn nhỏ cảm động lắm. Chỉ trừ một cái mặt thấy ghét. Nhỏ hờ hững liếc qua rồi kéo ghế ngồi xuống nghe cô giảng.

o O o

- Thôi, cả lớp nghỉ hén!

Cô vừa tuyên bố xong; cả nhóm xếp tập lại rào rào chuẩn bị dọt.

- Ối, đau quá, chết tui rồi!

Thì ra hẳn - chính "cái mặt thấy ghét" đang ôm bụng nhăn nhó. Hằng quay lại nhìn lo lắng. Nhỏ thoáng thấy Bích Ngọc bụm miệng cười. Vô duyên quá, người ta đau đớn mà nó cười.

- Dương sao vậy? - Cô chăm chú hỏi.

- Cô ơi, em bị... Ui da... đau quá!

- Dương ơi, đau bụng... ỉn hả?

Tuyết Anh pha trò khiến cả lũ cười rần. Hẳn cũng nhếch mép cười cho đỡ ỉn, trông thâm sâu quá.

- Thôi không giỡn nữa - Cô lo lắng - Hồng chừng Dương bị đau bao tử đó. Đau lắm không em?

- Dạ... có... đau bên phải đấy!

- Chết rồi. - Quân la to - Vậy là đau ruột dư!

- Đúng rồi! - Lũ con gái nhao nhao - Về nhà ỉn rồi kêu ba má đưa vô bệnh viện mổ ngay. Để lâu là "tiêu" đó.

- Dương bữa nay đi xe gì? - Cô hỏi.

- Nó quá giang em, cô ơi! - Quân trả lời thay.

- Em đi xe gì?

- Xe đạp cuộc. Nó ngồi ở thanh ngang. Giờ nó đau bụng, em e ngồi không nổi!

- Em nào có xe máy, chở bạn về đi!

- Bữa nay, em đi xe đạp! - Mấy cái mồm cũng nhao nhao lên.

Lan Phương chỉ Hằng này giờ đứng im re:

- Hằng có xe Chaly nè cô.

- Vậy em chở Dương về nghen.

- Dạ... em...

Hằng thấy cả bọn chăm chú nhìn nhỏ chờ đợi, hồi hộp. Cả cô giáo cũng thế. Nếu Hằng từ chối mọi người sẽ nói gì? Hơn nữa, nhỏ không đành lòng nhìn hần nhó.

- Dạ, cũng được. - Hằng quyết định.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. "Cục tức" lại dâng lên cổ Hằng. Tại sao cả lũ rủ nhau đi xe đạp làm gì? Tự nhiên đang giận nhau mà phải ngồi chung xe.

- Ngồi cho chắc nghen. Dương! - Cô nhắc - Sát vào đi, coi chừng té đó. Xe gì mà cái yên có chút xíu.

- Ôm cho chắc đi mầy! - Quân ra lệnh.

- Cẩn thận nghen, ngồi sát nghen. Hằng chạy nhanh lên nghen!

Cả lũ con gái tíu tít dặn dò. Dương làm theo như một cái máy. Hằng nở một nụ cười thiếu nảo với tâm trạng rối bời. Kẹt quá! Tội nghiệp chú ngựa lùn hôm nay phải đèo bồng.

- Nè, xích ra đi, không có té đâu!

- Ôi da, đau quá Hằng ơi! Gì mà dữ vậy?

- Vịn yên xe, đừng có ôm người ta à nghen.

Con ngựa phóng vù vù.

- Chạy chậm thôi Hằng ơi!

- Về lẹ đi còn vô bệnh viện.

- Nhưng Hằng không cho Dương... ôm, lại chạy nhanh rùi Dương rớt rồi sao?

- Thì... thì... kệ Dương chứ!

- Trời ạ!!!

o O o

- Thôi, xuống đi. Kêu cửa giùm cho.

- Khoan đã...

- Không đau nữa sao mà còn chần chừ?

- Hết rồi.

Hằng trợn mắt:

- Cái gì lẹ vậy?

- Ờ.

- Không đau ruột dư à?

- Không, không có.

- Vậy là sao? - Hằng ngơ ngác.

- Hằng ơi! Huề nghen. Đừng có giận Dương nghen!

- Hừ... Dám xí gạt phải hôn?

- Đâu có! - Hấn lúng túng - Dương chỉ muốn tụi mình đừng giận nhau nữa.

Hằng bực tức quay xe, đạp máy.

- Hằng ơi khoan đã... - Hấn khổ sở - Hằng không chịu huề sao? Không lẽ...

- Không lẽ gì?

- Không lẽ các bạn hy sinh... đạp xe giữa trưa nắng, đi học thêm cho Dương có cơ hội... làm lành với Hằng mà không có kết quả sao?

- Trời, cả bọn hè nhau gạt người ta.

- Đâu có, còn có cô nữa.

- Cô sao?

- Cũng... đóng kịch luôn.

- Trời đất!

- Huề nghe Hằng, ai cũng hết lòng... Chẳng lẽ là công dã tràng sao?

- Ờ, thì... thì... thôi!

Hằng rồ ga vọt đi. Hấn buồn rầu nhìn theo. Nhưng mà kìa, Hằng quay lại nhìn gã mỉm cười. U-ra! Thành công rồi, tụi... bây... ời!

HÈ CỦA CÔ BÉ MẤT GỐC

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hè Của Cô Bé Mất Gốc

Năm nay thời tiết thất thường, mới đầu hè trời đã trở nóng hầm hập suốt ngày. Grenoble nằm giữa những ngọn núi nên mùa đông cực lạnh và mùa hè thì phỏng da. Hà một mình vắt cái khăn tắm trên vai đi bộ đến hồ bơi. Tóc nó thắt thành hai bím làm khuôn mặt mười sáu nhìn như con nít Tây mười tuổi. Vóc dáng trẻ thơ nhưng bạn bè ít ai biết Hà là đứa khổ tâm. Ba Hà vừa la mắng nó vì tội nói tiếng Việt sai be bét và lảm lì không chịu nói chuyện với bà nội. Hà không hiểu tại sao ba nó nổi giận khi nó trả lời: "Con vừa giặt tay cho bà xong". Ba cho nó là đồ mất gốc. Ba cho nó là đồ mất gốc, có một chữ "rửa tay" mà nói không xong.

Hồ bơi đông nghịt người. Lớp đang vùng vẫy trong làn nước mát, lớp năm xếp cá mè trên bờ phơi nắng để có làn da nâu. Hà leo lên cầu nhún, nó dậm chân lấy đà cho cú rơi tự do vào lòng nước xanh lơ. Lúc nghe tiếng "chùm", Hà mơ hồ mình vừa đè lên vật gì đó. Một anh chàng trôi lên ho sặc sụa. Hà biết mình suýt gây ra "án mạng" nên búng chân trườn xuống nước mất dạng. Nhưng đã trễ, nạn nhân chết hụt kịp nhìn thấy hai bím tóc màu đen nổi bật.

Sáng hôm sau Hà lại một mình vắt khăn trên vai đến hồ bơi. Bạn bè nó theo gia đình xuống miền Nam tắm biển hay du lịch nước ngoài hết cả. Con nhỏ Natalie đi Việt Nam. Nó hứa khi nào về sẽ đem cho cô bạn gốc Việt chưa một lần đặt chân lên dải đất này thật nhiều quà của xứ sở nhiệt đới. Tụi bạn Tây rất yêu mến Hà vì nó sống động, học giỏi và thích thể thao. Tụi nó đặc biệt kết cái tên ngộ nghĩnh của Hà. Tên nó nghĩa là dòng sông nhưng khi phát âm theo tiếng Pháp tụi Tây không đọc chữ "H". Nhỏ Natalie nói: "Mỗi lần tao gọi mày từ xa, người ta tưởng ai đánh tao đau lắm vì cứ là kéo

dài "A! A! A!". Bản thân Hà mỗi khi có kẻ nào la "A!", theo phản xạ nó quay lại vì tưởng có người gọi. Đi học vui như thế nhưng về đến nhà Hà là một người ít nói, lơ đãng và ngơ ngác. Ba nó không biết tiếng Pháp ngoài mấy câu chào xã giao. Mẹ nó thì biết đếm để xài tiền nhưng khi coi truyền hình thì chỉ đoán già đoán non. Lúc Hà còn nhỏ, mỗi lần cần làm giấy tờ ba mẹ nó phải chạy vạy nhờ những bác Việt Kiều có học. Mấy năm nay đến phiên Hà phải giúp lại những người Việt sống không hòa nhập được vào xã hội bên này. Tuy ngầm hãnh diện về tiếng Pháp của Hà nhưng ba mẹ nó luôn hổ thẹn về tiếng Việt của nó. Tình hình trở nên căng thẳng khi bà nội từ Việt Nam sang sáu tháng nay. Bà thủ thỉ đủ chuyện với Hà mà nó cứ lặng yên vô cảm khiến bà giận, bệnh tim tái phát. Hà thấy ngột ngạt nên tìm tối đa các lý do để được ở bên ngoài.

Nước mát làm cho Hà dễ chịu, nó lại vừa bị ba la tội lỗi và không thân thiện với bà nội. Hà bơi hùng hục mấy vòng hồ mới dừng lại nghỉ. "Cô bơi giỏi quá". Một giọng nói vang lên sau lưng làm Hà giật mình. Anh chàng người Châu Á, chất giọng còn lơ lớ của người không sinh ra ở đây. Không hiểu sao Hà lại không thích những ai mắt đen, da vàng, mũi tẹt như nó. Natalie gọi đó là một mặc cảm trong tiềm thức, khó giải thích được. Hà lịch sự nói "cảm ơn" rồi búng chân lao vút đi. Nhưng hôm sau rồi hôm sau nữa, suốt một tuần lễ, ngày nào đi bơi nó cũng bị gã trai Châu Á bám theo lân la làm quen. Nó dừng lại ở mức độ chào hỏi rồi vội vàng lặn mất tăm xuống lòng hồ sâu. Anh chàng đó bơi không siêu nên nên hay đứng xớ rớ chỗ nước cạn cùng đám trẻ con lau nhau. Anh ta phô thân hình không được cường tráng của người ít vận động. Hà cười thầm: "Đến đây để tắm chứ bơi cái gì!".

Bà nội thềm trái cây Việt Nam nên sai Hà ra siêu thị đầu phố mua ít loại. Bà dặn: "Nếu sầu riêng không quá mắc mua cho nội một trái". Hà nhăn mặt như đã nghe cái mùi khó chịu đó. Lần nào bà nội ăn nó cũng trốn vào... toilette. Mỗi lần như vậy ba nó lại bực mình và gia đình lại xào xáo. Hà công nhận đó là một mùi đặc biệt, người thì thấy thơm lừng, kẻ bịt mũi

buồn nôn. Còn frômage camembert Hà thích lại làm cả nhà nó lợm giọng chê là mùi... xác chết. Ba nó cấm tiệt không cho tha về nhà bất kỳ loại frômage nào trừ "con bò cười". Hà thấy mình luôn bị chèn ép. Hà đến quầy trái cây nhiệt đới, sầu riêng đang khuyến mãi nhưng chắc chỉ nên mua thanh long thôi...

- Chào cô!

Hà ngơ ngác nhìn một anh chàng tóc đen trông quen quen. Nó đưa tay đẩy gọng kính suy nghĩ.

- Cô không nhớ tôi sao? - Anh thanh niên nhỏ nhẹ - Ngày nào ở hồ bơi chúng ta cũng gặp nhau.

- À! - Hà la lên ngạc nhiên - Thì ra là anh mấy bữa trước anh không mặc quần áo nên hôm nay nhìn khác quá!

Mấy người mua hàng đang đứng trong bán kính mười mét đều quay nhìn tò mò kẻ "mấy bữa trước không mặc quần áo gì". Hà biết mình "hố", anh chàng đỏ mặt lúng búng không nên lời. Hà vợ vội vài trái thanh long rồi nhanh chân chuồn ra quầy thu ngân. Giá đang ở hồ bơi nó đã tàng hình vào làn nước. Lần này anh chàng có vẻ quyết tâm làm quen nên đón đường nó trước cửa siêu thị.

- Cô người gốc nước nào vậy?

- Anh hỏi chi?

- Cùng là người Châu Á, tôi hy vọng chúng ta đồng hương. Tôi đến từ Việt Nam từ mùa thu năm ngoái để du học...

- Tôi quốc tịch Pháp, nhưng ba mẹ tôi người Việt!

Hà thấy rõ nét mặt vui mừng của anh sinh viên. Anh ta gần như đã nhảy lên vì không thất vọng. Trông anh thành thật đến tội nghiệp.

- Chúng ta nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt nhé! - Vừa đề nghị anh liền thực hiện ngay - Anh thêm nói tiếng mẹ đẻ quá!

Hà vẫn dùng tiếng Pháp, đối với nó đây mới là tiếng mẹ đẻ, nó cho anh sinh viên biết mình sinh ra ở đây nên không có khả năng trao đổi với anh bằng tiếng Việt nhưng nếu anh muốn nó sẽ giới thiệu... bà nội nó cho anh.

- Được! Nhà gần đây không? - Vẫn nói tiếng Việt với Hà, anh sinh viên hồ hởi - Anh tên Hải. Em tên gì? Có tên Việt không?

Hà dẫn Hải về giao phó cho bà nội. Hai người nhớ tiếng Việt cùng nhau nói không hết chuyện. Mẹ Hà đi làm phụ bếp ở nhà hàng về đem theo mấy món đồ xào ế bà chủ cho. Anh Hải được mời ở lại ăn cơm. Anh ăn cật lực làm Hà nấu thêm cơm cho ba nó khuya đi làm ca về. Bà nội hài lòng nghe anh kể từ tám tháng nay chỉ lo học bù đầu làm luận án thạc sĩ nên không có thời giờ để giao tiếp với ai. Thêm món ăn Việt Nam, nhớ tiếng Việt và muốn tìm Việt kiều làm quen nhưng chưa có dịp. Đến mười giờ, ba Hà đi làm nhà Hải vẫn chưa chịu từ giã. Mới nhìn qua mà ba Hà có cảm tình với anh sinh viên cao học ngay. Ba nói có một đề nghị làm Hà rụng rời:

- Ngay ngày mai cháu đến dạy tiếng Việt cho con nhỏ này. Cháu vừa biết tiếng Pháp vừa rành tiếng Việt dạy nó sẽ dễ. Sẵn ký túc xá hè đóng cửa để sửa chữa cháu cứ đến nhà bác ở, khỏi thuê chỗ khác làm gì mắc công!

o O o

Buổi học đầu tiên làm Hà lo sợ. Không phải nó ngán ông thầy từ trên trời rơi xuống mà sợ ba nó làm to chuyện nếu nó học không tốt.

- Em phải chịu khó nói tiếng Việt - Anh Hải mào đầu - Anh biết em hiểu hết nhưng ngại nói vì sợ sai.

Hà bực bội đưa tay sửa gọng kính. Và như thói quen, những lúc thế này tự dừng nó... buồn tiêu. Hà đứng dậy dợm bước.

- Em đi đâu?

- Tôi muốn đi toilette - Hà cương quyết nói bằng tiếng Pháp.

- Nói tiếng Việt xem nào! Nếu không tôi không cho đi.

- Con muốn đi đại!

Ông thầy bật cười ngặt nghẽo làm Hà ngơ ngác nhưng nhin không nổi. Nó vụt chạy đi. Lúc trở vào phòng học vẫn thấy thầy ôm bụng cười khùng khục.

- Tại sao anh cười! - Hà khó chịu hỏi bằng tiếng Pháp - Lần nào tôi nói tiếng Việt cũng có người cười hoặc tức giận.

- Sao em lại xưng "con" với anh? Lại còn nói "đi đại", nghe không hợp với một cô bé đeo kính cận sáng láng.

Bà nội ở phòng bên nghe ồn ào bèn sang giải quyết. Thầy vờ lễ, thì ra Hà chỉ hay gặp người Việt lớn tuổi nên có thói quen xưng "con", với tụi trẻ đồng trang lứa nó dùng tiếng Pháp nói chuyện với nhau cho nhanh. Còn từ "đi đại", quả thật hồi bé thỉnh thoảng ba vẫn gọi nó dạy "đi đại" mà! Thầy biết dạy thế này gay go rất nhiều lần làm gia sư ở Việt Nam. Phải đổi phương pháp, không nên nóng vội, tốt nhất nên thân thiết với học trò "mất gốc" đã. Thế là anh nói tiếng Pháp với Hà, đề nghị nó hãy tâm sự về mình để hai người thông hiểu nhau phần nào. Biết nó cũng thật sự muốn giỏi tiếng Việt để làm vui lòng cả nhà nhưng ba nó tánh cộc cằn chỉ thích lớn tiếng mỗi khi nó nói sai, anh Hải tội nghiệp cầm tay nó an ủi. Anh nói mình thông cảm cho hoàn cảnh những đứa trẻ bị hai nền văn hóa xâu xé như Hà. Anh sẽ hết lòng giúp nó, miễn nó coi anh như một người bạn tốt. Những ngày hôm sau tình hình khả quan hơn, học trò đã chịu mở miệng nói chút

chút. Nghe Hà ngọng nghịu, giọng lơ lớ, mặt hồi hộp sợ sai thầy vừa nén cười vừa cay mắt. Nhưng khi hai anh em vừa ra khỏi nhà để đến hồ bơi Hà trở nên tự tin và nói tiếng Pháp không cần xin phép. Anh Hải có vẻ thất vọng, thì ra học trò sợ phụ huynh hơn là thầy. Hà cười, hù dọa anh bằng tiếng Việt "ba rọi" của mình:

- Toi mà nói lại với ba con, con sẽ đè toi xuống đáy hồ đến lúc có những hột nước đi lên cho toi chết luôn!

- Em chứ không phải con, bong bóng nổi lên chứ không phải hột nước đi lên! Gọi bằng "anh" chứ không được "toi"...

Học trò không thèm nghe, nó đã búng chân lao vút đi trong làn nước mát để thầy đứng xớ rớ chỗ cạn với đám con nít ồn ào. Thấy lỗ bịch với cô em Việt kiều, anh chàng lần lần vịn thành hồ tiến ra chỗ sâu. Một lực kéo bất ngờ làm hai "ống sậy" của gia sư nhấc bổng lên. Uống lưng bụng nước chàng sinh viên dở thể thao được Hà kéo vào.

- Em định ám sát tôi để khỏi phải học tiếng Việt nữa phải không? - Nạn nhân tức giận ho sặc sụa - Lần đầu tiên gặp em đã từ trên cầu phi thân đè tôi xuống đáy hồ.

o O o

Ngày mai ba Hà lái xe đưa anh Hải ra phi trường Lyon. Anh hứa vài năm sau lại sang để làm luận án tiến sĩ. Khi đó chắc Hà đã nói tiếng Việt rất giỏi và không cần gia sư nữa. Hà biết anh nói thế để khuyến khích chứ nó còn trật nhiều lắm. Mới hồi hôm qua thôi khi bà nội kể chuyện những tên tội phạm mua chuộc cảnh sát, nó thắc mắc: "Sao tụi nó phải mua con chuột của cảnh sát làm gì?". Ba Hà dạo này bớt cục tính, ông nghe lời anh Hải chịu khó học tiếng Pháp. Bởi thật bất công khi trách con gái mất gốc trong khi bản thân mình không hòa nhập được vào xã hội mới sau gần hai năm sinh sống. Đang ăn tiệc tiễn anh Hải về Việt Nam, mẹ Hà làm bể cái chén gậy

tiếng động trong nhà bếp, nó vào phòng ăn kể với cả nhà: "Cái chén té từ trên bàn xuống" làm thầy xấu hổ đỏ mặt.

Anh kéo nó ra sân sau trao một món quà nhỏ. Con gấu mập ú ôm trái tim đỏ thật dễ thương.

- Đây là tim của anh, tấm lòng của một người anh dành cho đứa em mình
- Anh Hải lí nhí. Hà thắc mắc sao con trai Việt Nam thích ngụy trang tình cảm dưới lớp anh em làm gì - Nhớ đừng có phát âm sai chữ tim thành...

- Biết rồi. - Hà đỏ mặt nhớ lần nó kể bà nội bị bệnh "đau chim" làm anh Hải há hốc nhìn nó kinh ngạc. Sau khi cả hai hiểu ra, bật cười đau bụng, đến phiên bà nổi giận hai ngày - Sáng mai em đi học lại, con Natalie phone nói đem từ Việt Nam qua cho em một cái nón lá...

Đêm trở lạnh, những cơn gió mùa thu đã đến đem những chiếc lá vàng đầu tiên lìa cành. Hà nói giọng nuối tiếc một câu tiếng Việt văn chương đến mức làm thầy phải giật mình:

Mùa hè đáng nhớ đã trôi qua...